

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 25 Μάη 2024 ■ χρόνος 42ος φ. 963 ■ 1.50€

**Απαιτούν σταθερότητα
στην επίθεση-
νομιμοποίηση του
«ευρωμονόδρομου»**

Αποχή από τις ευρωεκλογές!

**Μαζικοί αγώνες
ενάντια στην πολιτική
του συστήματος!**

**Πρωτοβουλίες για την προώθηση
της Αποχής από τις κάλπες της ΕΕ**

Είναι σημαντική εξέλιξη το γεγονός ότι συμβαδίζουν δυνάμεις με τη γραμμή της Αποχής και με αντιιμπεριαλιστική τοποθέτηση και στάση και αυτό δημιουργεί και παρακαταθήκες για το μέλλον. Είναι, όμως, και λυπηρό για τις δυνάμεις της αριστεράς να τρέχουν πίσω από όποια κάληπη στήνει το σύστημα, κάνοντας μεγαλόστομες τοποθετήσεις για ρήξεις, επαναστάσεις, αντίσταση και αγώνα και μπόλικο αντί-ΕΕ λόγο.

(σελ.5)

**Κρίσιμες εξελίξεις για τους εργατές
της ΛΑΡΚΟ
Ο αγώνας πρέπει συνεχιστεί,
πρέπει να δικαιωθεί!**

(σελ.7)

Επιβάλλουν την θήμερη εργασία

**Με αγώνες να υπερασπιστούμε το
5μερο-8ωρο**

(σελ. 9)

**Αποτελέσματα φοιτητικών εκλογών
2024 στον απόηχο του φοιτητικού
κινήματος**

Στον απόηχο των φοιτητικών καταλήψεων του Γενάρη-Μάρτη ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια πραγματοποιήθηκαν οι φετινές εκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους στις 22 του Μάη.

(σελ.13)

**Ολοκληρώνεται η δημοσίευση
των θέσεων του ΚΟ για την
10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)**

ΜΕΡΟΣ Δ':

**Για την κατάσταση
και τις εξελίξεις στη χώρα**

**Η σελίδα του διαλόγου
στην ιστοσελίδα της οργάνωσης
www.kkemi.gr**

**θα παραμείνει ανοιχτή
για δημοσίευση κειμένων ως τις 20/6.**

Το νέο «Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης» που έχει αποφασίσει η ΕΕ προβλέπει πολύ πιο σκληρά δημοσιονομικά κριτήρια, δηλαδή πολύ βαρύτερη φτώχεια και εκμετάλλευση για τους εργαζόμενους. Για παράδειγμα, από 1/1/25 το «επιτρεπόμενο» έλλειμμα μειώνεται από 3% σε 1,5% του ΑΕΠ, ενώ ήδη η αύξηση των επιτοκίων που αποφάσισε η ΕΚΤ σήμανε για το 2023 αύξηση των τόκων που δίνει η Ελλάδα για την αποπληρωμή του χρέους κατά 1,2 δισ. ευρώ. φτάνοντας στα περίπου 10 δισ.! Όχι λοιπόν! Τα ιμπεριαλιστικά κέντρα της ΕΕ δεν... πε-

ρίμεναν την εκλογή του νέου «ευρωκοινοβουλίου» για να αποφασίσουν την κλιμάκωση της ληστείας των εργαζόμενων μαζών. Όπως επίσης δεν «ρώτησαν» το υπάρχον «ευρωκοινοβούλιο» και δεν «περιμένουν» ποια θα είναι η σύνθεση των 720 του επόμενου «ευρωκοινοβουλίου», για να αποφασίσουν τον βαθμό και τους όρους συνέργειάς τους στις εκατόμβες του άδικου πολέμου στην Ουκρανία και στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού. Για όλα αυτά και για κάθε τι, Βερολίνο και Παρίσι αποφασίζουν σύμφωνα με τα δικά τους ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και επιδιώξεις!

συνέχεια στη σελ. 2

**Παλαιστίνη
Με το βλέμμα στη Ράφα**

σελ. 16

ΕΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΠΟΛΕΜΟΣ • ΦΤΩΧΕΙΑ
ΦΑΣΙΣΜΟΣ • ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

**ΚΑΜΙΑ
ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ!**

Αποχή ΑΠΟ ΤΙΣ
ΕΥΡΩΚΑΛΠΕΣ

ΕΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ

Παλεύουμε για ένα μέλλον
χωρίς τυράννους
και εκμεταλλευτές

ΚΚΕ(μ-λ)

**Οι συνέπειες της ένταξης σε
ΕΟΚ, ΕΕ, Ευρωζώνη**

(σελ. 10, 11)

Διεθνής κινητοποίηση για την Παλαιστίνη σελ. 6

Απαιτούν σταθερότητα στην επίθεση-νομιμοποίηση του «ευρωμονόδρομου» Αποχή από τις ευρωεκλογές!

Μαζικοί αγώνες ενάντια στην πολιτική του συστήματος!

συνέχεια από σελ. 1

Παρόλα αυτά, η άθλια προεκλογική φάρσα συνεχίζεται και εντείνεται! Ο Μητσοτάκης θέλει, λέει, «η Ελλάδα να έχει δυνατή φωνή στην ΕΕ» και γι' αυτό ζητάει την υπερψήφιση της ΝΔ! Θέλει, επίσης, «σταθερότητα» στην πολιτική της κυβέρνησής του, που κάθε μέρα ρημάζει δικαιώματα και πνίγει τους όρους ζωής και επιβίωσης λαού και νεολαίας και γι' αυτό, επίσης, απαιτεί οι ευρωκάλπες να βγάλουν πολύ ισχυρή τη ΝΔ! Για την ίδια σταθερότητα μάχονται και οι Κασσελάκης και Ανδρουλάκης. Αυτοί θέλουν ισχυρά τα κόμματά τους, όχι βέβαια για να σταθούν απέναντι στην κυβερνητική πολιτική, αλλά για να μπορούν οι ίδιοι να φιλοδοξούν ότι θα αποτελέσουν κυβερνητικές λύσεις για το σύστημα για τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής!

Το ψέμα και η κυνικότητα είναι οργανικά στοιχεία των αστικών δυνάμεων και στις σημερινές συνθήκες δεν έχουν όρια! Αυτοί, που με νόμους απαγορεύουν στους εργαζόμενους και στη νεολαία να έχουν σωματεία, να κάνουν Συνελεύσεις, να απεργούν και να διαδηλώνουν για τα δικαιώματά τους, κατασκεύασαν την «επιστολική ψήφο» και έναν στρατό υποψηφίων από celebrities, δηλαδή από το αστραφτερό τίποτα, για να «υπερασπιστούν τη δημοκρατία» και να «ενισχύσουν την πολιτικοποίηση» του λαού! Αυτοί, που ορίζουν ως «φασιστική αισθητική» τα συνθήματα υπεράσπισης του αγώνα του παλαιστινιακού λαού και ποινικοποιούν την αφισκοκλήση και τη διακίνηση ιδεών από τις οργανώσεις του λαού, «ανησυχούν» για την άνοδο της

ακροδεξιάς στην Ευρώπη! Αυτοί, που μετέτρεψαν τη χώρα σε βάση και ορμητήριο πολέμου των φονιάδων των λαών και ορκίζονται πρωί βράδυ στο ΝΑΤΟ και στις ΗΠΑ, μιλούν για το «ιδεώδες της Ευρώπης» και τη «συνεργασία των λαών» μέσα στην ΕΕ!

Οι αγώνες των πλιατσικολόγων

Όλοι αυτοί και μαζί τους οι ακροδεξιοί συνεργάτες τους και οι «κεντροαριστεροί» παρατρεχάμενοί τους, ξέρουν πολύ καλά ότι οι ευρωεκλογές είναι μια άθλια και αντιδραστική φάρσα. Ξέρουν πολύ καλά ότι σε κάθε ευρωβουλευτή αντιστοιχούν περίπου 60 «λομπίστες», που με επίσημη άδεια της ΕΕ κυκλοφορούν εντός αυτού του «ναού» για να χρηματίζουν τους «ευρωβουλευτές» που αναλαμβάνουν δουλειές για τα ευρωπαϊκά μονοπώλια. Ακόμα και ο πρώην πρόεδρος της Κομισιόν, ο Μπαρόζο, αφού τελείωσε η θητεία του, μεταγράφηκε στη στρατιά των περίπου 40.000 λομπιστών!

Το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό έχει οπωσδήποτε ισχυρά κίνητρα για να βρεθεί σε αυτό το «ευαγές ίδρυμα» του χρήματος και της αρπαχτής. Αλλά κυρίως έχει έναν βασικό πολιτικό στόχο. Να υπερασπίσει, να επιβάλλει ξανά και ξανά στον λαό τον «ευρωμονόδρομο». Γιατί αυτός αποτελεί βασικό κομμάτι του πλαισίου της εξάρτησης, βάση και όρο ύπαρξης του μεταπρατισμού των μεγαλοαστικών τζακιών της χώρας. Και βέβαια, αυτό το ταξικό συμφέρον του μεγαλοαστικού κληφηναριού παρουσιάζεται ως «εθνικό ζήτημα», αφού τελικά η οικο-

νομία αυτής της χώρας έχει ακριβώς ως βάση της τον μεταπρατισμό, τον δανεισμό, τις κάθε είδους αρπαχτές από τα μεγάλα έργα και τα ΕΣΠΑ, ως την κακόφημη «πράσινη μετάβαση», που η σχέση εξάρτησης παράγει.

Για την αναπαραγωγή και τη διεύρυνση, συνεπώς, αυτού του πλιατσικού στον πλούτο της χώρας και στον ιδρώτα του λαού δίνουν τη «μάχη των ευρωεκλογών» οι αστικές δυνάμεις, προσθέτοντας διαρκώς δεσμά στην εργατική τάξη, στον λαό και στη χώρα.

Αλλά, επιπλέον, υπάρχει ακόμα ένας κρίσιμος παράγοντας που εξηγεί τις μεγάλες ανησυχίες των κομμάτων του συστήματος. Αυτός δεν είναι άλλος από το αναξίπιστο στον λαό και κατακερματισμένο πολιτικό σύστημα, που είναι φορτωμένο με βαριές ταξικές ευθύνες και έχει μπροστά του (η κατάσταση στα δυτικά Βαλκάνια και μόνο είναι χαρακτηριστική) ακόμα πιο βαριά σύννεφα. Οι ευρωεκλογές, λοιπόν, παίρνουν διάσταση σχεδόν εθνικών εκλογών, γιατί ο καθένας για λογαριασμό του και όλοι μαζί για τις ανάγκες του συστήματος που υπηρέτουν, επιδιώκουν μια κάποια ανασύσταση του πολιτικού συστήματος. Επιδιώκουν, δηλαδή, να καθυποτάξουν τον λαό στα αντιδραστικά πολιτικά τους κηρύγματα, να ενισχυθούν ενισχύοντας την πολιτική γραμμή του συστήματος: «Όλα για το κεφάλαιο και υποταγή σε ότι αποφασίσουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά». Εξάλλου, γνωρίζουν ότι η συγκυρία κάθε άλλο παρά «ανύποπτη» είναι. Λαός και νεολαία έχουν μπει εδώ και καιρό σε μια τροχιά πάλης και μαζικών αγώνων. Οι ευρωεκλογές είναι, λοιπόν, η «καλύτερη ευκαιρία» αυτός ο δρόμος να ανακοπεί και να γίνουν ακόμα πιο άγριοι οι συστημικοί εκβιασμοί και οι «διορθώσεις» που επιβάλλονται...

Σε μάχη βρίσκεται ο λαός!

Με βάση όλα τα παραπάνω, είναι κυριολεξία να πούμε ότι το σύστημα και τα κόμματά του χρησιμοποιούν τις ευρωεκλογές για να κλιμακώσουν την πολιτική τους επίθεση στον λαό. Αυτό δεν δείχνουν να το αντιλαμβάνονται οι δυνάμεις

που αναφέρονται στην Αριστερά, που αντιμετωπίζουν την ευρωκάλπη ως άλλη μια ευκαιρία εκλογικής καταγραφής και συμβάλλουν στη σύγχυση και στον αποπροσανατολισμό των εργαζόμενων και της νεολαίας. Ξεχωρίζει, ωστόσο, η περίπτωση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που διακήρυξε πως επιδιώκει «ισχυρό ΚΚΕ και στα κέντρα αποφάσεων και στους αγώνες»!! Ακόμα και αν «ξεχάσουμε» τι είναι το «ευρωκοινοβούλιο» που το ΚΚΕ θέλει να το παρουσιάζει ως «κέντρο αποφάσεων της ΕΕ» (συνηγορώντας στην άθλια ιμπεριαλιστική προπαγάνδα εξωραϊσμού της ΕΕ), θα επισημάνουμε κάτι που το θεωρούμε βασικό: Τα (πραγματικά) κέντρα των αποφάσεων δεν «χρειάζονται» και δεν «ρωτούν» άλλους από τους ... εαυτούς τους για το τι θα αποφασίσουν. Δεν ρωτούν «άλλους» είτε αυτοί είναι δυνάμεις αγώνα (και μάλιστα κομμουνιστικής κατεύθυνσης) είτε ακόμα και αν είναι δυνάμεις συμβιβασμού. Αυτές τις τελευταίες, για άλλους ρόλους (υπονόμευσης και πυρόσβεσης των αγώνων) τις χρειάζονται και όχι σαν γνωμοδότες για το τι θα κάνουν. Αλλά, επιπλέον, αυτή η «νέα» φιλοδοξία της ηγεσίας του ΚΚΕ για ισχυρή παρουσία στα κέντρα αποφάσεων πώς μεταφράζεται σε εγχώριο επίπεδο; Θα διεκδικήσει άραγε συμμετοχή στην επόμενη κυβέρνηση;

Σε κάθε περίπτωση η υποτιθέμενη μαχητική καταγγελία της ΕΕ (ακόμα περισσότερο η θέση «Εξω η Ελλάδα από την ΕΕ») ακυρώνεται με τη στάση της συμμετοχής στις ευρωεκλογές. Το θεώρημα της «καθολικά απολιτικής αποχής» είναι το ίδιο λανθασμένο με το θεώρημα της «καθολικά πολιτικής συμμετοχής». Η Αριστερά παλεύει ενάντια στη νομιμοποίηση της ΕΕ και συνολικά της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, ενάντια στην πολλαπλά αντιδραστική φιάστα που στήνουν οι δυνάμεις του συστήματος. Παλεύει πολιτικά να υπερασπιστεί τον δρόμο των αγώνων και της πολιτικής χειραφέτησης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας από τους εκβιασμούς του συστήματος. Ο λαός βρίσκεται σε μάχη απέναντι στο σύστημα, μάχη πολιτική, που στις 9 Ιούνη μόνο με μια επιλογή μπορεί να τη δώσει: Αποχή από την ευρωκάλπη!

Θεσσαλονίκη

Να διατηρηθεί ο κοινόχρηστος χώρος στην περιοχή Γαλαξία

Με εξαφάνιση απειλείται ακόμη ένας ελεύθερος χώρος πρασίνου σε μια ιδιαίτερα πυκνοκατοικημένη περιοχή της ανατολικής Θεσσαλονίκης και μάλιστα δίπλα σε χώρο όπου στεγάζεται μεγάλο δημοτικό σχολείο. Έκταση 1,5 στρέμματος είχε αρχικά χαρακτηριστεί ως κοινόχρηστος χώρος πρασίνου από προηγούμενες διοικήσεις του Δήμου Θεσσαλονίκης και με έγκριση του υπουργείου Περιβάλλοντος. Ο περιφερειάρχης Κεντρικής Μακεδονίας αφαίρεσε με απόφασή του αυτόν τον χαρακτηρισμό και το οικοπέδο πουλήθηκε ως οικοδομήσιμη έκταση με σκοπό να εγερθεί οικοδομή εννέα ορόφων.

Οι κάτοικοι της περιοχής έχουν συστήσει την Πρωτοβουλία Κατοίκων Γαλαξία και εδώ και δέκα χρόνια διεκδικούν με κινητοποιήσεις σαν αυτή της 11/5 τον επαναχαρακτηρισμό του οικοπέδου ως κοινόχρηστου και

τη διαμόρφωσή του σε πάρκο. Η ανακοίνωση της ανέγερσης ενός τόσο μεγάλου κτιρίου τους εφινδίασε, καθώς αυτή δεν είχε γνωστοποιηθεί παρά πρόσφατα. Ενδεικτικό της χρησιμότητας αυτού του χώρου (αλλά και ανάλογων) είναι πως εκεί στήθηκαν σκηνές από τους κατοίκους και την Πυροσβεστική Υπηρεσία στο μεγάλο σεισμό της Θεσσαλονίκης.

Η νέα διοίκηση του Δήμου δεν φαίνεται πρόθυμη να δώσει τη λύση που απαιτούν οι κάτοικοι της περιοχής, με το επιχείρημα πως «δεσμεύεται από προηγούμενες αποφάσεις». Δεν μας κάνει εντύπωση η στάση του. Ο Δήμος Θεσσαλονίκης σε αντίστοιχες περιπτώσεις που κάτοικοι διεκδικούν το αυτονόητο σε μια τσιμεντούπολη που ασφυκτικά τηρεί ένοχη σιωπή που ευνοεί τα σχέδια κατασκευαστικών εταιρειών.

**ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cprgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cprgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Ελληνοτουρκικά Συμφώνησαν στα ήσσονος σημασίας και διαφωνούν στα μείζονα

Καμία έκπληξη δεν επιφύλαξε η τελευταία συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη στην Άγκυρα. Μπορεί να περίσσεψαν οι αβροφροσύνες, αλλά οι λεγόμενες κόκκινες γραμμές των δύο πλευρών, αν και δεν εκφράστηκαν όλες για να αποφευχθούν οι camera αντιπαράθεσεις, τέθηκαν, άλλες με ευθύ και άλλες με πλάγιο τρόπο. Βλέπετε, η αστική διπλωματία και η ολοφάνερη αμερικάνικης έμπνευσης και επιταγής ελληνοτουρκική προσέγγιση δεν άφηνε περιθώρια για κάτι περισσότερο. Σε λίγο καιρό, κανείς ίσως δεν θα θυμάται τη συνάντηση αυτή που, όπως όλα δείχνουν, έγινε για να βγουν από την υποχρέωση οι πολιτικοί εκπρόσωποι των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας.

Από τουρκικής πλευράς, τέθηκε το θέμα συνέχισης της διαδικασίας συζητήσεων σε ό,τι αφορά την επονομαζόμενη θετική ατζέντα (ζητήματα ήσσονος πολιτικής σημασίας που καταγράφουν «πρόοδο» και επιφέρουν συμφωνίες και κοινό βηματισμό), ενώ, όπως ήταν αναμενόμενο, το ζήτημα της Παλαιστίνης και πιο ειδικά της κλιμακούμενης γενοκτονίας που διαπράττει το Ισραήλ στη Γάζα αποτέλεσε την αφορμή για να επαναληφθεί η θέση της γείτονος και της ηγεσίας της ότι η Χαμάς εντάσσεται στις «αντιστασιακές δυνάμεις» και «διεξάγει απελευθερωτικό αγώνα». Παράλληλα, η μειονότητα της δυτικής Θράκης αποκατέστηκε, γι' ακόμη μια φορά και στο ανώτατο επίπεδο, τουρκική, πράγμα που δεν άρεσε καθόλου στο Μητσοτάκη.

Από ελληνικής πλευράς, υπήρξε επικρότηση των διαδικασιών διάλογου ανάμεσα στις δύο χώρες που συνεχίζεται σε διάφορα επίπεδα καθώς και των αποτελεσμάτων τους, ενώ στο Παλαιστινιακό ήταν ολοφάνερη η ταύτιση με τις απόψεις, ποιων άλλων, των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Η Χαμάς είναι «τρομοκρατική οργάνωση», το Ισραήλ «αμύνεται» αλλά πρέπει να «αυτοπεριοριστεί για ανθρωπιστικούς λόγους» και η «λύση» θα προέλθει μέσα από την υλοποίηση των «δύο κρατών». Δεν μπορούσε, αφού είχε προαναγγελθεί, να μην τεθεί το θέμα της έκφρασης δυσφορίας για τη μετατροπή σε τζαμί του μοναστηριού της Χώρας, την ώρα που επιλέχτηκε να μη γίνει η παραμικρή αναφορά στην πρόθεση ανακήρυξης του τεράστιου ελληνικού θαλάσσιου πάρκου στο Αιγαίο.

Είναι φανερό ότι και τα δύο μέρη τάχθηκαν με τη γραμμή αποφυγής εντάσεων -το καθένα για τους δικούς του λόγους που έχουμε κατ'επανάληψη αναφέρει από τις στήλες της «Προλεταριακής Σημαίας». Πρωτίστως, βέβαια, επειδή αυτό επιτάσσουν τα υπερατλαντικά και γενικότερα νατοϊκά συμφέροντα στη σημερινή συγκυρία. Αυτό που δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να παρακαμφθεί ήταν το θέμα της στάσης καθενός από τις δύο χώρες στην τρέχουσα φάση του Παλαιστινιακού. Η έχθρα της τουρκικής άρχουσας τάξης με αυτήν του Ισραήλ αναφορικά με ανταγωνιστικούς ρόλους που διεκδικεί κάθε μια για τον εαυτό της στην περιοχή της Μέσης Ανατολής δεν θα μπορούσε να κρυφτεί. Ήταν ένας όχι και τόσο «εύσχημος» τρό-

πος, ενταγμένος ως προς την «εξωτερική» του πλευρά στην τακτική «σε σένα τα λέω πεθερά, για να τα ακούει η νύφη»... Όπου «νύφη» δεν είναι άλλος, βέβαια, από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό!

Έστω και με αυτόν τον τρόπο, πάντως, η επιλογή μιας μη ευθείας διπλωματικής αντιπαράθεσης -παρ'ότι τέθηκε τόσο πλαγίως όσο και ευθέως ζήτημα... ερμηνείας της Συνθήκης της Λοζάνης- άφησε ανέγγιχτες τις γνωστές κι από τις δύο χώρες «κόκκινες γραμμές». Το θέμα του καθορισμού θαλασσιών ζωνών (ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδας) από ελληνικής πλευράς -η οποία ισχυρίζεται ότι είναι και το «μοναδικό» προς διευθέτηση ζήτημα- που ωστόσο γίνονται προσπάθειες να «προχωρήσει» με επιθετικές ενέργειες τύπου ανακήρυξης διαφόρων θαλάσσιων πάρκων (τους έπιασε ο πόνος για τη φύση και το περιβάλλον!) την ώρα που από καιρού εις καιρόν επανέρχονται εξίσου επιθετικά τα ζητήματα των casus belli, αποστρατιωτικοποίησης των νησιών του ανατολικού Αιγαίου και «γαλάζιας πατρίδας» από την απέναντι πλευρά.

Η πολιτική επιταγή από τις ΗΠΑ να συζητούν και να κάνουν βήματα οι δύο άρχουσες τάξεις στα θέματα στα οποία συμφωνούν έχει μια δεύτερη ολοφάνερη πλευρά, να «αφήσουν κατά μέρος» πρόσκαιρα εκείνα στα οποία διαφωνούν κάθετα. Για το τελευταίο χρονικό διάστημα, η πολιτική αυτή δείχνει να «αποδίδει». Τίποτα, ωστόσο, δεν μπορεί να προδιαγράψει το μέλλον, ακόμη και το σχετικά άμεσο. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί εκτίμηση αλλά προκύπτει από τακτικές δηλώσεις υψηλόβαθμων κυβερνητικών στελεχών των δύο χωρών, πριν ή μετά ακόμη κι από συναντήσεις κορυφής, όπως η πρόσφατη (οι δηλώσεις Δένδια είναι ενδεικτικές των ενστάσεων στο εσωτερικό της αστικής τάξης, αλλά και της ΝΔ). Είναι χαρακτηριστικό ότι τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Ερντογάν σε δηλώσεις τους λίγες ώρες μετά το πέρας της συνάντησής τους επανέφεραν, έστω και «κομψά», την εμπρηστική ρητορική. Για να μην ξεχνιόμαστε...

Μία ερμηνεία για το τρέχον «καλό κλίμα» που στέκεται μόνο στην επιδίωξη ολοκλήρωσης της υλοποίησης των στρατιωτικών εξοπλισμών από τις δύο χώρες (και που προβάλλεται κατά κόρον από τα αστικά ΜΜΕ) θεωρούμε πως είναι μερική. Τα ζητήματα που βρίσκονται σε εξέλιξη στην περιοχή απαιτούν μια, ας μας επιτραπεί ο όρος, πιο «ολιστική» προσέγγιση. Το γεωπολιτικό-γεωστρατηγικό σκηνικό που διαμορφώνεται είναι η βάση πάνω στις κινήσεις όλων των παικτών. Κανείς τους δεν θέλει να μείνει πίσω, με πρώτους και καλύτερους, βέβαια, τους δύο συν έναν μεγάλους ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) και δευτερευόντως τους μικρότερους Ευρωπαίους. Το «πλάσάρισμα» των αρχουσών τάξεων Τουρκίας και Ελλάδας, πάντα στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής τους εξάρτησης από τη Δύση, δίνει ένα ασφαλές περίγραμμα επιθυμιών και δυνατοτήτων. Μέχρις ότου οι δυο λαοί μας πάρουν την πρωτοβουλία των κινήσεων!

Αποψη

Η νίκη του VMRO-DPMNE στις προεδρικές και βουλευτικές εκλογές της Βόρειας Μακεδονίας σηματοδότησε το άνοιγμα ενός νέου κύκλου αστάθειας στις σχέσεις της ντόπιας άρχουσας τάξης με τους βόρειους γείτονές της. Την αρχή έκανε η νεοεκλεγείσα πρόεδρος της Βόρειας Μακεδονίας, Σιλιάνοφσκα, η οποία κατά την τελετή ορκωμοσίας της αποκάλυψε τη χώρα της «Μακεδονία», ενώ αντίστοιχες ήταν και οι δηλώσεις του νέου πρωθυπουργού, Μίτσκοσκι, που έριξε και άλλο λάδι στη φωτιά, κάνοντας λόγο μέχρι και για παραπομπή του ζητήματος στη Χάγη.

Δεν ήθελε και πολύ για να προκληθεί αναταραχή στο εγχώριο αστικό πολιτικό σύστημα! Με κύρια έκφραση της τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της ΝΔ, που τόσο καιρό έμεναν στην αφάνεια και τώρα βρήκαν ευκαιρία να εκδηλωθούν. Έτσι, η Μπα-

για το ζήτημα των μνημονίων της συμφωνίας, με το ΠΑΣΟΚ να συμφωνεί προς ώρας με τη στάση αναβολής της ΝΔ, το σίγουρο είναι ότι δεν πρόκειται να τεθεί στα σοβαρά από καμία πλευρά εν αμφιβόλω η προσήλωση στην πορεία ΝΑΤΟϊκού σφραγίσματος των Βαλκανίων που επιδίωξε να επιβάλει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμέσου της συμφωνίας. Πολύ περισσότερο, αυτό ισχύει στη σημερινή φάση, που με φόντο τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία η αντιπαράθεση των δύο βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη έχει χτυπήσει κόκκινο, συμπαρασύροντας και όλες τις επιμέρους εστίες ανταγωνισμού, που απειλούνται ανά πάσα στιγμή με αναζωπύρωση, όπως αυτή των Βαλκανίων. Η άνοδος του VMRO -με τις γνωστές φιλορωσικές αποχρώσεις- στη διακυβέρνηση, άλλωστε, είναι δυνατόν να προκαλέσει περιπλοκές στα σχέδια

Η ανοιχτή πληγή των Βαλκανίων πονοκεφαλιάζει την ντόπια άρχουσα τάξη

κογιάννη τοποθετήθηκε με νόημα για τη διαφωνία της με την πολύχρονη καθυστέρηση της κύρωσης των τριών μνημονίων που απορρέουν από τη Συμφωνία των Πρεσπών, ενώ ο Γεωργιάδης, από την άλλη, έκανε λόγο για καταγγελία της συμφωνίας αν δεν συμμορφωθεί η γειτονική χώρα με την εφαρμογή της, για να ακολουθηθεί από ανάλογο χαρακτήρα δήλωση του Πλεύρη. Τους «μακεδονομάρχους» της ΝΔ, βέβαια, έσπευσαν να αδειάσουν τόσο ο κυβερνητικός εκπρόσωπος όσο και ο υπουργός Εξωτερικών, με emphaticές δηλώσεις για την υποχρέωση εφαρμογής των «διεθνών κυρωθέντων».

Είναι φανερό το πρόβλημα των ισορροπιών που για άλλη μια φορά αναδεικνύεται στην κυβέρνηση. Το γεγονός, μάλιστα, ότι οι εξελίξεις αυτές προέκυψαν σε προεκλογική περίοδο μεγαλώνει κατά πολύ τους πονοκεφάλους των κυβερνητικών στελεχών, που πασχίζουν να συσπειρώσουν στη ΝΔ ένα ακροδεξιό-συντηρητικό ακροατήριο. Σε καμία περίπτωση, φυσικά, δεν αμφισβητείται από την κυβέρνηση η Συμφωνία των Πρεσπών, που ήδη έχει οδηγήσει στην ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και στην πορεία ένταξής της στην ΕΕ, παρόλο που η κύρωση των μνημονίων παραπέμπεται για το μέλλον.

Την ίδια στιγμή, ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκει ευκαιρία να κάνει ρελάνς, υπενθυμίζοντας το ρόλο που έπαιξε για τη σύμφωνη και την ψήφιση της συμφωνίας και ζητώντας άμεση κύρωση των μνημονίων. Ταυτόχρονα, προς αυτόν το σκοπό Τσίπρας και Ζάεφ προγραμματίζουν κοινή εκδήλωση για να προβάλουν τις υπηρεσίες που παρείχαν στα υπερατλαντικά αφεντικά τους.

Παρά την αντιπαράθεση που έχει ξεσπάσει στο αστικό πολιτικό σκηνικό

των Αμερικάνων για την περιοχή και αυτοί δεν έχουν άλλη επιλογή από το να ζητήσουν απόλυτη ευθυγράμμιση από τους υποτακτικούς τους.

Αυτό είναι που αντιλαμβάνονται πλήρως η ντόπια άρχουσα τάξη και οι πολιτικοί της εκπρόσωποι, που εν μέσω προεκλογικής περιόδου βλέπουν τη γεωπολιτική περιμετρό τους να θερμαίνεται επικίνδυνα. Και αυτό ισχύει τόσο σε σχέση με τα νέα επεισόδια της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, παρά τον αμερικανόπνευστο διάλογο Ελλάδας-Τουρκίας και τα «ήρεμα νερά», όσο και αναφορικά με τις εξελίξεις στην περιοχή των Βαλκανίων, η οποία ακολουθεί να συσσωρεύει κάθε λογής εύφλεκτα υλικά.

Οι τελευταίες εξελίξεις αποδεικνύουν περίτρανα ότι καμία ιμπεριαλιστικής κοπής συμφωνία δεν μπορεί να διευθετήσει τις σχέσεις των λαών προς όφελος της ειρήνης και της φιλίας τους. Οι πάσης φύσης αλυτρωτισμοί και εθνικισμοί ένθεν κακειθεν ζουν και βασιλεύουν και δεν θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά κάτω από το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας. Ακόμα περισσότερο, το γεγονός ότι η περιοχή μας γίνεται ξανά πεδίο διαπάλης των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων δυναμώνει τον κίνδυνο να συρθούν οι λαοί σε νέα σφαγεία για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Αυτή είναι η πραγματική πηγή της μισαλλοδοξίας που καλλιεργείται από τις αντιδραστικές εξαρτημένες άρχουσες τάξεις της περιοχής και τα αφεντικά τους.

Απέναντι σε αυτούς τους κινδύνους είναι που πρέπει να επαγρυπνούν οι λαοί, σφυρηλατώντας μέσα στην αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πάλη δεσμούς συνεργασίας και αλληλεγγύης.

δημοκρατικά δικαιώματα

Η ΕΕ πρωτοστατεί στην κατεδάφιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων ΑΠΟΧΗ απ' τις ευρωκάλπες!

Όσο περνούν τα χρόνια τόσο περισσότερο γίνεται φανερό το ψεύτικο, το υποκριτικό «δημοκρατικό» προσωπείο της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τόσο περισσότερο αποκαλύπτονται -παράλληλα με την όξυνση της οικονομικής κρίσης και τις πολιτικές της φτώχειας και του πολέμου- η πολιτική κατεδάφιση των λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων, η κρατική τρομοκρατία και καταστολή, ο αντικομμουνισμός, η φασιστικοποίηση κι ο φασισμός. Ναι, στην Ευρώπη όπου ποινικοποιείται η παλαιστινιακή σημαία, αλλά και το σφυροδρέπανο. Στην Ευρώπη, όπου η βία των ΜΑΤ και των άλλων αστυνομικών σωμάτων, τα χημικά και οι συλλήψεις αποτελούν την απάντηση στα ολοένα και πιο συχνά λαϊκά, εργατικά και νεολαιίστικα ξεσπάσματα.

Την «είδαμε», επανειλημμένα, στους δρόμους των πόλεων της Γαλλίας, απέναντι σε απεργούς και διαδηλωτές, εργάτες κι εργαζόμενους, ενάντια στο αντισεξιστικό του Μακρόν, απέναντι στη νεολαία, σε εξεγερμένους μετανάστες των προαστίων και σε μπλόκα αγροτών, αλλά και μετά τη δολοφονία, από αστυνομικό, του 16χρονου διανομέα Ναέλ, τον Ιούλη του '23, γιατί «δεν είχε σταματήσει σε έλεγχο». Τη βλέπουμε στους δρόμους των πόλεων της Γερμανίας, ενάντια σε φοιτητές που συμπαραστέκονται στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό. Από μια αστυνομία όπου, σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιεύματα, πάνω από 400 στελέχη της χαρακτηρίζονται από «ακροδεξιό εξτρεμισμό» (sic).

Στην Ολλανδία, στο Άμστερνταμ, με μαζικές συλλήψεις διαδηλωτών φοιτητών υπέρ της Παλαιστίνης. Στο Βέλγιο, με χρήση αντλιών νερού ενάντια στους αγρότες. Στην Ιταλία, ενάντια σε απεργούς λιμενεργάτες ή διανομείς, με ΜΑΤ και Αύρες. Αλλά και απέναντι σε φοιτητές, σε διαμαρτυρούμενους κατοίκους και σε μετανάστες. Ούτε οι διαδηλώσεις για το κλίμα δεν γλίτωσαν απ' την καταστολή... Ενώ οι διαμαρτυρίες των φυλακισμένων δρομολογείται να θεωρούνται «ποινικό αδίκημα». Και δεν λείπουν, βέβαια, ούτε οι εισβολές των γνωστών καραμπινιέρων σε γραφεία συνδικάτων!

Πέρα όμως απ' την αστυνομική βία και καταστολή στις χώρες της Ε.Ε., το νομικό πλαίσιο του ιμπεριαλιστικού συνασπισμού της Ε.Ε. φασιστικοποιείται συνεχώς, με πρόσχημα και την «εθνική ασφάλεια» και την «αντιτρομοκρατία». «Επικαιροποιημένοι» ευρωτρομονόμοι (2017, 2018) και «οδηγίες» της ΕΕ διευρύνουν και βαθαινούν παραπέρα την αντιδραστικότητα των παλιών (2002, 2003) και ενσωματώνονται στο ήδη αντιλαϊκό - αντιδημοκρατικό νομικό οπλοστάσιο των κρατών - μελών. Με τα παραπάνω προσχήματα, «παρακάμπτοντας» ακόμα και τους αστικούς δικαστικούς μηχανισμούς, τα κράτη - μέλη της ΕΕ μπορούν πολύ ευκολότερα να κηρύξουν «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» (το είδαμε, πάνω από 5 φορές, στη Γαλλία) ή να απαγορεύουν δημόσιες συναθροίσεις και να επιβάλλουν απαγόρευση κυκλοφορίας, κάτι που ζήσαμε και με πρόσχημα την πανδημία, αλλά όχι μόνο αυτήν.

Παράλληλα, έχοντας ενσωματώσει στον «ορισμό της τρομοκρατίας» και αγωνιστικές δράσεις, όπως «καταλήψεις κρατικών και κυβερνητικών κτιρίων ή δημόσιων χώρων», απεργιακές κινητοποιήσεις που έχουν αποτέλεσμα τη «διαταραχή εύρυθμων λειτουργιών» και φυσικά την υποστήριξη λαϊκών απελευθερωτικών κινημάτων -ανάμεσά τους και του Παλαιστινιακού- προχωρούν παραπέρα, ποινικοποιώντας ακόμα και την «προτροπή σ' αυτές» (ηθική αυτοργία)! Ενισχύονται οι -γνωστοί και ήδη υπαρκτοί για χρόνια- μηχανισμοί παρακολούθησης και φακελώματος, με «βάσεις δεδομένων», με στοιχεία καταγραφής καμερών, με δακτυλικά αποτυπώματα, βιομετρικά και γενετικά στοιχεία (DNA) και με προσωπικά δεδομένα, αλλά και τα διάφορα συστήματα πληροφοριών (Σένγκεν, SIS II, υπηρεσίες της Eurropol, ENISA, EU-LISA), καθώς και η συνεργασία των αστυνομικών υπηρεσιών των κρατών - μελών στο πεδίο αυτό.

Αναβαθμίζεται συνεχώς η παρακολούθηση των δραστηριοτήτων, των αναρτήσεων και των πηγών τους στο διαδίκτυο (2021). Στοχοποιούνται και ποινικοποιούνται φορείς αναρτήσεων, επιβάλλεται λογοκρισία, γίνεται επίκληση στην «πνευματική ιδιοκτησία», τη «συκοφαντική δυσφήμιση», την «προτροπή σε βία». Τα αντικομμουνιστικά μνημόνια της Ε.Ε. (2005, 2009) που καταδικάζουν τον λεγόμενο «κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό», ακριβώς γιατί τρέμουν την επαναστατική προοπτική της εργατικής τάξης και των λαών, όχι μόνο βρίσκονται σε ισχύ, αλλά και «εμπλουτίζονται» συνεχώς, εξισώνοντας τον «κομμουνισμό με το φασισμό», με την κακόφημη θεωρία των «δύο άκρων». Την είδαμε και σε πρόσφατο προπαγανδιστικό βίντεο ενάντια στην Αποχή απ' τις ευρωεκλογές.

Κι όσο ξετυλίγεται αυτή η προπαγάνδα, η ακροδεξιά και οι νεοναζιστές ξανά κεφάλι, εκφράζοντας ό,τι πιο μαύρο έχει παράξει το εκμεταλλευτικό σύστημα της εποχής μας, αλλά και τις φιλοπόλεμες και σοβινιστικές επιδιώξεις των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων. Από κοντά και η ακραία αντι-προσφυγική και αντι-μεταναστευτική πολιτική, που εκφράζεται με τα «Σύμφωνα» των κρατών - μελών της Ε.Ε. για τη «μετανάστευση και το προσφυγικό ζήτημα», με πιο πρόσφατο αυτό του περασμένου Απρίλη, αλλά και με τις διμερείς διακρατικές συμφωνίες με άλλα κράτη, εκτός ΕΕ. Είναι αυτή η πολιτική που καταδικάζει τους ξεριζωμένους απ' τον ιμπεριαλισμό λαούς είτε στη φυλάκιση σε κολαστήρια που τα ονομάζουν «Κέντρα Υποδοχής» είτε στην απέλαση είτε στην καπιταλιστική υπερεκμετάλλευση. Παράλληλα με τη ρατσιστική, κρατική ή παρακρατική, βία που δέχονται. Όσο κι αν προσπαθούν οι κυβερνήσεις, οι άρχουσες τάξεις κι οι ιμπεριαλιστές να παρουσιάσουν το λεγόμενο ευρωπαϊκό οικοδόμημα και διακοσμητικά όργανα όπως το ευρωκοινωνικό σύστημα ή το επίτευγμα της σύγχρονης δημοκρατίας του «δυτικού πολιτισμού», απ' όπου και να το πιάσεις, η -συνεχώς εξελισσόμενη - πραγματικότητα τους διαψεύδει οικτρά...

Με βάση τον νέο Ποινικό Κώδικα...

Υποχρεωτική καθημερινή παρουσία στο Α.Τ. ύστερα από καταιγισμό προσαγωγών διαδηλωτών

Σε κινητοποίηση, την Τρίτη 7/5, ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, οι δυνάμεις των ΜΑΤ προχώρησαν σε προσαγωγές και σε δύο συλλήψεις διαδηλωτών. Συγκέντρωση συμπαράστασης στα δικαστήρια για τους δύο συλληφθέντες αντιμετωπίστηκε με νέες προσαγωγές αυτών που συμμετείχαν, όταν άνοιξαν πανό υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Νέα συγκέντρωση έξω απ' τη ΓΑΔΑ όπου μεταφέρθηκαν οι παραπάνω προσαχθέντες αντιμετωπίστηκε με νέες προσαγωγές συγκεντρωμένων (!!!), ανάμεσά τους και δύο δικηγόρων. Συνολικά οι προσαγωγές ήταν 42, ενώ έγινε και μια σύλληψη βασισμένη σε δήλωση αστυνομικού πως καταγράφηκε σε... βίντεο ενός ξενοδοχείου όπου «διέμεναν Ισραηλινοί και υπέστη φθορές»... Κατηγορείται επίσης και για «κλοπή ενός... στυλό και σημειωματάριου»! Γελιότητα. Το σοβαρό και το ανησυχητικό, όμως, στην υπόθεση αυτή είναι η εφαρμογή της δυνατότητας που δίνει ο νέος Ποινικός Κώδικας να επιβληθεί στους 3 συλληφθέντες (για πλημμελήματα) η υποχρέωση να παρουσιάζονται καθημερινά στο Αστυνομικό Τμήμα! Δυνατότητα που υιοθετήθηκε και εφαρμόστηκε απαρέγκλιτα απ' τους δικαστές. Ενώ, πάλι, σύμφωνα με τον νέο Π.Κ., καταργείται η εμφάνιση του μάρτυρα αστυνομικού στο δικαστήριο (για ν' αποφευχθούν, βλέπετε, οι συνεχείς αντιφάσεις στις οποίες πέφτουν οι μάρτυρες αστυνομικοί) και φυσικά η εξέτασή του από δικηγόρους, αναγνωρίζοντας μόνο την «προανακριτική του κατάθεση». Φασιστικοποίησης «εικόνα».

Αθώα τα εξιλαστήρια θύματα που τους ενοχοποίησαν ως «δουλέμπορους» για έγκλημα της Πύλου

Αθώοι κρίθηκαν απ' το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων Καλαμάτας οι 9 Αιγύπτιοι που επέβαιναν κι αυτοί στο αλιευτικό «Αντριάνα» που βυθίστηκε τον Ιούνιο του 2023 στα ανοικτά της Πύλου και κόσισε τη ζωή σε σχεδόν 600 πρόσφυγες και μετανάστες. Εξιλαστήρια θύματα που κατηγορήθηκαν ως «διακινητές» και για «παράνομη είσοδο» στη χώρα, για να καλυφθεί η ευθύνη του λιμενικού σώματος στο έγκλημα. Το δικαστήριο δεν αποδέχθηκε την «υπαιτιότητά» τους, έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε κανένα στοιχείο, κήρυξε δε τον εαυτό του «αναρμόδιο» γιατί το ναυάγιο έγινε έξω απ' τα ελληνικά χωρικά ύδατα. Γνωστό βέβαια αυτό, εκ των προτέρων, απ' την κυβέρνηση και το λιμενικό. Έξω απ' τα δικαστήρια, τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στους διαδηλωτές...

Ο Δήμος Θεσσαλονίκης ανακάλυψε εγκληματίες στην Ξηροκρήνη!

Κάθε Σάββατο στην Ξηροκρήνη, στο δυτικό διαμέρισμα του Δήμου Θεσσαλονίκης, γίνεται μια μεγάλη λαϊκή αγορά. Λίγο πιο κάτω από τους «νόμους» πάγκους, στους ελεύθερους χώρους μπροστά από τις εργατικές πολυκατοικίες, κάποιοι άνθρωποι, στην πλειοψηφία μετανάστες, ρομά και πρόσφυγες, στρώνουν μια κουρελού, ένα σεντόνι ή ένα κιβώτιο και προσπαθούν να βγάλουν ένα μεροκάματο πουλώντας τηνπραμάτια τους, που είναι αντικείμενα μεταχειρισμένα ή κάποια που τα βρήκαν στα απορρίμματα στους δρόμους.

Οι μικροπωλητές πάντα ήταν στο στόχαστρο των αρχών (φορολογικών και κατασταλτικών) και της δημοτικής αρχής. Αλλά από τις αρχές του 2024 δεν υπάρχει περίπτωση να πας στη λαϊκή και να μην πέσεις πάνω σε ΟΠΚΕ, ΜΑΤ και ασφαλίτες. Η νέα δημοτική αρχή υποσχέθηκε ότι θα αλλάξει την πόλη, ο νέος δημάρχος Αγγελούδης υποσχέθηκε πως «θα φέρει την κανονικότητα στην Ξηροκρήνη» (!) και ξεκίνησε από αυτούς που θεωρεί μη κανονικούς. Η αλλαγή ήταν τα πρόστιμα στους μικροπωλητές, οι συλλήψεις και φυσικά η κατάσχεση των εμπορευμάτων.

Η αντιλαϊκή και αντιμεταναστευτική πολιτική της κυβέρνησης που υλοποιείται από τους δήμους και εφαρμόζεται με τον βούρδουλα της αστυνομίας βρήκε επιτέλους τον ένοχο. Και ένοχος είναι ο φτωχός που θέλει να επιβιώσει αλλά δεν βρίσκει δουλειά. Η προκλητική παρουσία της αστυνομίας κάθε Σάββατο κάνει κάτι ακόμη πιο επικίνδυνο. Μας λέει κατάφατσα, ακόμη και την ώρα που ψάχνουμε τα μαρούλια και τις ντομάτες, είμαι εδώ και μην τολμήσετε να κουνηθείτε. Νόμος και τάξη! Έτσι, από τη μια ενισχύονται τα συντηρητικά χαρακτηριστικά σε μερίδες της κοινωνίας και από την άλλη δημιουργείται κλίμα τρομοκρατίας. Αυτό είναι μέθοδος της φασιστικοποίησης της κοινωνικής ζωής.

Τους τελευταίους μήνες έγιναν παρεμβάσεις και πορείες από συλλογικότητες και ο αντιδήμαρχος της Δημοτικής Αστυνομίας Τσαπακίδης απάντησε ότι πρέπει να καταλάβουν οι διαφωνούντες ότι «οι ελεγκτικοί μηχανισμοί κινούνται κατά των παρανόμων και σε συνεργασία με την αστυνομία θα κρατήσουν την καθαρή εικόνα»!

Αντίθετα, ούτε ο δήμαρχος ούτε ο αντιδήμαρχος είδαν αυτούς που ψάχνουν απεγνωσμένα στα πεταμένα τελάρα των «νόμιμων» πάγκων κανένα ψάρι, καμιά ντομάτα για να βάλουν στο τραπέζι τους φαγητό! Αυτές οι εικόνες θεωρούνται φυσιολογικές και η απόλυτη φτώχεια κανονικότητα!

Πρωτοβουλίες για την προώθηση της Αποχής από τις κάλπες της ΕΕ

Είναι κάτι παραπάνω από φανερή η προσπάθεια της ΕΕ να χτυπήσει την Αποχή. Αυτή η προσπάθεια, μέσα και έξω από τη χώρα, προωθείται συντεταγμένα. Δεν είναι μόνο τα αντικομμουνιστικής χροιάς βίντεο στο youtube, που καλούν τον κόσμο να ασχοληθεί και να μην είναι απαθής, αλλά και όλες οι κινήσεις των κυρίαρχων έχουν από δίπλα την προσπάθεια να σπάσει η μεγάλη αποχή που υπάρχει στις Ευρωεκλογές. Ακόμη και η επιστολική ψήφος έχει σε αυτή τη συγκυρία τέτοια χαρακτηριστικά. Να ψηφίσει ο λαός και ας ψηφίσει έστω και με... γράμμα.

Ευτυχώς, όμως, υπάρχουν και δυνάμεις στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς, οι οποίες δεν έχουν πατήσει τη μπανανόφλουδα. Αντικρούουν τη λογική που λέει ότι η Αποχή είναι απάθεια και στάση του... καναπέ. Προτάσσουν την ενεργητική Αποχή και τη συμμετοχή στους μαζικούς λαϊκούς αγώνες κόντρα στο οικοδόμημα της ΕΕ. Βάζουν μπροστά τον αγώνα ενάντια στην εξάρτηση, την εκμετάλλευση και τον ιμπεριαλισμό, ως όρο για μια καλύτερη ζωή. Σήμερα που η ΕΕ κλονίζεται από τις εγγενείς αντιφάσεις της, που πριμοδοτούνται ο φασισμός και ο αντικομμουνισμός σαν βασική αντίληψη των δυνάμεων που την απαρτίζουν, είναι αναγκαία η κατεύθυνση της πραγματικής ρήξης με τις πολιτικές αυτές. Αυτή η ρήξη δεν θα μένει στα λόγια και στην πράξη θα στηρίζει αυτόν τον ιμπεριαλιστικό σχηματισμό με τη συμμετοχή στις κάλπες που στήνει. Αυτή η ρήξη θα πραγματοποιηθεί στον αγώνα ενάντια στην ιδεολογία και την πολιτική της ΕΕ. Αυτή την κατεύθυνση προσπαθούν να

υπηρετήσουν οι δυνάμεις οι οποίες υπέγραψαν την κοινή δήλωση για Αποχή από τις Ευρωεκλογές τον Απρίλη. Τη δήλωση υπέγραψαν, εκτός από το ΚΚΕ(μ-λ), και οι:

Ενωμένοι Κομμουνιστές - Unite Communiste, Γαλλία

Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα - RK, Νορβηγία

Κομμουνιστική Οικοδόμηση - Kommunistischer Aufbau, Γερμανία

Μαρξιστική Λενινιστική Κομμουνιστική Οργάνωση - Προλεταριακός Δρόμος - OCML-VP, Γαλλία

Παρόλα αυτά - Trotzalledem, Γερμανία

Χαρακτηριστικά αναφέρουν στην ανακοίνωση: «Όλοι εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο, αριστερές και κομμουνιστικές οργανώσεις, αρνούμαστε τη νομιμοποίηση της επιχείρησης εξωραϊσμού ενός ιστορικά αντιδραστικού ιμπεριαλιστικού κατασκευάσματος. Αρνούμαστε τη συμμετοχή σε μια διαδικασία φάρσα και κοροϊδία, όπως αυτή των Ευρωεκλογών. Καλούμε σε μαζική αποχή από τις Ευρωκάλπες και παλεύουμε ενεργά για να βγουν τα εργατικά λαϊκά κινήματα στο προσκήνιο των αγώνων. Καλούμε τους λαούς της Ευρώπης να μην ψηφίσουν στις εκλογές-κοροϊδία και να γίνουν ενεργά υποκείμενα στον αγώνα ενάντια στις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Καλούμε τους δημοκράτες και προοδευτικούς ανθρώπους να βάλουν φραγμό στις πολεμοκάπηλες πολιτικές που υποστηρίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση και έχει φέρει τον πόλεμο στη γειτονιά μας. Αγωνιάζουμε για να φύγουν οι χώρες μας από το οικοδόμημα της ΕΕ. Υποστηρίζουμε το δικαίωμα των λαών να πα-

λεύουν και να αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους. Καλούμε σε μαζική αποχή από τις Ευρωεκλογές και σε μαζική και ενεργή συμμετοχή στους λαϊκούς αγώνες».

Παράλληλα, στη χώρα μας πραγματοποιήθηκε ανοιχτή σύσκεψη στην Αθήνα, στην οποία παρευρέθηκαν δυνάμεις του κινήματος οι οποίες τοποθετήθηκαν για το ζήτημα της δημιουργίας μια καμπάνιας Αποχής-απονομιμοποίησης της φάρσας των ευρωεκλογών. Από τη σύσκεψη αυτή, που κάλεσαν από κοινού το ΚΚΕ(μ-λ) και οι **Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις**, αποφασίστηκε η δημιουργία της πρωτοβουλίας «Έξω απ' την ΕΕ - Αποχή από τις Ευρωεκλογές». Παράλληλα, και άλλες δυνάμεις δήλωσαν ότι θα παρακολουθούν το εγχείρημα και ότι έχουν θετική τοποθέτηση απέναντι στη στάση της Αποχής.

Είναι αρκετά ενθαρρυντικό ότι μπροστά σε όλη αυτή την κατάσταση της υποχώρησης των αριστερών και κομμουνιστικών ιδεών υπάρχουν δυνάμεις και αγωνιστές οι οποίοι δεν παρασύρονται από τον εκλογικό κρετινισμό της κυρίαρχης αριστεράς και δεν δίνουν άλλοθι δημοκρατίας στους ιμπεριαλιστές και τους αστούς που στήνουν τις κάλπες της ΕΕ. Είναι σημαντική εξέλιξη το γεγονός ότι συμβαδίζουν δυνάμεις με τη γραμμή της Αποχής και με αντιιμπεριαλιστική τοποθέτηση και στάση και αυτό δημιουργεί

και παρακαταθήκες για το μέλλον. Είναι, όμως, και λυπηρό για τις δυνάμεις της αριστεράς να τρέχουν πίσω από όποια κάλπη στήνει το σύστημα, κάνοντας μεγαλύτερες τοποθετήσεις για ρήξεις, επαναστάσεις, αντίσταση και αγώνα και μπόλικο αντί-ΕΕ λόγο. Αυτές οι δυνάμεις έχουν ευθύνη για τις αυταπάτες και την παραπλάνηση που δημιουργούν στον λαό και τη νεολαία. Δεν μπορεί η έξοδος από την ΕΕ να «παντρευτεί» με τη συμμετοχή στις κάλπες των ιμπεριαλιστών. Ακόμα και για τους πιο αφελείς, που συμμετέχουν για να καταμετρηθούν και να απευθυνθούν στον λαό, να θυμίσουμε ότι η χαλαρότητα της ψήφου στις ευρωκάλπες δεν αντανάκλα καθόλου σωστά τη διάθεση και αντίληψη ενός κόσμου. Επίσης, αν κάποιος θέλει αφορμή για να παρέμβει στον λαό, σε αυτή τη διαδικασία υπάρχει πεδίο δόξης λαμπρό στην ουσιαστική παρέμβαση, με τη θέση της αποχής, η οποία και πιο ουσιαστική είναι και πιο αντι-ΕΕ και αντιιμπεριαλιστική.

Βαγόνια προς το μέτωπο

Ενα νέο επεισόδιο της εμπλοκής της χώρας στη πολεμική σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας ήρθε στο φως της δημοσιότητας. Και όπως αποκαλύπτεται τελικά, στην Ουκρανία στέλλουμε όπλα με το τσουβάλι. Η καλύτερα με τα κοντέινερ...

Σύμφωνα με ρεπορτάζ που δημοσιεύτηκε στην «Εφημερίδα των Συντακτών», 250 (!) κοντέινερ γεμάτα άγνωστου είδους όπλα προερχόμενα από τα ελληνικά στρατόπεδα στάλθηκαν από τη Θεσσαλονίκη στην Ουκρανία. Προηγήθηκε η άρνηση των εργαζόμενων στον λιμένα Θεσσαλονίκης να γίνει η φορτοεκφόρτωση στο χώρο του λιμανιού, διότι, όπως καταγγέλθηκε, σε αυτή την περίπτωση το επικίνδυνο φορτίο θα περνούσε μέσα από την πόλη. Ακολούθησε η άρνηση της (γνωστής από το έγκλημα των Τεμπών) Hellenic Train να μεταφέρει με τους συρμούς της τα κοντέινερ του θανάτου. Τελικά την εργολαβία της αποστολής στο μέτωπο την ανέλαβαν οι αμερικάνικες δυνάμεις, φορτώνοντας τα όπλα σε ρουμάνικα βαγόνια από έναν σιδηροδρομικό σταθμό στα προάστια της Θεσσαλονίκης και με πρώτη στάση τη Ρουμανία!

Καθόλου τυχαία ο Μπλίνκεν την προηγούμενη μέρα της αποστολής είχε τονίσει την επείγουσα ανάγκη του Κιέβου για παράδοση όπλων. Η κυβέρνηση μέσω Δένδια ουσιαστικά επιβεβαίωσε το ρεπορτάζ, τονίζοντας κυνικά ότι πρόκειται για ληγμένο πολεμικό υλικό που πωλείται σε Τσεχία και ΗΠΑ και από εκεί φεύγει για τάχα άγνωστη κατεύθυνση... δηλαδή για Ουκρανία! Η κυβέρνηση φυσικά ξέρει πολύ καλά πού πούλαει, κά-

τω από ποιων επιταγές και για ποιο λόγο. Δεν είναι μυστικό ότι η Τσεχία έχει αναλάβει το τελευταίο διάστημα ρόλο μεσάζοντα για την παροχή πολεμικού εξοπλισμού στο καθεστώς Ζελένσκι, όπως αναγγώρισε άλλωστε και ο Γεραπετρίτης στην επίσκεψή του εκεί πριν από λίγες μέρες!

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν είναι η μεγαλύτερη αποστολή όπλων που έχει κάνει η Ελλάδα ως τώρα στον πόλεμο ούτε τι είδους όπλα στάλθηκαν. Είναι δοσμένο όμως ότι από τις πρώτες εβδομάδες της σύγκρουσης η κυβέρνηση σταθερά προσφέρει όλο και βαρύτερο οπλισμό στο αμερικανοστράτηγικο καθεστώς Ζελένσκι. Από σφαίρες και καλάσνικοφ στην αρχή μέχρι αντιραματικά, πυροβόλα και τεθωρακισμένα. Φτάσαμε τις μέρες του Πάσχα να τίθεται στο τραπέζι δημόσια κατ' επανάληψη από τους ιμπεριαλιστές η απαίτηση για παράδοση αντιαεροπορικών συστημάτων μεγάλου βεληνεκού (S-300 ή Patriot), κάτι που, αν συμβεί, για τη Ρωσία θα καταλογιστεί ως εχθρική ενέργεια της Ελλάδας απέναντί της.

Η ολόένα και μεγαλύτερη αποστολή πολεμικού οπλισμού και πυρομαχικών στο μέτωπο στο διάστημα των 2 χρόνων του πολέμου είναι σημαντική πλευρά της εμπλοκής της χώρας στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών. Φεύγει πλέον από τα πλαίσια της συμβολικής - διπλωματικής στήριξης. Εντάσσει τη χώρα στο μηχανισμό ανεφοδιασμού του ουκρανικού στρατού που έχουν στήσει τα αμερικάνικα επιτελεία, μηχανισμός κρίσιμος για το αξιόμαχο των Ουκρανών και τη συνέχιση του πολέμου. Άλλωστε το

«μαρτύρησε» και ο Ζελένσκι κάνοντας λόγο για διμερή συμφωνία με την Ελλάδα, μετά την κοινή επίσκεψη με τον ελληνικό πρωθυπουργό στην Οδησό.

Έτσι λοιπόν για την άρχουσα τάξη, η τοποθέτηση της χώρας στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» μεταφράζεται σε ενεργή εμπλοκή στην ιμπεριαλιστική σύγκρουση NATO-Ρωσίας. Γίνεται όλο και πιο χειροπιαστή, πιο συγκεκριμένη όσο φουντώνει και βαθαίνει η σύγκρουση. Και άρα με πιο μεγάλες συνέπειες και κινδύνους για το λαό και τη χώρα. Για την αστική τάξη πρόκειται για μονόδρομο με βάση την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, το χαρακτήρα αλλά και την ιστορία της ως άρχουσας τάξης του τόπου. Καταγράφεται αυτή η πραγματικότητα σε επίπεδο πολιτικών κομμάτων και πολιτικού προσωπικού, που εμφανίζεται μπετόν αρμέ για τη συνέχιση αυτής της πορείας. Η εξαφάνιση της αποστολής των βαγονιών από τα περισσότερα ΜΜΕ που έκαναν πως δεν είδαν-δεν άκουσαν αυτόν ακριβώς το μονόδρομο στηρίζει.

Η όποια κριτική κατατίθεται είναι σε επίπεδο γκρίνιας και δεν μπορεί να ανατρέψει αυτή την πραγματικότητα. Η καταγγελία της αποστολής όπλων στην Ουκρανία γιατί έτσι αδειάζουν τα ελληνικά στρατόπεδα και αποδυναμώνονται οι επιχειρησιακές δυνατότητες της χώρας απέναντι στην Τουρκία είναι η βάση της γκρίνιας από αστούς πολιτικούς. Που ζητούν να υπάρχουν αναπληρώσεις του πολεμικού υλικού που φεύγει ή έστω συμμαχικές διαβεβαιώσεις ασφαλείας (βλέπε πρόταση Μητσοτάκη-Τουσκ για ευρωπαϊκή αντιαεροπορική ασπίδα).

Είναι το είδος της καταγγελίας (περί άμυνας...) που χρωματίζει και την κυρίαρχη αριστερά, με πρώτο και καλύτερο το ΚΚΕ. Πρόκειται για θέση που προσεγγίζει τον αστικό σοβινισμό, που επικοινωνεί και χαϊδεύει αυτιά ακροδεξιού ακροατηρίου. Ουσιαστικά λειτουργεί σαν κατάθεση διαπιστευτηρίων υπευθυνότητας, ενσωματώνει την αριστερή κριτική εντός του αστικού πολιτικού συστήματος. Εντάσσεται στις φωνές που όντας σε δυσανεξία από το σφίξιμο των λουριών της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, από την πλήρη ευθυγράμμιση με τις ΗΠΑ, ζητούν μια διαφοροποίηση της στάσης απέναντι στους προσάτες, ένα είδος διαπραγματεύσεως του ρόλου της χώρας. Άλλο θέμα βέβαια τι βαρύτητα έχουν για να τροποποιήσουν την πολιτική του καλού παιδιού του NATO...

Το μόνο σίγουρο είναι ότι όλα τα παραπάνω δεν στοχεύουν ούτε μπορούν φυσικά να στηρίξουν το δυνάμωμα του κινήματος. Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και του κόσμου της δουλειάς είναι σε σύγκρουση με την πραγματικότητα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και αυτών που επιβάλλει. Χαρακτηρίζονται από την αυτονομία τους, απαιτούν αριστερές απαντήσεις και κατεύθυνση να βγουν στο δρόμο για να μπορούν να διαμορφώσουν τα δικά τους δεδομένα. Τα βαγόνια που έφυγαν στο μέτωπο δεν θα είναι τα τελευταία, ούτε η εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο έχει «πιάσει ταθάνι». Η ανασυγκροτήση του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος παραμένει επιτακτική ανάγκη.

Από τη μία το «μαστίγιο» και από την άλλη το «καρότο» για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις

Ο Κ. Χατζηδάκης, απαντώντας στη Βουλή σε ερώτηση που του υποβλήθηκε για την κατανομή των πόρων του «Ταμείου Ανάκαμψης», αποκάλυψε ότι μόνο επτά (7) πολύ μικρές επιχειρήσεις (με έως 9 εργαζόμενους) έχουν ενισχυθεί από αυτό. Ο αριθμός αυτός αντιστοιχεί σε ποσοστό 2,4% του συνόλου των ενισχύσεων που έχουν δοθεί μέχρι σήμερα. Ταυτόχρονα, στις μεγάλες επιχειρήσεις (που απασχολούν πάνω από 250 εργαζόμενους και έχουν ετήσιο κύκλο εργασιών πάνω από 40.000.000 ευρώ) αντιστοιχεί το 84% των συμβάσεων που έχουν συνταχθεί και πιο συγκεκριμένα τα πρώτα 12,5 δισ. ευρώ έχουν λάβει 387 μεγάλες επιχειρήσεις του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα.

Ιδιαίτερα οι πολύ μικρές επιχειρήσεις είναι αποκλεισμένες και από τον τραπεζικό δανεισμό, όπως καταγγέλλουν οι εκπρόσωποί τους, ενώ με δυσκολία και για μικρά ποσά μπορούν να επιδοτηθούν από τα διάφορα προγράμματα ΕΣΠΑ.

Για να υπάρχει μια εικόνα της επιχειρηματικής δραστηριότητας και του διαχωρισμού της σε κατηγορίες, θα αναφερθούμε στα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής του 2022, σύμφωνα με τα οποία στην Ελλάδα υπάρχουν 664.264 πολύ μικρές επιχειρήσεις, οι οποίες απασχολούν έως 10 εργαζόμενους και έχουν ετήσιο κύκλο εργασιών έως 700.000 ευρώ, 45.401 μικρές επιχειρήσεις που απασχολούν έως 50 εργαζόμενους και με κύκλο εργασιών έως 8.000.000 ευρώ, 4.681 μεσαίες επιχειρήσεις που απασχολούν έως 250 εργαζόμενους και έχουν κύκλο εργασιών έως 40.000.000 ευρώ και τέλος 600 μεγάλες επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 250 εργαζόμε-

νους και έχουν κύκλο εργασιών άνω των 40.000.000 ευρώ.

Αυτή η κατηγοριοποίηση των επιχειρήσεων είναι ενιαία για όλη την ΕΕ, έτσι ώστε να υπάρχει μια αξιολόγηση της κατανομής των πόρων και των ενισχύσεων, αλλά και μια ενιαία εικόνα της διάρθρωσης της οικονομικής δραστηριότητας σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά. Για αυτό τον λόγο και η κατηγορία «μεσαίες» επιχειρήσεις για μονάδες που απασχολούν έως 250 εργαζόμενους και έχουν ετήσιο τζίρο έως 40.000.000 ευρώ δεν ανταποκρίνεται στην οικονομική πραγματικότητα της ελληνικής οικονομίας, όπως και η κατηγορία «μικρές» για επιχειρήσεις που απασχολούν έως 50 εργαζόμενους και έχουν ετήσιο τζίρο έως 8.000.000 ευρώ. Και οι δύο αυτές κατηγορίες ουσιαστικά αποτελούν μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ιδιοκτησίας τόσο του ντόπιου όσο και του ξένου κεφαλαίου, με διευρυμένο τον βαθμό εκμετάλλευσης των εργαζόμενων σε αυτές.

Από την άλλη, οι 644.264 πολύ μικρές επιχειρήσεις αποτελούν κατά βάση τον κορμό αυτών που ονομάζουμε «μικρομεσαίους», οι οποίες στην ολότητά τους χαρακτηρίζονται από πολύ χαμηλό κεφαλαιουχικό εξοπλισμό και πολύ μικρά κεφαλαιακά διαθέσιμα, ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις απασχολείται όλη η οικογένεια. Και στις επιχειρήσεις αυτές ο βαθμός εκμετάλλευσης των εργαζόμενων είναι ιδιαίτερα μεγάλος, τόσο ως προς τις ώρες δουλειάς, την ελαστικότητα και τη μαύρη εργασία, όσο και στους μισθούς, καθώς εκεί, κατά βάση, οι εργαζόμενοι αμείβονται με τον βασικό μισθό και το βασικό μεροκάματο.

Ο αποκλεισμός των πολύ μικρών επι-

χειρήσεων από τη χρηματοδότηση τόσο του «Ταμείου Ανάκαμψης» όσο και του τραπεζικού δανεισμού αποτελεί από τη μία ταξική επιλογή από τη μεριά της κυβέρνησης της ΝΔ για την ενίσχυση του μεγάλου ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και από την άλλη έναν εκβιασμό για το κλείσιμο αυτών των επιχειρήσεων και την προώθηση των συγχωνεύσεων και των εξαγορών, έτσι ώστε να υπάρξει μεγαλύτερη συγκεντροποίηση του κεφαλαίου με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας και των εξαγωγών. Πρόκειται για ένα σχέδιο που προέκυψε από τη μελέτη και τις προτάσεις προς την κυβέρνηση της ΝΔ από την επιτροπή με πρόεδρο τον νομπελίστα οικονομολόγο Χριστόφορο Πισσαρίδη. Συντάχθηκε το 2020 με στόχο την προώθηση της «αναπτυξιακής πολιτικής» της ντόπιας καπιταλιστικής οικονομίας. Ιδιαίτερα το ζήτημα των συγχωνεύσεων και των εξαγορών προωθήθηκε από την κυβέρνηση με νόμο (4935/2022) με πρόβλεψη φορολογικών κινήτρων (μείωση του φόρου έως 50%), τον οποίο όμως αξιοποίησαν οι πολύ μεγάλες επιχειρήσεις και όχι οι πολύ μικρές, για τις οποίες υποτίθεται ότι έγινε. Οι βασικοί λόγοι που δεν μπορούν να γίνουν οι συγχωνεύσεις είναι τόσο η παντελής έλλειψη κεφαλαίων, που είναι αναγκαία για μία επιχειρηματική επέκταση, όσο και η οικογενειακή απασχόληση. Πέρα, όμως, από αυτά, οι επιχειρήσεις αυτές βρίσκονται, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, σε μία μόνιμη «μέγερνη» ληξιπρόθεσμων οφειλών σε εφορία και ασφαλιστικά ταμεία, οι οποίες κάθε χρόνο αυξάνονται σημαντικά. Στις πολύ μικρές επιχειρήσεις έχει άμεση αντανάκλαση τόσο η καπιταλιστική ακρίβεια σε προϊόντα και υπηρεσίες όσο και η φτώ-

χεια του εργαζόμενου λαού, καθώς οι περισσότερες συναλλαγές τους γίνονται με αυτόν. Στα παραπάνω, αν προσθέσουμε και τις τελευταίες φορολογικές ρυθμίσεις των τεκμαρτών κερδών, έχει δεν έχει τζίρο, έχει δεν έχει κέρδη, η κατάσταση γίνεται ασφυκτική.

Στον αντίποδα αυτής της καταβύθισης και της φτωχοποίησης των πολύ μικρών επιχειρήσεων, η κυβέρνηση της ΝΔ προβάλλει τόσο την «πολιτική σταθερότητα» όσο και κυρίως την προώθηση ενός εργασιακού μεσαίωνα, που ενώ για το μεγάλο και ξένο κεφάλαιο σημαίνει εκτόξευση της κερδοφορίας του, για τις πολύ μικρές επιχειρήσεις σημαίνει μία επιβίωση έστω και σε χαμηλότερα επίπεδα. Με τον τρόπο αυτό, τόσο η ντόπια κεφαλαιοκρατία όσο και το αστικό πολιτικό σύστημα φιλοδοξούν να σχηματίσουν ένα αντιδραστικό ταξικό μέτωπο απέναντι στην εργατική τάξη και τους μισθωτούς εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, για το πέρασμα της επίθεσης που συνθλίβει ζωές και δικαιώματα.

Όμως, από την άλλη μεριά, τόσο η παγκόσμια δομική κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος όσο και τα χαρακτηριστικά της ντόπιας εξαρτημένης καπιταλιστικής οικονομίας οδηγούν στο σπάσιμο αυτών των κοινωνικών συμβολαίων με τα μικρομεσαία στρώματα και παρά τις κάποιες προσωρινές ισορροπίες, η τάση αυτή είναι κυρίαρχη και θα είναι καταγιστική το επόμενο διάστημα, καθώς θα ενισχύεται ακόμα παραπέρα και από τις γεωπολιτικές δεσμεύσεις απέναντι στους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα και σε αυτά που σκοπεύουν να ανοίξουν.

Εκλογές στο ΤΕΕ

Οι διεκδικήσεις των εργαζόμενων τεχνικών δεν χωράνε στην κάλπη τους!

«**Τ**ο Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας [...] κατά τους κανόνες της Ελληνικής Πολιτείας ως νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου αποπεύεται τυπικώς από το Υπουργείο Υποδομών Μεταφορών και Δικτύων (Υπουργείο ΥΠΟΜΕΔΙ).

Το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας έχει σκοπό την προαγωγή της επιστήμης στους τομείς που σχετίζονται με την ειδικότητα των μελών του, της τεχνικής και της τεχνολογίας γενικά και την αξιοποίησή τους για την οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας στο πλαίσιο των αρχών της αειφορίας και της προστασίας του περιβάλλοντος.

Το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας στο πλαίσιο του σκοπού του είναι ο τεχνικός σύμβουλος της Κυβέρνησης [...].»

Τα παραπάνω διαβάζουμε στην ιστοσελίδα του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας (ΤΕΕ), κάτω απ' την ενότητα «Ρόλοι - Σκοποί» και οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας. Θα μπορούσαμε να σταματήσουμε ακριβώς εδώ, αφού το πλαίσιο δεν μπορεί να γίνει σαφέστερο! Επειδή όμως υπάρχουν πολλές παρανοήσεις και διαστρεβλώσεις, ας κάνουμε ορισμένες επισημάνσεις.

Τόσο το ΤΕΕ, όσο και όλοι οι επιμέ-

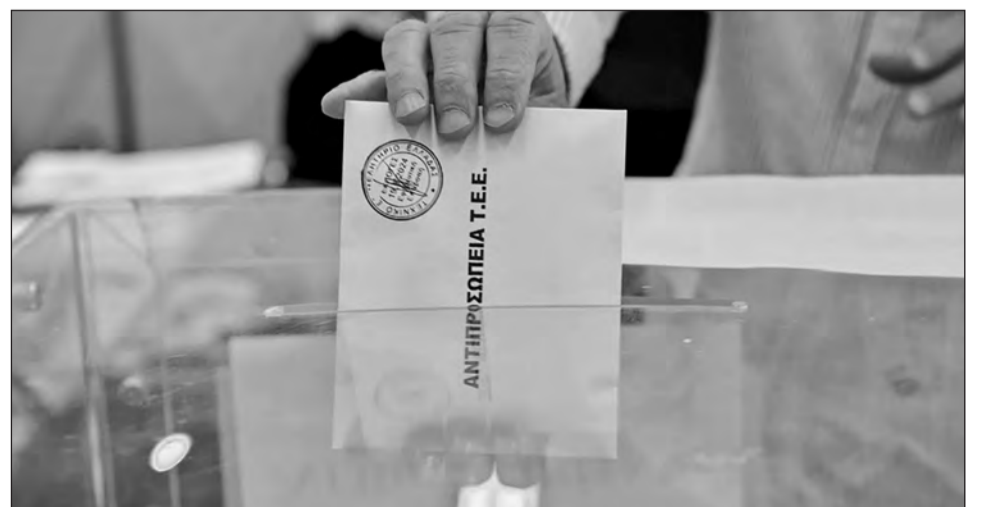
ρους επαγγελματικοί σύλλογοι ανά ειδικότητα μηχανικών, δεν ιδρύθηκαν για να υπερασπιστούν τα δικαιώματα των εργαζόμενων μηχανικών. Η παραπάνω περιγραφή είναι απολύτως σαφής ως προς αυτό. Το γεγονός ότι παρεμβαίνουν και τοποθετούνται επάνω σε ζητήματα του επαγγέλματος που θέτει το κράτος, δεν σημαίνει ότι το κάνουν απ' τη σκοπιά του εργαζόμενου μηχανικού, με αφετηρία τα εργασιακά δικαιώματα και με άξονα την υπεράσπισή τους. Αντίθετα, η πραγματική ζωή έχει δείξει ότι βρίσκονται έως και ακριβώς απέναντι στους εργαζόμενους μηχανικούς. Ως τι διαφορετικό μπορεί να θεωρηθεί άλλωστε, το γεγονός ότι το ΤΕΕ, λειτουργώντας ως εργοδότης που περίπου «νοικιάζει» εργαζόμενους μηχανικούς, υπογράφει σειρά προγραμματικών συμβάσεων με φορείς του δημοσίου και της τοπικής αυτοδιοίκησης, στις οποίες καθορίζονται μεταξύ άλλων ο τρόπος ανάθεσης και εκτέλεσης των εργασιών, ο τρόπος επιλογής των μηχανικών και το ύψος της αμοιβής τους; Το κερασάκι στην τούρτα αυτών των συμβάσεων είναι βεβαίως το καθεστώς μίσθωσης έργου, το γνωστό μπλοκάκι και ό,τι αυτό σημαίνει, το οποίο ενισχύεται και παγιώνεται ως εργασιακή σχέση απ' τους υποτιθέμε-

νους υπερασπιστές των δικαιωμάτων των εργαζόμενων μηχανικών.

Θα έπρεπε να αρκεί η προβληματική εικόνα μιας ουράς αναμονής έξω από ένα εκλογικό κέντρο, την οποία μοιράζονται οι εργοδότες με τους εργαζόμενούς τους, απλώς και μόνο επειδή τους «ένωνει» το πτυχίο τους. Δυστυχώς όμως, βλέπουμε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που, και από αριστερή-κινηματική υποτίθεται σκοπιά, αναζητούν απαντήσεις σ' αυτά τα αδιέξοδα κυνηγώντας όποια κάλπη στήνεται,

μπερδεύοντας τους εργαζόμενους μηχανικούς και αποδυναμώνοντας μια ουσιαστική συγκρότηση και συνδικαλιστική οργάνωση, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζόμενων μηχανικών και τις διεκδικήσεις τους.

Δεν αναζητούμε «φυσικούς συμμάχους» στους επαγγελματικούς συλλόγους! Στεκόμαστε απέναντι στους συμβούλους της κυβέρνησης! Αντιστεκόμαστε στην επίθεση, διεκδικούμε πραγματικές αυξήσεις και σχέσεις εργασίας με δικαιώματα, με όχημα τα σωματεία μας!

Νοσοκομεία

Η αντιλαϊκή επίθεση εντείνεται – αναγκαία η συγκρότηση αντιστάσεων

Τα νοσοκομεία βουλιάζουν κάτω απ' το βάρος των προβλημάτων που έχει συσσωρεύσει η αντιλαϊκή πολιτική της άρχουσας τάξης εδώ και χρόνια. Συχνά πυκνά βλέπουν το φως της δημοσιότητας γεγονότα που αποκαλύπτουν πλευρές της γενικότερης κατάστασης. Στο μεγαλύτερο παιδιατρικό νοσοκομείο ανακοινώνεται αναστολή των τακτικών χειρουργείων όταν προ μηνών μετρούσαμε, ήδη, σε χρόνια την αναμονή των ασθενών. Σε τουριστικό νησί γνωστός δημοσιογράφος ήρθε αντιμέτωπος με τις ελλείψεις σε προσωπικό, υποδομές και μέσα διακομιδής. Τα ΜΜΕ γεμίζουν με φωτογραφίες με ράντζα απ' τα νοσοκομεία της Αθήνας.

Η κυβέρνηση σαν «απάντηση», απ' τη μια αφήνει τα προβλήματα να σκορπίζουν αγανάκτηση κι απογοήτευση σε υγειονομικούς κι ασθενείς και, απ' την άλλη, αξιοποιεί την απουσία συγκροτημένων αντιστάσεων για να προωθεί την αντιλαϊκή της πολιτική. Αυξήσεις στα φάρμακα, απογευματινά χειρουργεία, ιδιώτες γιατροί στα κρατικά νοσοκομεία, ενώ οι γιατροί του ΕΣΥ ωθούνται ν' ανοίξουν ιδιωτικά ιατρεία. Την ίδια στιγμή, η πρώτη μεγάλη προκήρυξη για γιατρούς εδώ και πολλά χρόνια αναμένεται ν' αφήσει πίσω της πολλά κενά, όχι μόνο από συμβασιούχους που θα μετακινηθούν σε μόνιμες θέσεις αλλά και πολλές θέσεις για τις οποίες δεν θα εμφανιστούν καν υποψήφιοι. Ήδη σε κάποια νοσοκομεία ολόκληρη η προκήρυξη έχει μείνει στα αζήτητα για όλες τις ειδικότητες. Και πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς; Με δηλωμένη την πρόθεση της κυβέρνησης να «αλλάξει χρήση» κάποιων μονάδων, να συγχωνεύσει κλινικές και επί της ουσίας να κλείσει και κάποια τμήματα ή νοσοκομειακές μονάδες, δεν θα υπάρχουν πολλοί υποψήφιοι για θέσεις που συνεπάγονται υπερεφημέρευση,

κακές αποδοχές κι ένα αβέβαιο μέλλον. Η όξυνση των προβλημάτων που παράγει αυτή η εξέλιξη δεν είναι απαραίτητα ανεπιθύμητη απ' την κυβέρνηση. Μάλλον την επιδιώκει. Τουλάχιστον όσο μπορεί να τη διαχειρίζεται επικοινωνιακά. Και όσο η απουσία αγωνιστικού κινήματος το επιτρέπει.

Διάχυτη είναι η αίσθηση ότι έχουν σταματήσει οι προσλήψεις επικουρικών γιατρών σ' όλη την επικράτεια. Η όποια κάλυψη των κενών γίνεται σχεδόν αποκλειστικά με μετακινήσεις και με ιδιώτες με δελτίο παροχής υπηρεσιών και μάλιστα με αποδοχές αδιανόητες και προκλητικές σε σύγκριση με τις αποδοχές των γιατρών του ΕΣΥ. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση επιδιώκει να επιβάλει ένα ελαστικό και ρευστό περιβάλλον εργασίας εκβιάζοντας την αποδοχή του απ' τους εναπομείναντες υγειονομικούς, μέσω του κλεισίματος της στρόφιγγας των προσλήψεων κάθε είδους (μόνιμων, συμβασιούχων, αλλά και ειδικευόμενων).

Δεν είναι τυχαίο ότι ανοίγει ξανά η συζήτηση για εξετάσεις για την εισαγωγή στην ειδικότητα των νέων γιατρών για ορισμένες θέσεις με μεγάλη αναμονή. Ρύθμιση που αποτελεί έναν ακόμη φραγμό στο δικαίωμα στη δουλειά και που, με δεδομένη την -από παλιά- πρόταση για γενίκευση του μέτρου, δεν αποτελεί παρά ένα πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση. Δίνοντας ακόμα ένα κίνητρο για μετανάστευση των νέων γιατρών.

Ταυτόχρονα η πολιτική ηγεσία του υπουργείου με υποκρισία δηλώνει άλλοτε ότι δεν πιέζει τις διοικήσεις να διώξουν συμβασιούχους για να πάρουν εργολάβους, άλλοτε ότι δεν θα φύγει κανείς επικουρικός και άλλοτε ότι οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου κάποτε λήγουν. Είναι φανερό ότι ενώ προσπαθούν ν' αποσφύγουν μια μαζική απόλυση των 6.000 Συμβασιούχων Ορισμένου Χρόνου

που οι συμβάσεις τους λήγουν τέλη Ιούνη, δεν αποκλείουν μια σταδιακή διαδικασία απολύσεων. Άλλωστε ο υπουργός έχει τη λύση για όσους κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς δουλειά: «στην εστίαση έχει πολλές θέσεις εργασίας». Δήλωση που αποκαλύπτει τον κυνισμό με τον οποίο αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους αλλά και την αδιαφορία για τις ανάγκες του λαού για περίθαλψη. Μπορεί να μην έχουμε γιατρούς, νοσηλεύτες, τραυματιοφορείς, τεχνικούς στα νοσοκομεία αλλά οι ταβέρνες θα γεμίσουν σερβιτόρους για τους τουρίστες. Άλλωστε και το έγγραφο του «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ» που δίνει ΑΠΟΛΥΤΗ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ στους VIPs «διαπιστευμένους φιλάθλους» έναντι των... «άλλων» (απλών;) ασθενών προδίδει και τα ιδεώδη του «ΝΕΟΥ ΕΣΥ».

Η κυβέρνηση πανηγυρίζει ότι ο «θεσμός» των απογευματινών χειρουργείων προχωράει. Με ογκολογικά κι επείγοντα χειρουργεία να οδηγούνται στα απογευματινά, μόνο και μόνο για να εμφανίζουν έργο, αλλά πάντα με το αζημίωτο. Την ίδια στιγμή οι λίστες αναμονής των τακτικών χειρουργείων επιμηκύνονται είτε «φυσιολογικά» (ελλείψεις αναισθησιολόγων, νοσηλευτών, κλειστές χειρουργικές αίθουσες) είτε σκόπιμα για να εκβιάσουν τη ζήτηση των απογευματινών. Ήδη ασθενείς που περιμένουν για χειρουργείο το επόμενο διάστημα ειδοποιήθηκαν ότι η αναμονή τους παρατείνεται μέχρι και ένα εξάμηνο.

Και προφανώς τα συνδικαλιστικά όργανα των υγειονομικών δεν μπορεί να αναλάβει ρόλο ελέγχου ποιοι ασθενείς και με ποιον τρόπο οδηγούνται στα απογευματινά χειρουργεία. Η ανάδειξη του αντιδραστικού χαρακτήρα του μέτρου αυτού, με κύρια στόχευση την επέκταση του χρόνου εργασίας και την παγίωση των χαμηλών μισθών, μαζί με την υπο-

νόμηση του δικαιώματος στη δωρεάν περίθαλψη για όλους, μπορεί και πρέπει ν' αποτελέσει τη βάση συγκρότησης μετώπου πάλης από εργαζόμενους και λαό.

Ο απολογισμός των απεργιακών κινητοποιήσεων των τελευταίων εβδομάδων δεν επιβεβαιώνει τα μηνύματα της προηγούμενης απεργίας της 28ης Φλεβάρη. Η χαμηλή έως ανύπαρκτη, σε πολλά νοσοκομεία, συμμετοχή δείχνει την απόσταση που έχουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες απ' τις ανάγκες των εργαζόμενων. Άλλωστε θα παραβιάζαμε ανοικτές θύρες αν λέγαμε ότι φρόντισαν οι ίδιοι οι εργατοπατέρες να μην γίνουν οι απεργίες υπόθεση των εργαζομένων, υπονομεύοντας τη συνέχεια των αγώνων. Πρώτα προκηρύσσοντας απεργίες σκόρπια και σε μεγάλη χρονική απόσταση απ' τις προηγούμενες. Αλλά και η παρουσία της ηγεσίας της ΠΟΕΔΗΝ σε κάποιες συνελεύσεις, όπου έγιναν, ήταν -τουλάχιστον- σε ρόλο εκπρόσωπου του υπουργείου, αφού σε κάθε ζήτημα (μισθολογικό, μονιμοποιήσεις, προσλήψεις, ανθυγιεινό) κατέληγε στην πρόταση της κυβέρνησης ως μόνη «λύση» (αντίστοιχα: επιδόματα, ανανέωση συμβάσεων, ΑΣΕΠ, επίδομα). Εκτός απ' τις περιπτώσεις που έστρεφε τις ελπίδες των εργαζομένων στις δικαστικές διεκδικήσεις.

Η επίθεση αναμένεται να ενταθεί και ν' ανοίξει νέα μέτωπα το επόμενο διάστημα, καθώς οι αλλαγές που έχουν επιβληθεί θα παράγουν ολοένα χειρότερα δεδομένα, ενώ θ' ανοίξουν και τα ζητήματα του «υγειονομικού χάρτη» και των δομικών αλλαγών στο σύστημα περίθαλψης. Είναι ζωτική ανάγκη να ανοικτούν τα ζητήματα αυτά στους εργαζόμενους και τον λαό. Ο δρόμος των συνελύσεων, της απεργίας και του μαζικού αγώνα είναι ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Κρίσιμες εξελίξεις για τους εργατές της ΛΑΡΚΟ Ο αγώνας πρέπει συνεχιστεί, πρέπει να δικαιωθεί!

Εδώ και χρόνια το σήριαλ «εξυγίανσης», δηλαδή ξεπουλήματος, της ΛΑΡΚΟ συνεχίζει ακάθεκτο με τις συνέπειες των εξελίξεων να βαραίνουν τους 900 και πλέον εργαζόμενους του εργοστασίου της Λάρυμνας, τις οικογένειές τους και ολόκληρη την περιοχή που για δεκαετίες ζούσε από τη λειτουργία του εργοστασίου.

Όσον αφορά τους διαγωνισμούς του ΤΑΙΠΕΔ για την πώληση του εργοστασίου της Λάρυμνας και του ειδικού διαχειριστή για τα μεταλλεία της ΛΑΡΚΟ και τα μεταλλευτικά της δικαιώματα, οι εξελίξεις συνεχίζουν να κινούνται από αναβολή σε αναβολή και με συνεχόμενα μπλοκαρίσματα. Οι δύο βασικοί διεκδικητές του φιλέτου, η κοινοπραξία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ-ΑΔ και η Ιρλανδική CMI, έχοντας πάρει νέα παράταση μέχρι την 7η Αυγούστου, έχουν φτάσει μέχρι το ΣτΕ για να λύσουν τις μεταξύ τους διαφορές ώστε να προκύψει ο τελικός αγοραστής.

Ένα σημαντικό στοιχείο που εμπλέ-

κει ακόμη περισσότερο την αγοραπωλησία της ΛΑΡΚΟ στα έντονα γεωπολιτικά παιχνίδια της περιόδου και πιθανά συμβάλει στις καθυστερήσεις, είναι οι εξελίξεις γύρω από την παγκόσμια αγορά σιδηρονικελίου. Συγκεκριμένα, η συμφωνία μεταξύ Κίνας και Ινδονησίας ώστε η δεύτερη να αποτελεί αποκλειστικό προμηθευτή της Κίνας για να καλύψει τις τεράστιες ανάγκες της, κυρίως για την παραγωγή μπαταριών. Σ' αυτό το πλαίσιο, η περίοδος δεν θεωρείται ευνοϊκή για τους ανταγωνιστές παραγωγούς σιδηρονικελίου.

Η κυβέρνηση όλα τα αυτά τα χρόνια παίζει σημαντικότατο ρόλο. Έχει αναλάβει, μέσα από συνοπτικές διαδικασίες, με τροπολογίες με διαδικασία «κατεπειγοντος» και νομοθετικές ρυθμίσεις, να κάνει τη «βρώμικη δουλειά». Προσπαθεί με κάθε τρόπο να «καθαρίσει» το τοπίο από τα «βαρίδια» του παρελθόντος και να βγάλει στο σφυρί το φιλέτο χωρίς δεσμεύσεις. Πρώτος και κύριος στόχος τα

«υψηλά» εργατικά κόστη, δηλαδή το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων των 950 εργατών. Στο βάθος, οι μαζικές απολύσεις και η ανεργία. Από την πρώτη στιγμή μπήκαν σε εφαρμογή τεράστιες περικοπές μισθών, δώρων και επιδομάτων ενώ οι μαζικές απολύσεις χρησιμοποιούνταν πάντα σαν εκβιασμός για την επιβολή των όποιων μέτρων. Σημείο τομής η προτριετία απόλυση όλων των εργατών και η επαναπρόσληψή τους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και νέους, αποπνικτικούς όρους.

Μια ολόκληρη περιοχή συνεχίζει μέχρι σήμερα να βιώνει τα αποτελέσματα της αιματοβαμμένης «ανάπτυξης» που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση από κοινού με το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Το τελευταίο διάστημα, η κυβέρνηση προωθεί ως τελική «λύση» τις μαζικές απολύσεις και την ένταξη των εργατών είτε σε προγράμματα της ΔΥΠΑ είτε σε καθεστώς συνταξιοδότησης. Στην πραγματικότητα παίζει με

τις εντυπώσεις και ταυτόχρονα επιδιώκει να τελειώνει με τους εργατές και τις οικογένειές τους, πετώντας τους κυριολεκτικά στον δρόμο της ανεργίας και της ανασφάλειας. Η πρόσφατη απόλυση 45 εργολαβικών εργατών, οι οποίοι δούλευαν σε πάγιες θέσεις του εργοστασίου για 10 χρόνια, καταρρίπτει κάθε κυβερνητικό παραμύθι για δήθεν διασφάλιση των θέσεων εργασίας και ανοίγει τον δρόμο για τις εξελίξεις που έπονται.

Ο αγώνας των εργατών της ΛΑΡΚΟ ενάντια στο ξεπούλημα και τις απολύσεις είναι ήδη μακρύς, έχει αντιμετωπίσει τεράστιες δυσκολίες, αλλά συνεχίζει να είναι ο μόνος που μπορεί να διασφαλίσει θέσεις εργασίας και εργασιακά δικαιώματα. Αποτινάσσοντας τις αυταπάτες που καλλιεργούνται από πολλές μεριές και πάντα φουντώνουν προεκλογικά, να βάλει στο επίκεντρο το δικαίωμα στη δουλειά, με αξιοπρεπείς μισθούς και συνθήκες.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΑΔΕΔΥ

Μικρή η συμμετοχή των εργαζομένων

Με μικρή συμμετοχή μερικών εκατοντάδων πραγματοποιήθηκε η απεργιακή συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ στις 21 Μαΐου στην Αθήνα. Μικρή ήταν η μαζικότητα και της συγκέντρωσης του ΠΑΜΕ, που επέλεξε, για άλλη μια φορά, να βρεθεί σε ξεχωριστό σημείο, έξω απ' το Γενικό Λογιστήριο. Μικρά ήταν και τα ποσοστά των απεργών σε όλη τη χώρα, με παρόμοια την κατάσταση και στις όποιες συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν. Στην Αθήνα, η Ταξική Πορεία κι οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετείχαν με ξεχωριστό μπλοκ στην προσυγκέντρωση στην Πλ. Κλαυθμώνος και στη διαδήλωση που ακολούθησε ως την πλατεία Συντάγματος, έξω απ' το Υπουργείο Οικονομικών, όπου ήταν ήδη συγκεντρωμένη η ΑΔΕΔΥ και κάποια σωματεία. Μετά τις ομιλίες των στελεχών της ΑΔΕΔΥ, η συγκέντρωση έληξε κι ο κόσμος αποχώρησε.

Το αποτέλεσμα της μικρής συμμετοχής ήταν αναμενόμενο. Η συγκεκριμένη απεργία ήταν υπονομευμένη απ' την πρώτη στιγμή. Εξαγγέλθηκε απ' την ΑΔΕΔΥ στις 9 Απριλίου, σχεδόν ενάμιση μήνα πριν, και υπό τη σκιά της ξεχωριστής απεργίας της ΓΣΕΕ για τις 17 Απριλίου. Είχε προηγηθεί η άρνηση της ΓΣΕΕ να συμμετάσχει στην απεργία στις 28 Φεβρουαρίου, ενώ ούτε η Πρωτομαγιά ανείρεσε στην πραγματικότητα αυτόν τον διαχωρισμό μεταξύ των ανώτατων συνδικαλιστικών οργάνων. Μια διεγκυστίδα που το μόνο που έχει καταφέρει είναι να κουράσει και να απογοητεύσει τους εργαζόμενους.

Κι αν δεν υπήρχαν οι πιέσεις του κόσμου, που απαιτεί να δοθεί αγωνιστική διέξοδος στα προβλήματα λιτότητας και φτώχειας που αντιμετωπίζει, δεν θα είχε προκηρυχθεί καν ούτε αυτή η απεργία. Αν δεν υπήρχε η σκληρή πραγματικότητα της οικονομικής ανέχειας δεν θα είχε ιδρώσει κανενός το αυτί. Αν δεν υπήρχαν τα πολλαπλά συσσωρευμένα προβλήματα απ' τις ελλείψεις στους χώρους δουλειάς, την εντατικοποίηση, τα εργατικά ατυχήματα, την αξιολόγηση, δεν θα είχε τεθεί καν το ενδεχόμενο απεργιακής κινητοποίησης. Αν δεν υπήρχαν οι χιλιάδες συμβασιούχοι στους Δήμους και τα νοσοκομεία των οποίων λήγουν οι συμβάσεις αυτήν την περίοδο, απειλώντας τους με ανεργία και το δημόσιο με κατάρρευση, δεν θα υπήρχε καν πρόταση για απεργία.

Το ζήτημα, όμως, των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς αποτελεί κομβικό αίτημα πάλης των εργαζομένων και δεν μπορεί ν' αφήνεται στα χέρια των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών. Ειδικά στις συνθήκες φτώχειας και ακρίβειας που βιώνουν οι εργαζόμενοι, το να μπορούν να ζουν αξιοπρεπώς με τον μισθό τους είναι πλέον επιτακτικό και ζητούμενο. Για δε τους εργαζόμενους στο δημόσιο, που τους πέταξαν τα ψίχουλα των 50 ευρώ μετά από 14 χρόνια παγωμένων μισθών, είναι πλέον ζήτημα επιβίωσης. Τα επιχειρήματα της κυβέρνησης περί δήθεν δημοσιονομικών περιορισμών και άλλα τέτοια φαιδρά, δεν αφορούν τους εργαζόμενους και τις δικές τους ανάγκες. Αυτές παραμένουν και τίθενται καθημερινά σε κάθε εργαζόμενο, ανεξάρτητα απ' τις δεσμεύσεις και τις πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης. Ανάμεσα στα πολλαπλά παραδείγματα αυτών των επιλογών, βρίσκονται και τα περίφημα «μπόνους» στο δημόσιο για «λίγους κι εκλεκτούς». Οι πραγματικές αυξήσεις για όλους τους εργαζόμενους, δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, είναι πολιτικό ζήτημα και υπόθεση του λαού. Και η επιλογή της κυβέρνησης να μην προχωρήσει σε γενικές αυξήσεις στο δημόσιο, αλλά να προωθήσει τα «δώρα» και κάποιους και υπό προϋποθέσεις, είναι επίσης πολιτικό ζήτημα.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες διαγκωνίζονται σε απεργοσπασία. «Καίνε» το μοναδικό όπλο των εργαζομένων, «καίνε» τις διαθέσεις τους να δώσουν αγωνιστική διέξοδο στα προβλήματά τους. Θα πρέπει οι εργαζόμενοι να τις ξεπεράσουν και να πάρουν την υπόθεση της πάλης στα χέρια τους.

ΝΕΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Μέσω ηλεκτρονικής πλατφόρμας θα «διαπραγματεύονται» τους όρους σκλαβιάς τους

Με την τουριστική σεζόν να έχει ξεκινήσει με τους χειρότερους όρους για τους χιλιάδες εποχικούς υπαλλήλους στον κλάδο του τουρισμού - επισιτισμού, τα χτυπήματα απέναντι στα δικαιώματά τους δεν έχουν τελειωμό. Μέσω της νέας ηλεκτρονικής πλατφόρμας «σύζευξης της ζήτησης και προσφοράς εργασίας στον τουρισμό (JOBmatch)», που έφτιαξε η ΔΥΠΑ, προωθείται η ηλεκτρονική διαπραγμάτευση μεταξύ του εργαζόμενου και του εργοδότη σχετικά με τους όρους δουλειάς, πάντα σε ατομικό επίπεδο.

Η νέα πλατφόρμα παρουσιάζεται απ' την κυβέρνηση και τη ΔΥΠΑ ως καινοτόμο μέτρο που θα διευκολύνει τη διαδικασία εύρεσης εργασίας, αλλά και ως απάντηση στο πρόβλημα των χιλιάδων κενών θέσεων στον κλάδο, πρόβλημα που ταλανίζει εδώ και καιρό τους αντίστοιχους επιχειρηματίες. Φυσικά, έχουν δοκιμάσει κάθε πιθανό τρόπο επίλυσής του, με κοινό παρονομαστή όλων, όμως, τη συνέχιση επιβολής όρων σκλαβιάς για τους εργαζόμενους. Και με τη νέα πλατφόρμα, λοιπόν, αυτό που επιχειρείται επί της ουσίας είναι η παράκαμψη των συλλογικών συμβάσεων εργασίας του κλάδου, οι οποίες μάλιστα έχουν κρυφθεί υποχρεωτικές, και ο εκβιασμός των εργαζόμενων ν' αποδεχτούν τους μισθούς και τις συνθήκες που θα προτείνει (επιβάλλει δηλαδή) η εργοδοσία, μέσω της ατομικής «διαπραγμάτευσης».

Πέρα απ' τους όρους γαλέρας που θέλουν να διασφαλίσουν ότι θα συνεχίσουν να ισχύουν κατά την τουριστική σεζόν, σημαντικό για το κεφάλαιο είναι να εξασφαλίσει ότι οι μισθοί θα

παραμείνουν ψίχουλα, καθώς και ότι δεν θα επιβαρυνθεί με επιδόματα και μια σειρά ακόμα δικαιώματα των εργαζόμενων. Η ηλεκτρονική πλατφόρμα μέχρι στιγμής εφαρμόζεται μόνο στον κλάδο του τουρισμού-επισιτισμού, σκοπός της κυβέρνησης όμως είναι να την επεκτείνει και σε άλλους, όπου θα εφαρμόζεται με αντίστοιχα χαρακτηριστικά. Η πολιτική καταστρατήγησης των εργασιακών δικαιωμάτων, άλλωστε, αφορά το σύνολο του κόσμου της δουλειάς.

Χαρακτηριστικά είναι τα πρόσφατα στοιχεία που αποκαλύπτουν πως πάνω από 300.000 εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα δεν λαμβάνουν το επίδομα γάμου. Πρόκειται κυρίως για εργαζόμενους σε μεγάλες εμπορικές αλυσίδες, πολυκαταστήματα, σουπερμάρκετ, εταιρείες παροχής υπηρεσιών κ.ά., όπου οι εργοδότες αρνούνται να καταβάλουν το επίδομα, ενώ επιχειρούν να εμποδίσουν και την καταβολή των τριετιών. Με πρόφαση ότι οι εταιρείες αυτές δεν συμμετέχουν στους εργοδοτικούς φορείς που συνυπογράφουν την ΕΓΣΣΕ, θέλουν να διαμορφώσουν ένα ακόμη πιο αντιδραστικό και βάρβαρο εργασιακό περιβάλλον για τους υπαλλήλους τους.

Όλα αυτά προωθούνται την ίδια ώρα που η κυβέρνηση καμώνεται πως θέλει να δώσει ώθηση στην υπογραφή ΣΣΕ και συνολικά στις συλλογικές διαπραγματεύσεις, εναρμονιζόμενη τάχα με τις αντίστοιχες επιδιώξεις που υποτίθεται πως προωθεί η ΕΕ! Απ' την άλλη, και ιδιαίτερα για τον πολύπαθο κλάδο του τουρισμού-επισιτισμού, δίνουν και παίρνουν οι προτροπές απ' τα κυβερνητικά επιτελεία για ενίσχυση και προσέλκυση εργαζόμενων, ώστε να σπριχτεί η «βαριά βιομηχανία», όλο και πιο ξεκάθαρο γίνεται όμως πώς εννοούν αυτή την ενίσχυση. Ωμοι εκβιασμοί, ψεύτικες δεσμεύσεις προς τους εργαζόμενους, οι οποίοι όταν πιάνουν τελικά δουλειά βρίσκονται αντιμέτωποι με μια εντελώς διαφορετική κατάσταση. Παράλληλα, μετακλίσεις φτηνού εργατικού δυναμικού από τρίτες χώρες, όπως η Ινδία και το Νεπάλ, τις οποίες έχουν αναλάβει εργολαβικές εταιρείες ενοικίασης προσωπικού, με όρους δουλεμπορίου. Αυτή είναι η ανάπτυξη και το «θαύμα» της «βαριάς βιομηχανίας» που έχουν να τάξουν στους εργαζόμενους! Γι' αυτό και πρέπει να τους βρουν μαζικά και αποφασιστικά, ντόπιους και μετανάστες, απέναντί τους.

ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Στη δουλειά μέχρι να πεθάνεις...

Σε πρόσφατη συνέντευξή του, ο υφυπουργός Εργασίας Τσακλόγλου μίλησε για τη «νέα δυνατότητα» που δίνεται στους συνταξιούχους να εργάζονται παράλληλα με τη συνταξιοδότησή τους και αναφέρθηκε στη «θερμή υποδοχή» του νέου καθεστώτος φορολόγησης, με τους δηλωμένους συνταξιούχους εργαζόμενους ν' αυξάνονται ραγδαία από 36.000 σε πάνω από 80.000. Η κυβέρνηση θριαμβολογεί για την «πάταξη της μαύρης εργασίας», την ώρα που ηλικιωμένοι άνθρωποι αναγκάζονται να εργάζονται μέχρι να πεθάνουν γιατί η σύνταξη δεν καλύπτει ούτε τις βασικές τους ανάγκες.

Η κυβέρνηση έχει, γι' άλλη μια φορά, έτοιμη τη «μαγική συνταγή» για τον λαό. Αφού, πρώτα, πεσοκόβει συντάξεις, επιδόματα, περίθαλψη κ.ο.κ. κι ενώ το κόστος της ζωής εκτινάσσεται, στη συνέχεια, όταν οι συνταξιούχοι δεν έχουν πώς να ζήσουν με τα νενιχρά ποσά που παίρνουν κάθε μήνα, τους προσφέρει το «δικαίωμα» να δουλέψουν για μερικά ψίχουλα ακόμα. Το «δικαίωμα» αυτό, όπως το βαφτίζει η κυβέρνηση για να χρυσώσει το χάπι, στην πραγματικότητα μόνο δικαίωμα δεν είναι: αποτελεί ευθεία βοήθι ενάντια στο δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση! Η κυβέρνηση και το σύστημα επιδιώκουν να κρύψουν τις συνέπειες της

δικής τους μαύρης πολιτικής και να ρίξουν στον λαό την ευθύνη για την εξαθλίωσή του.

Ο εξαναγκασμός των συνταξιούχων να συνεχίζουν να δουλεύουν δεν είναι επιλογή, αλλά συνειδητή πολιτική του συστήματος. Πατάει στο έδαφος της δραματικής αύξησης των ορίων ηλικίας και των προϋποθέσεων για συνταξιοδότηση τις τελευταίες δεκαετίες, ενισχύει την κατεύθυνση της παραπέρα αύξησής τους, συνδέεται με τα πρόσφατα προγράμματα απασχόλησης της ΔΥΠΑ για «ανέργους από 67 ως 74 ετών».

Για έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, με δεκαετίες δουλειάς πίσω του, το να συνεχίζει να δουλεύει και να καταπονείται στο υπάρχον εξαντλητικό εργασιακό πλαίσιο, θέτει τη ζωή του (και τη ζωή των γύρω του) σε καθημερινό κίνδυνο. Μόνο τυχαία δεν είναι η αύξηση των εργατικών «ατυχημάτων» με θύματα ηλικιωμένων εργατών. Ούτε οι θάνατοι από «φυσικά αίτια» κατά τη διάρκεια της δουλειάς, κάτω από ακραίες συνθήκες και εντατικούς ρυθμούς.

Αυτό είναι το όραμα της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, για το οποίο θριαμβολογούν: να δουλεύεις μέχρι να πεθάνεις και να ης κι ευχαριστώ. Αυτό είναι το μέλλον που προορίζουν για τον λαό. Και απαιτεί αγώνα για την ανατροπή του.

Η ΕΕ πρωταγωνιστεί στην ισοπέδωση των εργατικών κατακτήσεων

Περίσσειαν τελευταία οι αναφορές, από κυβερνητικά, αντιπολιτευόμενα και γενικά συστημικά χείλη, στο λεγόμενο «ευρωπαϊκό κεκτημένο». Στο κομμάτι που αφορά τα εργασιακά δικαιώματα, η επίμονη προσπάθεια συρσίματος των λαών στη φάρα των ευρωεκλογών έχει εντείνει τη μόνη επιχείρηση εξαπάτησης. Πόσο μάλλον όταν έχουν προηγηθεί μαζικές εργατικές κινητοποιήσεις σε πολλές απ' τις χώρες της ΕΕ τα προηγούμενα χρόνια, με επίκεντρο το ζήτημα των μισθών, αλλά όχι μόνο. Τα πραγματικά δεδομένα δείχνουν πως η ΕΕ, ως μηχανισμός συνολικός, έχει παίξει σημαντικό ρόλο ενίσχυσης της επίθεσης ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις, σ' όλες τις χώρες.

Σε όποιες ευρωπαϊκές χώρες τα εργασιακά δικαιώματα ήταν πιο συγκροτημένα, κύρια στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, η ΕΕ έχει συμβάλει σημαντικά στην υπονόμευσή τους τις τελευταίες δεκαετίες. Στις χώρες αυτές, τα αποτελέσματα του Β' ΠΠ, η αϊγλή της Σοβιετικής Ένωσης και των κατακτήσεων των λαών της και η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, είχαν εξαναγκάσει τις αστικές τάξεις σε υποχώρηση, κατοχυρώνοντας κατακτήσεις, τόσο στο επίπεδο των μισθών όσο και σε μια σειρά συλλογικά δικαιώματα (κοινωνική ασφάλιση, περίθαλψη, ωράριο κ.ά.). Η διαφορά με την κατάσταση που βίωνε η εργατική τάξη τις πρώτες δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα είναι αποκαλυπτική τόσο των αλμάτων που πέτυχε όσο και των πραγματικών διαθέσεων του κεφαλαίου. Αυτές οι διαθέσεις βρήκαν έκφραση μόλις υποχώρησε το αντίπαλο δέος του εργατικού κινήματος, με τις αστικές τάξεις ν' αναζητούν την ιστορική ρεβάνς και να επιστρέφουν ολόκληρες κοινωνίες 100 χρόνια πίσω. Στις εξαρτημένες χώρες, όπως και στις χώρες του πρώην «ανατολικού μπλοκ», οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βρήκαν ευκαιρία ασύδοτης εκμετάλλευσης «νέου αίματος», ειδικά μετά τις καταρρεύσεις. Απ' τις υποσχέσεις για «καπιταλιστικούς παραδείσους» σύντομα έμεινε η φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων και ιδιαίτερα της εργατικής

τάξης.

Αν δει κανείς τα χαρακτηριστικά του ευρωπαϊκού «θεσμικού πλαισίου» για τα εργασιακά για το οποίο μιλάνε οι απολογητές της ΕΕ, στο επίκεντρο βρίσκεται η εξυπηρέτηση της εργοδοσίας, αρκεί ο εργαζόμενος να γνωρίζει τους όρους της εκμετάλλευσής του. Σε ιδεολογικό επίπεδο, βασικό στοιχείο είναι η «εξατομίκευση» της διαπραγμάτευσης μεταξύ εργαζόμενου και εργοδοσίας, με τον εργαζόμενο να οδηγείται στην αίσθηση «συνυπευθυνότητας» για την κατάσταση στην οποία εξαναγκάζεται να ζει. Στο ίδιο πλαίσιο, τα συνδικαλιστικά όργανα αναγνωρίζονται μόνο εφόσον υπηρετούν τον «κοινωνικό εταιρισμό», ενώ ο πραγματικός συνδικαλισμός διώκεται σαν έγκλημα. Σε πιο πρακτικό επίπεδο, οι ευρωπαϊκές οδηγίες αφήνουν τις «λεπτομέρειες» να καθορίζονται απ' το κάθε κράτος, με βασικό σκοπό τη νομιμοποίηση κάθε εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Αν κάτι απασχολεί το κεφάλαιο, είναι το μη βρίσκεται «εκτεθειμένο» και να διασφαλίζει κοινούς όρους εκμετάλλευσης ανάμεσα στις μερίδες του, τουλάχιστον σε επίπεδο κάθε χώρας.

Οι συνολικές κατευθύνσεις όμως προωθούνται κεντρικά. Απ' τον νεολογισμό του «flexibility» (ελαστικότητα) για τους εργαζόμενους και το security (ασφάλεια) για το κεφάλαιο και τα κέρδη του. Χαρακτηριστικά πα-

ραδείγματα το ωράριο και το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση. Καθόλου τυχαία δεν είναι η χρήση απ' τον Γεωργιάδη, όπως προηγούμενα κι απ' τον Χατζηδάκη, ευρωπαϊκών οδηγιών για την προώθηση των αντεργατικών τους νόμων και του χτυπήματος στο 8ωρο, την Κυριακάτικη αργία και γενικά του δικαιώματος των εργαζόμενων σε ελεύθερο χρόνο και ξεκούραση. Αντίστοιχα, η ΕΕ πρωταγωνιστεί στο χτύπημα της κοινωνικής ασφάλισης, προωθώντας εδώ και χρόνια τους λεγόμενους «3 πυλώνες ασφάλισης», με επαγγελματικά ταμεία, κεφαλαιοποιητικά συστήματα, αλλά και διαρκή αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξεων, περιορισμό της δωρεάν περίθαλψης κ.ά.

Οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, στο οποίο διάφοροι βλέπουν μέχρι και ρόλο προστασίας των εργαζόμενων, έχουν συχνά ανοίξει δρόμο διάλυσης βασικών δικαιωμάτων. Όπως όταν έκρινε ότι η απόλυση εγκύων δικαιολογείται αν το απαιτούν οι ανάγκες της εργοδοσίας ή ότι εργαζόμενοι που σκοτώνονται στο μεροκάματο (οδηγός νταλίκας εν προκειμένω) ευθύνονται οι ίδιοι για τον θάνατό τους επομένως οι οικογένειές τους δεν δικαιούνται αποζημίωση.

Όσο δε αφορά τον «ανθρωπισμό» με τον οποίο θέλει να ντύεται η ΕΕ, ο ρόλος της στη χρήση της μετανάστευσης ως εργαλείο διάλυ-

σης εργασιακών δικαιωμάτων είναι αποκαλυπτικός. Η συνθήκη Μπολκενστάιν, που ορίζει ότι εργαζόμενοι από χώρες εκτός ΕΕ δουλεύουν και αμείβονται με βάση τη νομοθεσία της χώρας απ' την οποία προέρχονται, είναι μόνιμα σε ισχύ και αξιοποιείται ειδικά σε μεγάλα έργα που απαιτούν χιλιάδες εργάτες. «Παραβλέπει» ότι οι άνθρωποι εξαναγκάζονται σε μετανάστευση ακριβώς επειδή στη χώρα καταγωγής τους βιώνουν συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης. Οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ, που συχνά ευθύνονται και για την καταστροφή ολόκληρων χωρών, «καλοδέχονται» τους μετανάστες μόνο στον βαθμό που μπορούν να τους χρησιμοποιούν σαν αντικείμενο άγριας εκμετάλλευσης, υπονομεύοντας ταυτόχρονα τα κεκτημένα των ντόπιων εργαζομένων.

Για τα δεδομένα της δικής μας χώρας, δεν «σβήνεται» το γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα ήταν οι 2 απ' τους 3 της τριάδα. Ότι υπό την καθοδήγησή τους διαλύθηκε η ΕΓΣΣΕ, επιβλήθηκε δραστηκή μείωση του κατώτατου μισθού (μαζί και «υποκατώτατος»), κόπηκαν 2 μισθοί τον χρόνο απ' τους εργαζόμενους σε δημόσιο και ΔΕΚΟ, κόπηκαν 2 συντάξεις τον χρόνο, καταργήθηκαν οι συλλογικές συμβάσεις, αυξήθηκαν δραματικά τα όρια συνταξιοδότησης και μια σειρά ακόμα μέτρα που ισοπέδωσαν τις εργατικές κατακτήσεις και το εργατικό εισόδημα. Ένα συνολικό πλαίσιο που δεν αποτελεί παρελθόν, αλλά διατηρείται ίδιο και χειρότερο πάνω από 10 χρόνια πια.

Έχουμε λοιπόν κάθε λόγο οι εργαζόμενοι να καταδικάσουμε την αντεργατική πολιτική της ΕΕ. Πλάι σ' όλα τα δεινά που φέρνει για τον λαό μας το πλέγμα της εξάρτησης, βρίσκεται και το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων. Δεν έχουμε κανένα λόγο να νομιμοποιήσουμε αυτή την πολιτική με τη συμμετοχή μας στις ευρωκάλπες, πόσο μάλλον να κινούμαστε με αυταπάτες για τον ρόλο της ΕΕ. Έχουμε κάθε λόγο να παλεύουμε για μια χώρα ανεξάρτητη, με τον λαό μοναδικό κύριο στον πλούτο που παράγει.

ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗΝ 6ΗΜΕΡΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Με αγώνες να υπερασπιστούμε το 5ήμερο - 8ωρο!

Σε εφαρμογή μπαίνει από 1^{ης} Ιουλίου η διάταξη του αντεργατικού νόμου Γεωργιάδη (5053/2023) που επιτρέπει στους εργοδότες να καταστρατηγούν το 5ήμερο και να επιβάλλουν καθεστώς δήμερης εργασίας όποτε το απαιτούν τα συμφέροντά τους. Να υπενθυμίσουμε ότι ο νόμος Γεωργιάδη, με τα άρθρα 25 και 26, έφερε ένα νέο χτύπημα στο 8ωρο-5ήμερο καθώς ορίζει ότι «Σε περιπτώσεις επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων συνεχούς λειτουργίας με σύστημα εναλλασσόμενων βαρδιών, στις οποίες οι εργαζόμενοι απασχολούνται σε πενήνημη εβδομαδιαία εργασία, δύναται να επιτρέπεται, η απασχόλησή τους κατά την έκτη (6η) ημέρα της εβδομάδας» (άρθρο 25) και «Σε περιπτώσεις επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων, που δεν είναι από τη φύση τους συνεχούς λειτουργίας, [...] σε εξαιρετικές περιπτώσεις, κατά τις οποίες η επιχείρηση παρουσιάζει απρόβλεπτα ιδιαίτερα αυξημένο φόρτο εργασίας, επιτρέπεται η απασχόληση των εργαζομένων κατά την έκτη (6η) ημέρα της εβδομάδας» (άρθρο 26).

Μόνη προϋπόθεση για να μπορεί να εφαρμοστεί το μέτρο είναι η νωρίτερη καταχώρησή του στο πληροφοριακό σύστημα Εργάνη, ενώ οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 26 πρέπει να το γνωστοποιήσουν και στην Επιθεώρηση Εργασίας προκειμένου να... ελεγχθούν με βάση τις «κείμενες διατάξεις» (ξέρετε, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που ΔΕΝ ελέγχονται οι επιχειρήσεις για τις μύριες όσες αυθαιρεσίες τους).

Ο λόγος που επικαλείται το Υπουργείο για το ότι δεν έχει εφαρμοστεί το μέτρο μέχρι σήμερα είναι ότι δεν ήταν έτοιμα τα ηλεκτρονικά συστήματα. Είτε είναι αλήθεια αυτό είτε όχι, σημασία έχει ότι από 1^{ης} Ιουλίου θα ξεδιπλωθεί μια νέα επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα και τον σταθερό χρόνο δουλειάς. Οι εκβιασμοί και οι απειλές για παραπάνω δουλειά, που είναι ήδη εκτεταμένη πραγματικότητα, θα έχουν πλέον τη σφραγίδα του νόμου, και φυσικά μόνο σε ό,τι αφορά την υποχρέωση του εργαζόμενου να το αποδεχτεί. Γιατί είναι βέβαιο ότι τα υπόλοιπα που προβλέπονται (επιπλέον αμοιβή κατά 40%, απαγόρευση υπερεργασίας και υπερωρίας κατά την 6^η ημέρα, τήρηση των χρονικών ορίων εργασίας ανάμεσα σε βάρδιες) θα καταστρατηγούνται ασύστολα, όπως ήδη συμβαίνει εκτεταμένα και χωρίς τη βούληση του νόμου. Δηλαδή, και αυτός ο νόμος, όπως όλοι οι αντεργατικοί νόμοι που ψηφίστηκαν, έρχεται όχι μόνο να νομιμοποιήσει και να παγιώσει μία αντεργατική πραγματικότητα, αλλά και να δώσει παραπέρα ώθηση, σε ακόμη πιο αντεργατικό τοπίο.

Υποτίθεται ότι το μεγάλο δέλεαρ για τους εργαζόμενους είναι η προσαύξηση στο μεροκάματο κατά 40%. Όμως και σε αυτό το επίπεδο οι εργαζόμενοι χαμένοι βγαίνουν. Για παράδειγμα, ένας εργαζόμενος που παίρνει μηνιαίο μισθό 1.000 ευρώ (δηλαδή ημερομίσθιο 40 ευρώ και ωρομίσθιο 6 ευρώ) για 8 ώρες επιπλέον εργασίας την εβδομάδα αμείβεται μέχρι

τώρα με 61,2 ευρώ (οι 5 ώρες υπολογίζονται ως υπερεργασία, με προσαύξηση 25% στο ωρομίσθιο και οι υπόλοιπες 3 ώρες υπολογίζονται ως υπερωρία, με προσαύξηση 40% στο ωρομίσθιο). Με τον νόμο Γεωργιάδη το επιπλέον 8ωρο θα αμείβεται με προσαύξηση 40% στο ημερομίσθιο, δηλαδή με 56 ευρώ!!!

Και φυσικά, δεν μπορεί καν να υπολογιστεί η επιβάρυνση (σωματική, οικονομική, κοινωνική) που έχει στη ζωή ενός εργαζομένου η δέσμευση μίας ακόμη ημέρας από τον εργοδότη του.

Γι' αυτό και η επιβολή αυτού του μέτρου δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται από τους εργαζόμενους ως μία από τα ίδια ούτε μοιρολατρικά, ως κάτι που δεν μπορεί να ανατραπεί. Κανένα κέρδος δεν πρόκειται να έχουν από τη διάλυση της ζωής τους. Και είναι στο χέρι τους να μην αποδεχτούν την επέκταση και το βάθεμα του εργασιακού μεσαίωνα, τη χειρότερη της ζωής τους.

Η οργάνωση της πάλης τους ενάντια σε αυτό το νέο, βάρβαρο μέτρο, αποτελεί πρώτιστη αναγκαιότητα. Να ανοίξει το ζήτημα στα σωματεία και στους χώρους δουλειάς. Να αποκαλυφθεί η κυβερνητική μεθόδευση. Να μην επιτρέψουμε τη σιωπηρή αποδοχή του μέτρου αυτού, είτε με τη νόμιμη μορφή του είτε στο πλαίσιο των κάθε λογής αυθαιρεσιών. Οι εργαζόμενοι έχουν ζωή, έχουν δικαιώματα και πρέπει να τα διεκδικήσουν. Και σε αυτό πρέπει να συμβάλουν όλες οι αγωνιστικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα. Γιατί αν περιμένουμε από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες...

Οι συνέπειες της ένταξης σε ΕΟΚ, ΕΕ, Ευρωζώνη

Δύο είναι τα ερωτήματα που αφορούν την ένταξη στον ιμπεριαλιστικό συνασπισμό της ΕΕ και τις συνέπειες για τον λαό και τη χώρα.

Το πρώτο ερώτημα (ή καλύτερα η διερώτηση) αφορά τον λαό και την εργατική τάξη: Σε συνθήκες παγκόσμιας στρατηγικής επίθεσης του κεφαλαίου στα δικαιώματα των λαών (που συμπίπτει χρονικά με την ένταξη στην -τότε- ΕΟΚ, με τη διακυβέρνηση Ρήγκαν, Θάτσερ κ.λπ.) και με δεδομένο τον αντιδραστικό, αντιλαϊκό και εξαρτημένο χαρακτήρα της αστικής τάξης (είτε ήταν εκτός ΕΕ είτε εντός), ποιον ιδιαίτερο χαρακτήρα αποκτά η αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση (που έτσι και αλλιώς είχε εξαπολυθεί) με την ένταξη στην ΕΟΚ;

Μία διαφορετική διερώτηση «απευθύνεται» και αφορά την αστική τάξη της χώρας: Επιλέγοντας η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό την ενίσχυση της εξάρτησης από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές ως μέλος της «λυκοσυμμαχίας» προφανώς πολλαπλασίασε τα κέρδη της σε διάφορα επίπεδα, όμως παράλληλα απώλεσε κάποια κομμάτια από τις οικονομικές της λειτουργίες (π.χ. συναλλαγματική πολιτική, έλεγχο του τραπεζιτικού συστήματος), οπότε ποιο είναι το δικό της «ταμείο»;

Επιμένουμε να διαχωρίζουμε αυτά τα δύο ερωτήματα, γιατί ο ταξικός διαχωρισμός αντανάκλα την αντικειμενική κατάσταση (π.χ. η υποκατάσταση της παραγωγής αγροτικών προϊόντων από τις εισαγωγές έθιξε τον λαό, γιατί πληρώνει πιο ακριβά τα αγροτικά προϊόντα, αλλά δεν «αγγίζει» την αστική τάξη που παίρνει τις πρώτες ύλες από τις εισαγωγές).

Και εξακολουθούμε να επιμένουμε σε αυτόν τον διαχωρισμό, γιατί η αστική τάξη και οι κονδυλοφόροι αναλυτές της απευθύνουν στον λαό (εν είδει υποθέσεων) τις δικές τους διερωτήσεις, του στυλ: «Τι θα παθαιναμε (όλοι... εμείς!), αν δεν ήταν η χώρα στη ζώνη του ευρώ, όταν ξέσπασε η λεγόμενη κρίση χρέους;». **Αγνωώντας ηθελημένα** που πώς συνέβαλε η ένταξη σε ΕΟΚ-ΕΕ-Ευρωζώνη στη διόγκωση και του χρέους και στην επιδείνωση μιας σειράς δεικτών που αποτελούν τα -αστικά έστω- κριτήρια μιας «εύρωστης» οικονομίας. **Αποδεχόμενοι** τη λύση «σωτηρίας» που τελικά επιβλήθηκε μέσω των μνημονίων.

Για την αστική τάξη της χώρας -από υποκειμενική πλευρά- δεν υπάρχει καμία αντίφαση ανάμεσα στο να αυγατίζει τον πλουτισμό και τα κέρδη της, από τη μια, και, από την άλλη, να χάνει πεδία

κυριαρχίας, αφού πρόκειται για μία αστική τάξη μη-εθνική.

Υπάρχει όμως πρόβλημα εξ αντικειμένου. Όπως προέκυψε πολύ τρανταχτά μετά το 2009. Πώς το λύνει; Μεταθέτοντας το κόστος των επιλογών της στα σταθερά υποζύγια της οικονομίας και της κοινωνίας.

Η προσέγγιση που επιχειρούμε στις δύο διερωτήσεις που θέσαμε θεωρεί πως η ένταξη στην **λυκοσυμμαχία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών έπαιξε θεμελιώδη ρόλο στα χαρακτηριστικά που έχει η σημερινή -αστική έστω- οικονομία της χώρας, με τη διαφορά ότι οι επιπτώσεις αυτές έχουν και ταξικό πρόσημο.**

Η αγροτική παραγωγή

Το πρώτο και χαρακτηριστικότερο «σύμπτωμα» από την ένταξη στην τότε ΕΟΚ ακόμα, είναι η συρρίκνωση της αγροτικής παραγωγής και του πρωτογενή τομέα γενικότερα: το Αγροτικό Εμπορικό Ισοζύγιο από πλεονασματικό κατά +6,8 δισ. δρχ το 1980 (και μάλιστα ποσοτικά πλεονασματικό στα κλασικά εθνικά προϊόντα, όπως λάδι, καπνός, σταφίδα εσπεριδοειδή), έγινε ελλειμματικό κατά -2,4 δισ. € λίγο πριν τα μνημόνια, το 2009!!!

Οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων από 1,6 εκατ. € το 1990 (λίγο πριν την ένταξη στην ΕΕ και την ευρωζώνη), έφτασαν το 2010 τα 6,30 δισ. €!!! Μεσολάβησαν τα μνημόνια όπου, λόγω των περικοπών στη ζήτηση, μειώθηκαν οι εισαγωγές, χωρίς όμως η αύξηση των εξαγωγών και της αγροτικής παραγωγής μετά την πανδημία να αντισταθμίσει τις απώλειες από τον πόλεμο στην Ουκρανία (εξαγωγές σε Ρωσία) ή το (επιπέδου μείωσης του ΑΕΠ) πλήγμα στην καρδιά της ελληνικής αγροτικής παραγωγής (καταιγίδα Ντάνιελ).

Έτσι, όταν εντάχθηκε η Ελλάδα στην τότε ΕΟΚ το 1981, στη γεωργία απασχολούνταν το 30% του εργατικού δυναμικού της χώρας και η γεωργική παραγωγή αποτελούσε το 25% του ΑΕΠ, ενώ σήμερα η γεωργία απασχολεί το 12% του εργατικού δυναμικού και συμβάλλει κατά 3,6% στην εθνική προστιθέμενη αξία. Η μείωση, δε, στα φτωχομεσαία αγροτικά νοικοκυριά είναι ακόμα μεγαλύτερη, καθώς στο «εργατικό δυναμικό» έχουν αυξηθεί οι εργάτες γης ή οι εποχιακοί εργαζόμενοι και έχουν μειωθεί τα «μόνιμα» αγροτικά νοικοκυριά.

Βέβαια, το ποσοστό του αγροτικού πληθυσμού είναι ακόμα υψηλότερο του μέσου ποσοστού αγροτικής πληθυσμού στην ΕΕ, αλλά έχει ο... Θεός, καθώς η αναπροσαρμογή της ΚΑΠ στα επόμενα χρόνια θα δείξει τα... δόντια της.

Η μεταποίηση

Όσον αφορά τη μεταποίηση, από το 11% του ΑΕΠ που αντιπροσώπευε πριν από τα μνημόνια, έφτασε στο 9% του ΑΕΠ, παρ' όλη την εκτίναξη των εξαγωγών (σχετική και αυτή) μετά το τέλος των εγκλεισμών. Είναι, δε, χαρακτηριστικό ότι την περίοδο των μνημονίων η μείωση της μεταποίησης έφτασε το 5% του ΑΕΠ (ποσοστό πρωτοφανές για χώρα σε καιρό ειρήνης) και απαξιώθηκε ο κεφαλαιουχικός εξοπλισμός (με το ουσιαστικό σταμάτημα των δημοσίων επενδύσεων).

Σύμφωνα, δε, με την έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας, τα επόμενα 7 χρόνια (9 από τότε που δημοσιεύτηκε η έκθεση,) πρέπει οι ιδιωτικές επενδύσεις να αυξάνονται με ρυθμό 8% κάθε χρόνο, προκειμένου η βιομηχανική παραγωγή

να προσεγγίσει τα επίπεδα του 2007/2008, δηλαδή πριν από την ανοικτή εκδήλωση της κρίσης.

Το ποσοστό συμμετοχής της βιομηχανίας στο συνολικό παραγόμενο προϊόν της οικονομίας το 1981 ήταν γύρω στο 20% του ΑΕΠ, δηλαδή στα ίδια επίπεδα περίπου με των άλλων υπό ανάπτυξη ευρωπαϊκών χωρών. Από το 1981, η βιομηχανία συρρικνώνεται, με αποτέλεσμα το προϊόν της να έχει μειωθεί (και χωρίς την ανάγκη... μνημονίων, πριν τα μνημόνια) στο 12-13% του ΑΕΠ, όταν οι υπό ανάπτυξη χώρες της ΕΕ των 27 εμφανίζουν ποσοστά που φθάνουν μέχρι και 30% του ΑΕΠ!

Η αποβιομηχάνιση, που με τη λεγόμενη «κοινωνικοποίηση» των πρώτων χρόνων του ΠΑΣΟΚ πλήρωσε ο ελληνικός λαός μέσω του προϋπολογισμού, δεν στάθηκε ικανή να μειώσει τα κέρδη της ελληνικής αστικής τάξης. Παρά τη συνεχή αποβιομηχάνιση, τα καθαρά κέρδη των βιομηχάνων αυξήθηκαν την περίοδο 1981-2009 κατά 5.382%, ενώ των εργαζομένων κατά 358%, σύμφωνα με τα στοιχεία (και φυσικά τα κριτήρια) της ΕΛΣΤΑΤ και των τραπεζών.

Αυτή η ανισομετρία μείωσης της παραγωγικότητας (για την οποία δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι, σύμφωνα με τον εκπρόσωπο του ΣΕΒ Στασινόπουλο, αλλά η τεχνολογική διάρθρωση της παραγωγής) και αποβιομηχάνισης, από τη μια μεριά, και κατακόρυφης αύξησης της κερδοφορίας του ελληνικού κεφαλαίου, από την άλλη, είναι χαρακτηριστική για το είδος της εξαρτημένης οικονομίας της αστικής «μας» τάξης. Είναι μία αντίφαση ενδεικτική του είδους της «ανάπτυξης» που ευαγγελίζονται.

Επιπλέον, στο παραγωγικό αυτό κενό των 279 δισ. € του Ισοζυγίου Τρεχουσών Συναλλαγών, που περιλαμβάνει όλα τα εμπορικά και τα υπόλοιπα ισοζύγια της οικονομίας, συμβάλλει περισσότερο η βιομηχανία, αφού η γεωργία συνεχώς συρρικνώνεται.

Είναι επίσης τυπικό δείγμα της οικονομικής εξάρτησης ότι το εμπορικό ισοζύγιο της χώρας από πλεονασματικό κατά 74,4 δισ. δρχ. το 1980, έφτασε να είναι ελλειμματικό κατά 23,2 δισ. € το 2009, λίγο πριν από τα μνημόνια!!!

Ειδικά την περίοδο της ένταξης στην Ευρωζώνη τα εμπορικά αυτά ελλείμματα

αποτελούν τον αντίστροφο... καθρέφτη των γερμανικών πλεονασμάτων, και αυτό ισχύει για όλες τις χώρες του λεγόμενου ευρωπαϊκού Νότου.

Σε αντίθεση με σήμερα (ειδικά την περίοδο μετά την πανδημία) όπου εκδηλώνεται μία αύξηση των γερμανικών άμεσων επενδύσεων, εκείνο το διάστημα (αρχές του 2000) εκδηλώθηκαν επενδύσεις και τοποθετήσεις στον τραπεζιτικό-χρηματοπιστωτικό τομέα με παράτρηση του «πληθυσμού» (μέσω του Προέδρου της Τράπεζας της Ελλάδας, Χαλικιά) να χρησιμοποιοί περισσότερο πλαστικό χρήμα (πίστωση), καθώς ο Χαλικιάς θεωρούσε ότι η χρήση του δεν ήταν αρκετή από τον «πληθυσμό».

Με δυο λόγια, οι Γερμανοί δάνειζαν τη χώρα και το λαό της, για να αγοράζουν τα δικά τους προϊόντα και εμπορεύματα!

Με επιχείρημα, μάλιστα, τον φτηνό δανεισμό και το «σκληρό νόμισμα» του ευρώ που θα έδινε στην αστική τάξη το «ατού» συμμετοχής στον λεγόμενο «σκληρό πυρήνα» της ΕΕ, πραγματοποιήθηκε η ένταξη στη ζώνη του ευρώ, που είχε ως άμεσο επακόλουθο την αύξηση του κόστους ζωής (αφού η ισοτιμία του ευρώ κλείστηκε πάνω στην νομισματική αξία του μάρκου).

Η ένταξη στην ευρωζώνη

Τις εγγυήσεις της ένταξης στη ζώνη του ευρώ έδωσε κολοσιαίο πρόγραμμα ανταλλαγής νομισμάτων με εγγύηση της Goldman Sachs (αυτή που αργότερα αποφάνθηκε για το μεγάλο δημόσιο χρέος της χώρας) που πλήρωσε ο λαός -εκτός των άλλων- με τα αντιλαϊκά μέτρα για τη μείωση τάχα του δημόσιου χρέους.

Το πιο χτυπητό, όμως, παράδειγμα για το πού οδήγησε η ένταξη σε ΕΟΚ-ΕΕ-Ευρωζώνη αποτελεί ακριβώς η περίοδος των μνημονίων, όπου η χώρα και ο λαός «ως παρωνυχίδες» της ευρωπαϊκής οικονομίας οδηγήθηκαν στο κρεβάτι του Προκρούστη με συνεγγυητές τους ευρωπαίους «προστάτες» της χώρας.

Στην ουσία η κολοσιαία ανταλλαγή χρέους, μέσω των ευρωπαϊκών μηχανισμών διάσωσης που δοκιμάστηκαν στις πλάτες του ελληνικού λαού, δεν διέσωσε μόνο τις γερμανικές, γαλλικές και ιταλικές τράπεζες από το «τοξικό» χρέος (κυρίως το δικό τους) αλλά και αποσόβησε την επέκταση της κρίσης στον σκληρό πυρήνα της Ευρωζώνης. Αποτέλεσε, δε, πλαίσιο παραδειγματισμού περικοπών και μειώσεων για τους εργαζόμενους όλων των χωρών της ΕΕ. Ακόμα χρωστάνε οι Ευρωπαίοι μέρος των κερδών από τις ανταλλαγές χρέους που πραγματοποιήθηκαν τότε (τα περίφημα ANFAs ομόλογα).

Η μείωση των μισθών και του λεγόμενου μοναδιαίου εργασιακού κόστους σε επίπεδα δεκαετίας του... '50 ήταν βέβαια το μεγάλο μπόνους για την αστική τάξη. Η βιομηχανική παραγωγή μειώθηκε σε τέτοιο μέγεθος ώστε δεν μπόρεσε -σε εκείνη τη φάση- να αξιοποιήσει αυτό το «προσόν»:

Το 2008 στην Ελλάδα δραστηριοποιούνταν στην εγχώρια μεταποίηση 85.000 επιχειρήσεις, ενώ το 2020 μόλις 36.000, μείωση 57%. Το μεγαλύτερο πλήγμα δέχθηκε ο κλάδος των ειδών ένδυσης, καθώς ο αριθμός των επιχειρήσεων μειώθηκε κατά 7.789 σε βάθος 12ετίας, και ακολουθούν οι βιομηχανίες μεταλλικών προϊόντων (-5.689), προϊόντων ξυλείας (-3.647) και επίπλων (-3.645). Αντίστοιχα, μεγάλωσε το μέσο μέγεθος των επιχειρήσεων ως προς τον αριθμό εργαζομένων, ωστόσο και πάλι παραμένει πολύ πιο κάτω από τον μέσο όρο της Ε.Ε.

Σήμερα η αστική τάξη κάνει κάποια βήματα και ένα μέρος των επιτυχιών της

στις εξαγωγές οφείλεται στη δραματική μείωση του εργατικού μισθού.

Το χρέος

Όσο για το δημόσιο χρέος, το 1980 (μία χρονιά πριν από την ένταξη στην ΕΟΚ) το ΑΕΠ της χώρας ήταν 5,08 δισ. € και το δημόσιο χρέος στο 28,4% του ΑΕΠ. Το 1990 το ΑΕΠ ανέβηκε στα 39,11 δισ. € και το δημόσιο χρέος στο 79,6% του ΑΕΠ. Το 2000 (έτος υποτίθεται «σύγκλισης») το ΑΕΠ έφθασε τα 136,28 δισ. €, ενώ το δημόσιο χρέος ξεπέρασε το 103,4% του ΑΕΠ. Συνεπώς, η άνοδος του ΑΕΠ (που εμπεριέχει και την αύξηση της κατανάλωσης) ήταν σε μεγάλο βαθμό «δανεική».

Το 2010, και με τη λεγόμενη «κρίση χρέους», το ΑΕΠ έφθασε τα 248,66 δισ. €, ενώ το χρέος της χώρας ακούμπησε το 120,1%. Με αυτό το χρέος (μικρότερο από αυτό που προέκυψε μετά τα μνημόνια που έγιναν για να το μειώσουν!) η χώρα μπήκε στο πρόγραμμα προσαρμογής ΔΝΤ-ΕΕ.

Στο τέλος της τυπικής περιόδου των μνημονίων το δημόσιο χρέος είχε φτάσει και ξεπεράσει το 170% του ΑΕΠ, σε μεγάλο βαθμό ΚΑΙ γιατί μειώθηκε δραματικά το ΑΕΠ. Σήμερα, λόγω του πληθωρισμού που αυξάνει τα φορολογικά έσοδα, αλλά και κάποιων πρόωρων πληρωμών, το δημόσιο χρέος γυροφέρνει γύρω από το 160% του ΑΕΠ, όμως, αυτή η εικόνα είναι σε μεγάλο βαθμό εικονική για τους λόγους που αναφέρθηκαν.

Η «σύγκλιση»

Όσο δε για την περίφημη σύγκλιση, την 7η θέση από το τέλος καταλαμβάνει η ελληνική μεταποίηση στην παραγωγικότητα της εργασίας, με 29.600 € Ακαθάριστη Προστιθέμενη Αξία ανά εργαζόμενο, όταν στην Ιρλανδία (που βρίσκεται στην πρώτη θέση) αντιστοιχούν 522.500 € ανά εργαζόμενο. Σε όρους παραγωγικότητας, εκτός από τις μεγάλες ευρωπαϊκές οικονομίες, η Ελλάδα βρίσκεται χαμηλότερα από την Κύπρο, τη Μάλτα, την Ουγγαρία, την Τσεχία, την Εσθονία, την Πολωνία και την Πορτογαλία, ενώ πίσω από την Ελλάδα είναι οι Λιθουανία, Λετονία, Κροατία, Ρουμανία και Βουλγαρία.

Κατά την ομολογία του ίδιου του Στουρνάρα, το μέγεθος της ελληνικής οικονομίας εξακολουθεί να είναι μικρό (παρ' όλο τον... εξευρωπαϊσμό) και αυτό δημιουργεί προϋποθέσεις δημιουργίας ολιγοπωλιακών καταστάσεων στην κατανάλωση, ειδικά στον ενεργειακό τομέα.

Οι εξαγωγές της χώρας είναι δεύτερες από το τέλος της ευρωπαϊκής κατά-

ταξης, σύμφωνα με στοιχεία του ΙΟΒΕ. Όπως, δε, έγραψαν πρόσφατα οι Financial Times, η ελληνική οικονομία σήμερα έχει μειωθεί κατά 19% σε σχέση με το 2007.

Ο πλουτισμός της αστικής τάξης

Μπορεί οι φωνές αγωνίας των αστών του στυλ Στασινόπουλου να ακούγονται σήμερα πιο έντονα, συνολικά όμως μιλώντας, η αστική τάξη και ειδικά οι μερίδες που ασχολούνται με τα τρόφιμα και την ενέργεια είναι οι πλέον κερδοσφόροι από τον φαύλο κύκλο του πληθωρισμού, που όλο τιθασειύεται και όλο ξεπετάγεται, και όλο πιο απειλητικός γίνεται για το εργατικό και λαϊκό εισόδημα.

Έγραφε ο Καλλιτσης στην οικονομική του στήλη στην Καθημερινή: «Από την άλλη είναι η πραγματικότητα: μία πλευρά της, ότι παρά την πρωτοφανή αύξηση κερδών και το απίστευτο χρέη που κυκλοφορεί, η επενδυτική δραστηριότητα υστερεί. Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό, πέρυσι οι επενδύσεις θα αυξάνονταν 15,5% - αυξήθηκαν μόνο 7%. Φέτος προβλέπεται ότι θα αυξηθούν 15,1% - κι αυτό είναι στον αέρα. Άλλωστε, κι όσες σχετικά μεγάλες επενδύσεις γίνονται, γίνονται με λεφτά του ΕΣΠΑ και του ΤΑΑ, και μόνο μια μικρή ιδιωτική συμμετοχή στο κεφάλαιο. Τι γίνονται τα κέρδη, πέρα από πολυτελή κατανάλωση; Επενδύονται στο εξωτερικό. Η αυξημένη κερδοφορία που αποκτάται εδώ (χάρη στον πληθωρισμό κερδών, στον αναιμικό ανταγωνισμό και στην εξαέρωση των μισθών...) αναζητεί την τύχη της εκτός συνόρων.

Έτσι, οι ελληνικές άμεσες επενδύσεις στο εξωτερικό, από 1.147,7 εκατ. ευρώ που ήταν το 2021 αυξήθηκαν 121% κι έφτασαν τα 2.538,5 εκατ. το 2022 και, πέρυσι πάλι, αυξήθηκαν άλλο 28% κι έφτασαν τα 3.240,4 εκατ. ευρώ. Μέσα σε τρία χρόνια τα κέρδη που φεύγουν, παρά κάτι τριπλασιάστηκαν. Κάτι βλέπουν;...»

Πληρώνοντας τις υποχρεώσεις της η χώρα στο ΔΝΤ και ενώ το δημόσιο χρέος της Ελλάδας διακρατείται κατά βάση από τις ευρωπαϊκές τράπεζες, είναι υποχρεωμένη να τηρεί αιματηρά πλεονάσματα μέχρι το 2033 άνω του 1%, ενώ αυτό που θα μπορούσε να θεωρηθεί δημόσιος πλούτος υπάγεται στη διάθεση του Υπερταμείου και είναι προς «αξιοποίηση». Το δημοσίευμα των Financial Times υπογραμμίζει ότι οι πραγματικοί μισθοί μειώνονταν σταθερά μέχρι το 2022, έχοντας συρρικνωθεί κατά 30% από τα προ της οικονομικής κρίσης επίπεδά τους, αφήνοντας τη χώρα με έναν από τους χαμηλότερους μέσους μισθούς

μεταξύ των ανεπτυγμένων οικονομιών.

Εδώ πρέπει να προστεθεί η καταίγίδα των φορολογικών μέτρων λίγο πριν και κατά τη διάρκεια των μνημονίων, που απευθύνονται και πλήττουν τα λαϊκά στρώματα αυξάνοντας τη φορολογική ληστεία στα ύψη. Μία παρουσίαση των φορολογικών μέτρων λίγο πριν τα μνημόνια (κυβέρνηση Παπανδρέου) είναι ενδεικτική:

- Αύξηση των συντελεστών του ΦΠΑ, από 19% σε 21%, από 9% σε 10% και από 4,5% σε 5%, από την 1η Απρίλη του 2010.

- Αύξηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης από τα 0,41€ στα 0,53€ για κάθε λίτρο βενζίνης. Η επιβάρυνση ήταν 0,12€, που μαζί με την αύξηση του ΦΠΑ επιβάρυνε τους κατόχους ΙΧ με 0,14€ το λίτρο.

- Αύξηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης σε τσιγάρα κατά 20%.

- Αύξηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης σε ποτά κατά 20%.

- Αύξηση του αφορολόγητου ορίου των 12.000 ευρώ, μέσω της υποχρεωτικής κατάθεσης αποδείξεων.

- Αύξηση των τεκμηρίων διαβίωσης, που αυτόματα οδήγησε σε φορολογική επιβάρυνση δεκάδων χιλιάδων λαϊκών νοικοκυριών.

- Αύξηση των τιμολογίων της ΔΕΗ, μέσω της επιβολής ειδικού φόρου κατανάλωσης ηλεκτρικής ενέργειας. Παράλληλα, ειδικός φόρος και στο αέριο, και υπολογισμός του ΦΠΑ πάνω στο αυξημένο από το φόρο επίπεδο τιμών!

Αλλά και...

- Μείωση της φορολογίας κερδών από το 25% στο 20% για τους μεγαλοεπιχειρηματίες και φορολογική ασυλία πέντε χρόνων για κάθε νέα επιχείρηση.

Συμπεραίνοντας, η χώρα και η οικονομία της (έστω στα καπιταλιστικά πλαίσια) σε όλα τα χρόνια της ένταξης όχι μόνο δεν συνέκλιναν με την ΕΕ, αλλά το χάσμα διευρύνθηκε.

Η αστική τάξη της χώρας σε γενικές γραμμές πλούτισε από αυτή τη διαδικασία μεταφοράς πλούτου, παρ' όλο που απώλεσε ρόλους, κοινωνικές συμμαχίες και οικονομικές λειτουργίες.

Τα εργαζόμενα στρώματα ήταν αυτά που υπέστησαν το βαρύ μερίδιο των αιματηρών θυσιών, και όχι μόνο στα εισοδήματα αλλά και στο σύνολο των κοινωνικών δικαιωμάτων (υγεία-παιδεία-ασφάλιση).

Όσο, δε, αφορά το τρίπτυχο αυτό, τα αντιλαϊκά μέτρα που παίρνονται και εφαρμόζονται στην ΕΕ (όπως πρόσφατα το νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά ΑΕΙ ή για το ασφαλιστικό) είναι το μόνο πεδίο που πραγματοποιείται η περίφημη... σύγκλιση με την ΕΕ!

Προτεραιότητα για τους VIP, ράντζα στους διαδρόμους για τους υπόλοιπους

Την ώρα που το σύστημα και η κυβέρνηση διαλύουν το Εθνικό Σύστημα Υγείας, ένα προκλητικό έγγραφο της διοίκησης του Ευαγγελισμού ήρθε στα φώτα της δημοσιότητας. Συγκεκριμένα, το έγγραφο αυτό ενημερώνει τους εργαζομένους πως ενόψει του τελικού του Conference League στη Νέα Φιλαδέλφεια στις 29 Μαΐου, το νοσοκομείο μπαίνει σε 24ωρη ετοιμότητα για 3 μέρες (!) στις 28-29-30 Μαΐου, για την αντιμετώπιση των VIP που θα τον παρακολουθήσουν, διαμένοντες σε μεγάλα και πανάκριβα ξενοδοχεία του κέντρου της Αθήνας.

Το έγγραφο συνεχίζει ακόμα πιο προκλητικά αναφέροντας πως «Τα περιστατικά τα οποία θα προσέλθουν θα πρέπει να καταγράφονται σε ξεχωριστή λίστα στο Γραφείο Κινήσεως και θα έχουν απόλυτη προτεραιότητα (!) στην εξέτασή τους και διεξαγωγή όλων των απαραίτητων εξετάσεων, εφόσον χρειαστεί».

Σε ένα νοσοκομείο που λειτουργεί με τεράστια κενά, όπως και όλα στη χώρα μας, που έχει εφημερίες σχεδόν καθημερινά, με ασθενείς (όχι VIP όμως) να στοιβάζονται ο ένας πάνω στον άλλον σε ράντζα στη μέση του διαδρόμου και στα επείγοντα, όπως είδαμε και στις φωτογραφίες από το Γεννηματάς, και να περιμένουν ώρες ή και μέρες προκειμένου να εξεταστούν.

Σε ένα νοσοκομείο που όπως και σε όλα στη χώρα, οι εργαζόμενοι υγειονομικοί είναι στα όρια της εξάντλησης, με πολλούς να παραιτούνται λόγω εντατικοποίησης, λόγω νυχτερινών και υπερημεριών και με μισθό που εξαιμίζεται σε λίγες μέρες από την ακρίβεια.

Σε αυτές τις συνθήκες επιτάσσεται ο Ευαγγελισμός για τους VIP του τελικού. Από ό,τι φαίνεται, οι ζωές κάποιων ανθρώπων αξίζουν περισσότερο από τις ζωές κάποιων άλλων. Το κριτήριο; Το πόσο Important είσαι, ή για να το θέσουμε καλύτερα, πόσο βαρύ είναι το πορτοφόλι σου. Εννοείται ότι στο σάπιο σύστημα που ζούμε, κάποιοι πρόεδροι ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών, στελέχη ποδοσφαιρικών εταιριών, διάσημοι και ζάπλουτοι οπαδοί έχουν μεγαλύτερη προτεραιότητα στην υγεία και στην περίθαλψη από τους υπόλοιπους κοινούς θνητούς.

Αλλά την ίδια εικόνα δεν είδαμε και την εποχή της πανδημίας; Τότε επίσης προτεραιότητα ήταν κάποιοι VIP's σε όλες τις εκφάνσεις της πανδημίας. Από τα κρεβάτια στα νοσοκομεία, τις ΜΕΘ, τα φάρμακα με τα μονοκλωνικά αντισώματα έως και τα εμβόλια, πάντα υπήρχε η «απόλυτη προτεραιότητα» για κάποιους πιο Important ανθρώπους.

Η επίθεση, όμως, σε εργασιακά δικαιώματα και στο δικαίωμα στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη συνεχίζεται και σήμερα. Από τις απολύσεις 6.000 εργαζομένων στη φύλαξη και καθαριότητα των νοσοκομείων που θα γίνουν τέλος Ιουνίου, τις απλήρωτες και υπεράριθμες εφημερίες εδώ και χρόνια, τα νέα μέτρα των απογευματινών χειρουργείων ...επί πληρωμή, μέχρι και το «δουλέψτε παραπάνω για να πληρωθείτε παραπάνω» στη λογική του... bonus.

Η πολιτική αυτή της επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα (μισθός, ωράριο, μονιμότητα, συνθήκες δουλειάς) και στο δικαίωμα του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη υπηρετείται από την κυβέρνηση (και κάθε κυβέρνηση) και αποτελεί σταθερή στόχευση του κεφαλαίου απέναντι στους εργαζόμενους και τον λαό.

Δεν έχουμε καμία αμφιβολία πως χωρίς μαζική πάλη από την πλευρά των εργαζομένων στα νοσοκομεία και του λαού γενικότερα, οι ταξικές διακρίσεις στο επίπεδο της περίθαλψης δεν θα σταματήσουν. Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και ο λαός θα πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Να οργανώσουμε πραγματικούς κι όχι εικονικούς αγώνες. Να ζωντανέψουμε ξανά τα σωματεία μας, να τα κάνουμε εργαλεία αντίστασης κι αγώνα. Η επίθεση δεν θα σταματήσει, αν δεν τη σταματήσουμε στους δρόμους!

DL

Ευρωεκλογές, «ευρωπαϊκές αντεπιθέσεις» και στη μέση η... Νάκμπα!

Την Τετάρτη 15/5 έγιναν συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας με αφορμή την 76η επέτειο της Νάκμπα. Αυτές οι κινητοποιήσεις ήρθαν στον απόηχο των μεγάλων και πολύ σημαντικών εκδηλώσεων αλληλεγγύης στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό σε όλο τον πλανήτη. Αρκετές χιλιάδες λαού και νεολαίας κατήγγειλαν τα ναζιστικά εγκλήματα των σιωνιστών, τη συνεχιζόμενη γενοκτονία των Παλαιστίνων και βροντοφώναξαν υπέρ του δίκαιου αγώνα τους για λευτεριά.

Θα περίμενε κανείς πως η πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια, η ΚΝΕ-ΠΚΣ, ακόμα και τώρα που τα σχέδια και ο προγραμματισμός της δεν χωρούσαν τη διοργάνωση διαδηλώσεων, δεν θα μπορούσε να λείπει εντελώς από αυτές. Έστω και «συρόμενη» από τις εξελίξεις, με τη χερσαία εισβολή στη Ράφα προ των πυλών, θα συμμετείχε στις ήδη προγραμματισμένες συγκεντρώσεις. Το ΚΚΕ και η νεολαία του όχι μόνο έλειψαν εντελώς από αυτές, αλλά προχώρησαν σε κάτι ακόμα πιο κυδαίο. Μαζί με τους θλιβερούς ακόλουθούς τους (βλέπε ΑΡΙΣ), διοργάνωσαν «ολονυχτίες» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, εντάσσοντας την αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό στους προεκλογικούς σχεδιασμούς τους, είτε αυτοί αφορούν τις φοιτητικές εκλογές, είτε ακόμα χειρότερα τις ευρωεκλογές.

Με τέτοιου είδους ακτιβισμούς, λοιπόν, το

ΚΚΕ και η ΚΝΕ επιδιώκει από τη μία να απαντήσει στις όποιες πιέσεις δέχονται ορισμένα μέλη και φίλοι από την πραγματικότητα. Να πλασαριστεί σε ένα αριστερό ακροατήριο της ενόψει των εκλογικών αναμετρήσεων. Κυρίως, όμως, να στείλει το απαραίτητο μήνυμα στο σύστημα πως δεν έχει κανένα σκοπό να καλύψει την «ηρεμία» μετά το κλείσιμο των φοιτητικών κινητοποιήσεων και λίγο πριν την «μητέρα των μαχών», ειδικά σε μια περίοδο που παγκοσμίως οι όποιες εκδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη καταστέλλονται με τον πιο σκληρό τρόπο. Το σύστημα, άλλωστε, απαιτεί κάθε στιγμή δηλώσεις υπευθυνότητας και το ΚΚΕ είναι πρόθυμο να τις υπογράψει, είτε ως πρώτη δύναμη στις σχολές (ΠΚΣ), είτε τώρα που βλέπει ευκαιρίες στο κεντρικό πολιτικό από το κενό που έχει αφήσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Να θυμίσουμε εδώ πως μπροστά στην εισβολή των σιωνιστικών δυνάμεων κατοχής στη Γάζα, πριν επτά μήνες, δεν κάλεσε μισή κινητοποίηση μέχρι να τελειώσουν οι δημοτικές εκλογές.

Στο φόντο του φοιτητικού ξεσηκωμού σε ΗΠΑ και Ευρώπη στο πλευρό της Παλαιστίνης, αυτή η στάση μιλάει από μόνη της. Και δεν ξεπλένεται ούτε με τα υπερατλαντικά ταξίδια που κάνει ο Κουτσούμπας για να σφίξει ανώδυνα τα χέρια των φοιτητών άλλων χωρών.

Η κοινή δράση, για να είναι πραγματική, πρέπει να εκφράζεται στο δρόμο, με συνέπεια!

Την Τετάρτη 15 Μάη πραγματοποιήθηκαν, σε μια σειρά πόλεις της χώρας, μαζικές διαδηλώσεις τόσο με αφορμή την 76η επέτειο της Νάκμπα (εγκατάσταση του κράτους του Ισραήλ στα παλαιστινιακά εδάφη) όσο και ενάντια στη συνεχιζόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού απ' το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ, στη Γάζα και στη Ράφα. Δόθηκε η δυνατότητα σε χιλιάδες λαού και νεολαίας να εκφράσουν, στο δρόμο, την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό και την καταδίκη του διαρκούς εγκλήματος των ΗΠΑ-Ισραήλ.

Από τις κινητοποιήσεις αυτές έλαμψαν διά της απουσίας τους οι δυνάμεις του ΚΚΕ, ενώ η ΚΝΕ στα Πανεπιστήμια σάμπουταρε την πραγματοποίηση Γενικών Συνελεύσεων για αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, εκθέτοντας έτσι το ρεφορμισμό. Οι διαδηλώσεις αυτές έγιναν ενάντια και στη στήριξη των σιωνιστών δολοφόνων απ' την κυβέρνηση, την πλήρη ευθυγράμμιση της με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ-NATO και την επιδίωξη τρομοκρατίας και καταστολής των κινητοποιήσεων, όπως φάνηκε και στο τέλος της διαδήλωσης στην Αθήνα, με τα χημικά και τις «κρότου-λάμψης».

Στη διαδήλωση στην Αθήνα καλούσαν διαφορετικές πρωτοβουλίες και συλλογικότητες (δεν βοηθούσαν στο συντονισμό και στην προσέλευση του κόσμου οι διαφορετικές ώρες των καλεσμάτων), ανάμεσα στις οποίες και οι Οργανώσεις-Συλλογικότητες και Πρωτοβουλίες για την Αλληλεγγύη στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό, όπου συμμετείχε και το ΚΚΕ(μ-λ), με κοινό κάλεσμα, μετά από Σύσκεψη που εί-

χαν πραγματοποιήσει. Δυνάμεις των Οργανώσεων αυτών είχαν αποκτήσει και έναν κοινό βηματισμό το προηγούμενο διάστημα, καλώντας σε διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Το ΚΚΕ(μ-λ), που συμμετείχε με μαχητικό μπλοκ και αφισκοκόλληση στη διαδήλωση, επιδίωξε απ' την αρχή το συντονισμό των δυνάμεων που καλούσαν από κοινού στην κινητοποίηση. Η πλήρης απουσία στήριξης, ωστόσο, του κοινού πανό/μπλοκ των οργανώσεων απ' τις δυνάμεις που είχαν συμφωνήσει στο κοινό κάλεσμα (ΝΑΡ/ν.ΚΑ, ΟΚΔΕ, ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, ΔΕΑ, Κόκκινο Νήμα, Αναμέτρηση, ΑΡΑΣ, Πολιτικός Χώρος «Ηλέκτρα Αποστόλου»), με αποτέλεσμα να στηριχτεί μόνο απ' το ΚΚΕ(μ-λ), χρεώνεται στις δυνάμεις αυτές ως ένα αρνητικό γεγονός, που δεν συνάδει με την ειλικρινή και πραγματική κοινή δράση. Δεν έχει καμία βάση «δικαιολογία» και δεν βοηθά το συντονισμό και την από κοινού έκφραση μιας πρωτοβουλίας που καλεί το λαό και τη νεολαία να διαδηλώσει στη βάση ενός μίνιμουμ κοινού καλέσματος, και υποδηλώνει άλλες προτεραιότητες και συνεδητές πολιτικές επιλογές.

Όσο μας αφορά, θα επιμένουμε στην κατάκτηση πραγματικής κοινής δράσης, στη βάση ισότιμης και ειλικρινούς συμφωνίας Οργανώσεων και δυνάμεων και πάντα με στόχο να δίνεται η δυνατότητα σε όλο και πλατύτερα κομμάτια λαού και νεολαίας να διαδηλώσουν και να εκφράσουν έμπρακτα, στο δρόμο, την αντίθεσή τους στα εγκλήματα των σιωνιστών, των ιμπεριαλιστών και των υποτακτικών τους.

Αποτελέσματα φοιτητικών εκλογών 2024 στον απόηχο του φοιτητικού κινήματος

Στον απόηχο των φοιτητικών καταλήψεων του Γενάρη-Μάρτη ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια πραγματοποιήθηκαν οι φετινές εκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους στις 22 του Μάη. Η συμμετοχή των φοιτητών στις εκλογές υποχώρησε σε σχέση με τα περσινά αποτελέσματα, αλλά δεν κινήθηκε κάτω από τα προπέρσινα επίπεδα συμμετοχής (γύρω στις 50 χιλ. το 2021), υπενθυμίζοντας το έντονα προεκλογικό κλίμα στο οποίο είχαν πραγματοποιηθεί οι περσινές φοιτητικές εκλογές του 2023 ενόψει των βουλευτικών. Απώλειες σημείωσαν κυρίως οι δύο πρώτες δυνάμεις, ιδιαίτερα η ΠΚΣ -η παράταξη του ΚΚΕ- που υποχώρησε από τους 19,6 χιλ. ψήφους (2023) στους 17,1 χιλ (2024) με βάση τα αποτελέσματα που δημοσιεύει και δευτερευόντως η ΔΑΠ -η κυβερνητική παράταξη- που έπεσε κάποιες χιλ. ψήφους, ενώ σημαντική πτώση σημείωσε και το ΔΙΚΤΥΟ -πρώην παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ- που έπεσε και αυτό μετά τη διάσπαση του κεντρικού του φορέα.

Ήταν φανερό από το άνοιγμα των σχολών μετά το Πάσχα ότι το κλίμα ήταν αρκετά άνευρο και καθόλου προεκλογικό. Μάλιστα, η κατάσταση που επικρατούσε στις σχολές μετά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη και το κλείσιμο των κινητοποιήσεων χαρακτηρίστηκε από τον ρεβανσισμό και την ασφυκτική πίεση προς τους φοιτητές, με αναπληρώσεις, εντατικοποίηση και αυθαιρεσία. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις είχαν προειδοποιήσει ότι θα κυριαρχούσε κάτι τέτοιο, με βάση τον τρόπο που έκλεισαν οι κινητοποιήσεις.

Η ΔΑΠ προσπάθησε να ανακτήσει θέσεις μέσα στα Συμβούλια, με προεκλογική δέσμευση την αποφυγή κινηματικών καταστάσεων στο μέλλον, χωρίς ωστόσο να το πετύχει, αφού χρεώθηκε τον μισητό νόμο Πιερρακάκη. Συσπείρωσε ένα βασικό κομμάτι των συντηρητικών φοιτητών, αλλά δεν έλειψαν και αυτοί που προτίμησαν να εκφραστούν μέσα από νεοσύστατα δήθεν «ανεξάρτητα» δεξιά σχήματα. Επιστράτευσε κάθε μέσο και φυσικά τις γνωστές αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις εκεί που είχε τη δύναμη να το κάνει, ώστε να έχει στον πλήρη έλεγχο της τις εφορευτικές επιτροπές και να επιβάλλει βίαια τη νοθεία όπου μπορεί. Ωστόσο, το συνολικότερο φορτίο οργής που έχει συσσωρεύσει η νεολαία από την έλλειψη προοπτικής, τη βαρβαρότητα, τη φτώχεια, τον πόλεμο, τη σφαγή στην Παλαιστίνη, η απουσία προοπτικής και το μαύρο μέλλον που αντικρύζουν ακόμη και τα παιδιά των μεσοστρωμάτων, οδήγησαν την πλειοψηφία των φοιτητών να της γυρίσει την πλάτη.

Η ΠΑΣΠ, η παράταξη του ΠΑΣΟΚ, έδειξε να εντείνει την προσπάθειά της να παρέμβει πανελλαδικά και ως ένα βαθμό φάνηκε να το καταφέρνει, καθώς την ίδια στιγμή η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ απουσίαζε εντελώς από τις φετινές εκλογές, ενώ το ΔΙΚΤΥΟ, που προσχώρησε στη Νέα Αριστερά, έχασε τα 2/3 των ψήφων του. Η ΠΑΣΠ επικύρωσε να εκφράσει μία μερίδα του «κέντρου» στο φοιτητικό κίνημα που εναντιώθηκε στο νόμο Πιερρακάκη, αλλά δεν θέλει συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις. Ωστόσο, δεν μπόρεσε να πετύχει κάποια σημαντική άνοδο, αφού αποτελεί πολιτικό συμπλήρωμα της ΔΑΠ και το παραμύθι της «προοδευτικής διακυ-

βέρνησης» έχει ξεφτίσει σημαντικά.

Η ΠΚΣ αναδείχθηκε για τρίτη συνεχόμενη χρονιά 1η δύναμη, αλλά υπέστη απώλειες ψήφων τόσο από τα δεξιά όσο και από τα αριστερά της. Η πιο συντηρητική πτέρυγα του ακροατηρίου της φαίνεται να είδε με κακό μάτι τη συμμετοχή στις καταλήψεις, ενώ μερίδα κόσμου που ενεπλάκη ενεργά στο φοιτητικό κίνημα της χρέωσε το κλείσιμο των κινητοποιήσεων και την αποδοχή του τηλε-εκβιασμού. Παραμένει, ωστόσο, η δύναμη εκείνη που συνεχίζει να διαθέτει τον οργανωτικό μηχανισμό και την πολιτική ηγεμονία που κατοχύρωσε μέσα από τη ρυμούλκηση μερίδας των πάλοι ποτέ ενιαίων ΕΑΑΚ, ώστε να ανανεώσει ξανά την πρωτιά της. Σφυρίζοντας τη λήξη των κινητοποιήσεων μετά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη, καλλιεργώντας την ανάθεση και το πολιτικά ρηχό επιχείρημα «ή εμείς ή η ΔΑΠ» και επιστρατεύοντας έναν ολοένα και πιο αγοραίο και «απολιτικό» τρόπο παρέμβασης στους φοιτητές, προμηνύει ότι θα συνεχίσει να αποτελεί σημαντικό εμπόδιο για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

Τα σχήματα που στηρίζονται από το ΜΕΡΑ25-ΛΑΕ-ΑΡΑΣ, η ΑΤΤΑΚ που συγκεντρώνει σχήματα που στηρίζονται από το ΝΑΡ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η ΑΡΙΣ-Συσπείρωση Αριστερών Σχημάτων που πρόσφατα προσχώρησε στο Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών του ΚΚΕ, κατέγραψαν φέτος ένα σκηνικό διάσπασης και διάλυσης. Ήταν κάτι το οποίο πολιτικά υπήρχε καιρό και «εκκρεμούσε» οργανωτικά. Παρότι ο ακτιβιστικός ρεφορμισμός που αντιπροσωπεύουν βρίσκεται σε πολιτικό αδιέξοδο εδώ και χρόνια και αναζητούν συνεχώς ένα «κόλπο» για να ενισχυθούν ακόμα και ως ουρά ισχυρότερων δυνάμεων (βλ. Βαρουφάκη, αναρχία και ΚΝΕ, αντίστοιχα) την ίδια ώρα που δείχνουν ατολμία στο κίνημα -καθώς δεν εμπιστεύονται π.χ. τη δυνατότητά του να ανατρέψει νόμους και δεν τόλμησαν να υψώσουν τείχος αποχής στην τηλεκαταστολή που επέβαλλε η κυβέρνηση- ωστόσο, συνεχίζουν να έλκουν σημαντική μερίδα αγωνιστών που αποστρέφεται τις μεγαλύτερες αστικές και ρεφορμιστικές παρατάξεις.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις έλαβαν 463 ψήφους (από 403) σε 28 συλλόγους και χαιρετίζουν τους εκατοντάδες φοιτητές και τις φοιτήτριες που τις στηρίζαν τόσο με την ψήφο τους, όσο και με τη συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια. Το αποτέλεσμα των Αγωνιστικών κινήσεων πανελλαδικά έχει θετικό πρόσημο και αποτυπώνει στοιχεία πολιτικής αναγνώρισης σε μία σειρά συλλόγους στους οποίους πρωτοστάτησαν κατά τη διάρκεια του δίμηνου φοιτητικού κινήματος. Παραμένει ζητούμενο η σύνδεση με μαζικό τρόπο με τους φοιτητικούς συλλόγους για ένα φοιτητικό κίνημα ανεξάρτητο από το κράτος και τους μηχανισμούς του, για την ανατροπή του νόμου Πιερρακάκη, για να χτυπηθεί η εξάρτησή και η εμπλοκή της χώρας στα σχέδια θανάτου των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Με επίγνωση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει το φοιτητικό κίνημα και των υποκειμενικών τους αδυναμιών, οι Αγωνιστικές Κινήσεις θα εντείνουν τις προσπάθειές τους να δυναμώσουν η αντισυνδιαχειριστική, αντιιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους.

ΑΘΗΝΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (7)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	38	1	29	1
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ	7	0	-	0
ΟΠΑ (ΑΣΟΕΕ)	12	0	-	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΕΜΠ	13	1	11	0
ΠΑΔΑ-ΣΜΗΧ	-	0	4	0
ΠΑΝΤΕΙΟ	8	0	8	0
ΠΑΠΕΙ	10	0	17	0
ΝΟΜΙΚΗ	2	0	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	90	2	69	1

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (5)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	-	0	17	0
ΦΥΣΙΚΟ	13	1	23	1
ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ	8	0	22	1
ΗΜΜΥ	20	0	18	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	11	1	16	1
ΠΑΜΑΚ	12	0	5	0
ΣΥΝΟΛΟ	64	2	101	3

ΓΙΑΝΝΙΝΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (7)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	8	0	12	0
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ	5	0	11	0
ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΛΙΚΩΝ	26	1	19	1
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ	10	1	7	0
ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ	16	3	4	1
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ	9	0	-	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	6	1	-	0
ΣΥΝΟΛΟ	80	6	53	2

ΞΑΝΘΗ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (1)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ	75	1	71	1
ΣΥΝΟΛΟ	75	1	71	1

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (1)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	37	1	28	1
ΣΥΝΟΛΟ	37	1	28	1

ΠΑΤΡΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (2)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΗΜΤΥ	18	0	10	0
ΦΥΣΙΚΟ	44	1	28	1
ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ	-	0	1	0
ΣΥΝΟΛΟ	62	1	39	1

ΒΟΛΟΣ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (2)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	30	1	7	0
ΗΜΜΥ	6	0	3	0
ΣΥΝΟΛΟ	36	1	10	0

ΗΡΑΚΛΕΙΟ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (0)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΓΕΩΠΟΝΙΑ - ΕΛΜΕΠΑ	-	0	3	0
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ	-	0	-	0
ΣΥΝΟΛΟ	-	0	3	0

ΧΑΝΙΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (3)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΕΝΙΑΙΟΣ	19	0	19	0
ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΙ	11	0	8	0
ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΟΡΥΚΤΩΝ ΠΟΡΩΝ	2	0	2	0
ΣΥΝΟΛΟ	19	0	19	0

ΡΕΘΥΜΝΟ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (0)	2024		2023	
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ	-	0	1	0
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ	-	0	1	0
ΠΤΝ	-	0	3	0
ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ	-	0	5	0
ΣΥΝΟΛΟ	-	0	10	0

ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ				
ΣΥΛΛΟΓΟΙ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
28	463	13	403	9

Επέμβαση της αστυνομίας στη Νομική Αθήνας Η νεολαία δεν τρομοκρατείται

Σε μια ακόμα επιχείρηση καταπάτησης του Άσυλου προχώρησαν αστυνομικές δυνάμεις, που εισέβαλαν στο κτήριο της ΝΟΠΕ στις 14/5. Ακολούθησαν 28 συλλήψεις, ενώ 9 από αυτούς απειλούνται και με απέλαση.

Αφορμή αποτέλεσε η κατάληψη στο κτήριο της ΝΟΠΕ από τον α/α χώρο, ενάντια στη γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, προσπερνώντας (όπως συνηθίζει άλλωστε...) τον φοιτητικό σύλλογο, στον οποίο προγραμματιζόταν συνέλευση την ίδια μέρα.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις, άλλα αριστερά σχήματα και ανένταχτος κόσμος βρέθηκαν από νωρίς το πρωί έξω από το κτήριο, για να καταγγείλουν την περικύκλωσή του από τις δυνάμεις καταστολής, ΜΑΤ, ΟΠΚΕ και ΔΡΑΣΗ και να υπερασπιστούν στην πράξη το Άσυλο. Παρ' όλη την κινητοποίηση των φοιτητών, οι αστυνομικοί δεν δίστασαν να εισβάλλουν στο Άσυλο και να συλλάβουν τους φοιτητές.

Ο ρεβανσισμός της κυβέρνησης σε βάρος των φοιτητών που τολμούν να αμφισβητούν αυτό το σάπιο, εκμεταλλευτικό σύστημα φάνηκε από την πρώτη στιγ-

μή των κινητοποιήσεων του φοιτητικού κινήματος του Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη και συνεχίζεται. Θέλουν ο λαός και η νεολαία να μην αντιδρούν στις πολιτικές που τσακίζουν δικαιώματα.

Θέλουν να τρομοκρατήσουν τη νεολαία, επειδή τη φοβούνται. Όπως όλα δείχνουν, όμως, δεν θα τους περάσει. Όπως οι φοιτητές διέψευσαν τους πάντες, μπαίνοντας στις γενικές συνελεύσεις, προχωρώντας σε καταλήψεις και διαδηλώσεις το προηγούμενο διάστημα, έτσι θα συνεχίσουν να απαντάνε στην επίθεση και να διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Ουκρανία

Οι εξελίξεις επί του πεδίου...
οδηγούν σε νέο κύμα κλιμάκωσης του πολέμου

Ως νέο κύμα κλιμάκωσης του πολέμου στην Ουκρανία περιγράφεται από τα δυτικά ΜΜΕ η προέλαση των ρωσικών στρατευμάτων σε διάφορες κατευθύνσεις, με εστίαση το Χάρκοβο. Το ΝΑΤΟ, μέσω του Κιέβου, αυξάνει τις προσπάθειες να προσεγγίσει στρατηγικούς στόχους βαθιά στα ρωσικά μετόπισθεν.

Οι κινήσεις της Ρωσίας δείχνουν άνοιγμα νέου μετώπου στο Χάρκοβο. Ωστόσο, οι δυνάμεις που συγκεντρώνει εκεί δεν κρίνονται ικανές να καταληφθεί πόλη αυτού του μεγέθους, υποδηλώνοντας ότι τα σχέδια της Μόσχας εξυπηρετούν ενδεχομένως γενικότερους στόχους. Να αναγκάσει την Ουκρανία να αραιώσει τις άμυνές της, επεκτείνοντας τις δυνάμεις της σε άλλες περιοχές στα δυτικά τμήματα του Ντονμπάς, αλλά και Βορειότερα.

Στρατιωτικά, όπως επισημαίνεται, η απόσπαση της προσοχής από άλλους τομείς του μετώπου και η δέσμευση όσο το δυνατόν περισσότερων μονάδων, δημιουργούν μια κατάσταση στην οποία η αμυντική γραμμή του εχθρού δύσκολα θα αποφύγει κατάρρευση σε πολλές περιοχές ταυτόχρονα, ιδιαίτερα τη στιγμή που καταγράφονται ελλείψεις ανδρών, πυρομαχικών και εξοπλισμού.

Το άνοιγμα μετώπου κοντά στο Χάρκοβο θα μπορούσε να επιταχύνει αυτή τη διαδικασία. Βέβαια, για πολλούς αναλυτές έχει και άλλο προφανή λόγο. Η πόλη απέχει λιγότερο από 40 χιλιόμετρα από τα σύνορα με τη Ρωσία, ενώ στην άλλη πλευρά, περίπου στην ίδια απόσταση από τα σύνορα, βρίσκεται η μεγάλη ρωσική πόλη το Μπέλγκοροντ. Ο ουκρανικός στρατός χρησιμοποίησε την υπάρχουσα διαμόρφωση, εξαπολύοντας επιθέσεις στο Μπέλγκοροντ και σε γειτονικές πόλεις. Αρκετές φορές ουκρανικές μονάδες προσπάθησαν να εισέλθουν στο ρωσικό έδαφος από εκεί.

Σίγουρα η αναζωπύρωση των μαχών κοντά στο Χάρκοβο αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης εικόνας. Γενικά πάντως, κρίνεται ως επωφελής για τη ρωσική πλευρά, που έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων, αφού θα αναγκάσει, σε κάθε περίπτωση, τον ουκρανικό στρατό να αποσυρθεί από άλλες περιοχές, γεγονός που θα διευκολύνει τις επιχειρήσεις σε άλλα μέρη. Η Μόσχα, που εδώ και καιρό επιδιώκει σε έναν πόλεμο φθοράς του Κιέβου, δείχνει τώρα να επιδιώκει την παραπέρα διασφάλιση των κερδών της επί του εδάφους.

Με τη σειρά του, ο στρατός του ΝΑΤΟ/Ουκρανίας αυξάνει την ένταση των

επιθέσεων στα ρωσικά μετόπισθεν, όπως προκύπτει από το ρωσικό υπουργείο Άμυνας. Το τελευταίο δεκαήμερο κατέγραψε εκατοντάδες συνδυασμένων επιθέσεων, πυραύλων και μη επανδρωμένων σκαφών, σε διάφορες περιοχές της Ρωσίας, εκτός από την Κριμαία, που είναι μόνιμος στόχος. Οι επιθέσεις αυτές, ως συνήθως, συντονίζονται από αεροσκάφη του ΝΑΤΟ που επιχειρούν στην περιοχή.

Το ερώτημα για τους δυτικούς είναι πώς ορίζεται πλέον η «οντότητα» Ουκρανία, τη στιγμή ολοκληρώνονται οι προετοιμασίες για τη Διάσκεψη Ειρήνης που διοργανώνουν στις 15 και 16 Ιουνίου στην Ελβετία. Εξακολουθούν να πιεστώνονται στις «δημόσιες σχέσεις» του Ζελένσκι, του οποίου η θητεία έληξε στις 21 Μαΐου; Φυσικά δεν θα προκληθούν εκλογές για την επιλογή του διαδόχου του, παρά το ότι φέρεται να πραγματοποιούνται διαβουλεύσεις, όχι για τον καθορισμό διαδόχου, αλλά για τη νομιμοποίησή του.

Υπάρχει μια γενική παραδοχή από κέντρα της Δύσης πως η κατάσταση του καθεστώτος του Κιέβου είναι χασοκή. Αυτή την κατάσταση επέτεινε ο νέος νόμος περί επιστράτευσης, που τέθηκε σε ισχύ από τις 17/5 και ο οποίος δημιουργεί πε-

ρισσότερα προβλήματα από αυτά που υποτίθεται ότι θα έλυσε! Το πρόβλημα των δυτικών δεν είναι η έλλειψη όπλων, ούτε το εξαιρετικά υψηλό ποσοστό απωλειών, αλλά η έλλειψη προοπτικής σε σχέση με τα υπάρχοντα αποτελέσματα.

Ο Ρώσος ΥΠΕΞ Λαβρόφ δήλωσε, όπως μετέδωσε το πρακτορείο TASS ότι «Η Δύση να αναγνωρίσει την πραγματικότητα στο πεδίο της μάχης και να σταματήσει να θυσιάζει την Ουκρανία για τους μάταιους στόχους της». Το πρώτο δεν τη νοιάζει, το δεύτερο δεν ισχύει...

Αλλά η συνέχεια της δήλωσης έχει τη σημασία της: «... Γνωρίζουμε... πολύ καλά τις δυνατότητες που έχουμε, συμπεριλαμβανομένων όλων των περιπτώσεων εξέλιξης της κατάστασης γύρω από την Ουκρανία». Και αυτό αποκτά μεγαλύτερη σημασία, συνδυαστικά με την αδυναμία του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ, Austin, να προσδιορίσει τι σημαίνει για τον ίδιο η «νίκη επί της Ρωσίας στην Ουκρανία».

Αλλά η εστίαση στην επόμενη μέρα είναι, ούτως ή άλλως, περίπλοκη και για τις δύο πλευρές.

XB

Κανακία (Νέα Καληδονία)

Λαϊκή εξέγερση ενάντια στη γαλλική νεοαποικιοκρατία

Στα βορειοανατολικά του Μεγάλου Κοραλλιογενούς Υφάλου της Αυστραλίας εκτείνεται το αρχιπέλαγος της Νέας Καληδονίας, ονομασία που δόθηκε από τους πρώτους άγγλους εξερευνητές στα τέλη του 18ου αιώνα. Οι ντόπιοι μελανησιανοί πληθυσμοί έγιναν χριστιανοί με τη βία και υποτάχθηκαν στους λευκούς αποικιοκράτες. Το 1853, η Γαλλία του Ναπολέοντα Γ' καταλαμβάνει το αρχιπέλαγος και ιδρύει στο Μεγάλο Νησί ένα σωφρονιστικό κάτεργο που θα εξελιχθεί στη σημερινή πρωτεύουσα Νουμέα.

Μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα εκτοπίστηκαν στα νησιά περισσότεροι από 11.000 κατάδικοι, προερχόμενοι από τη μητροπολιτική Γαλλία και τις διάφορες αφρικανικές αποικίες της, όλοι λευκοί, για να ασχοληθούν με αγροτικές εργασίες. Με το διάβα των χρόνων και τη σταδιακή αποφυλάκισή τους, οι άνθρωποι αυτοί απέκτησαν το καθεστώς των εποίκων, επιβάλλοντας την εξουσία τους στους ιθαγενείς Μελανησιούς Κανακ, που βρέθηκαν σε υποτελή θέση. Η Νέα Καληδονία (Κανακία, σύμφωνα με τους ντόπιους) ανακηρύχθηκε αποικία της Γαλλίας. Η ανακάλυψη πολύτιμων κοιτασμάτων μετάλλων, κυρίως νικελίου, προσέλκυσε και άλλους γάλλους εποίκους, καθιστώντας τα νησιά σημαντική πλουτοπαραγωγική πηγή.

Η συμμετοχή (και θυσία) ντόπιων φαντάρων στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο οδήγησε στην πρώτη αμφισβήτηση της γαλλικής κυριαρχίας, με αποκορύφωμα την εξέγερση των Κανακ το 1917. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και τη μετατροπή των νησιών σε προκεχωρη-

μένο φυλάκιο των Αμερικάνων κατά των Ιαπώνων, λόγω της στρατηγικής τους θέσης στον Ειρηνικό, θορύβησε τους γάλλους αποικιοκράτες, οι οποίοι προσπάθησαν να αφομοιώσουν τους Κανακ, διαμορφώνοντας μια μικρομεσαία τάξη ευνοούμενων ντόπιων «πολιτών» που, μαζί με τους απογόνους των εποίκων, ανέπτυξαν την εξορυκτική βιομηχανία και ταυτόχρονα την τοπική οικονομία.

Όμως οι αυξανόμενες πιέσεις για ανεξαρτησία προκάλεσαν το δικασμό ανάμεσα στους αυτονομιστές και τους οπαδούς της παραμονής υπό γαλλική κυριαρχία. Για να εξευμενίσει τα πάθη, στη δεκαετία του 1970 η Γαλλία μετέτρεψε το καθεστώς των νησιών από αποικία σε «ιδιόρρυθμο» υπερπόντιο έδαφος, παραχωρώντας στους κατοίκους δικαίωμα ψήφου στις εθνικές προεδρικές εκλογές και συγκροτώντας μια τοπική εθνοσυνέλευση. Αυτό δεν εμπόδισε να γίνουν συχνές αιματηρές εξεγέρσεις, που οδήγησαν στην υπογραφή, το 1998,

του Συμφώνου της Νουμέα, το οποίο προέβλεπε τη διενέργεια δημοψηφίσματος για ανεξαρτησία μετά από μεταβατική περίοδο 10 χρόνων. Λίγο πριν από τη λήξη αυτής της περιόδου, ιδρύεται το Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης Κανακ και Σοσιαλιστικό (FLNKS), με σημαντική επιρροή υπέρ της υπόθεσης της ανεξαρτησίας της Νέας Καληδονίας.

Μετά από αναβολή, το δημοψήφισμα υπέρ ή κατά της ανεξαρτητοποίησης ορίστηκε για το Μάη του 2021, όπου το «όχι» επικράτησε με 56%. Η ένσταση που προέβαλε το FLNKS ανάγκασε τις γαλλικές αρχές να προκηρύξουν και τρίτο δημοψήφισμα, που θα διεξαγόταν στα μέσα του 2024, με «παγωμένους» τους εκλογικούς καταλόγους, δηλαδή με δικαίωμα ψήφου αποκλειστικά για τους μόνιμους κατοίκους την εποχή της υπογραφής του Συμφώνου της Νουμέα.

Για να προλάβει δυσάρεστες γι' αυτόν εκπλήξεις, ιδίως σε μια εποχή που χάνει τη γεωστρατηγική του θέση κυ-

ρίως στη Δυτική Αφρική, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, καταπατώντας βασικούς όρους της συμφωνίας, κατέβασε σχέδιο νόμου που προβλέπει δικαίωμα ψήφου σε κατοίκους από τη μητροπολιτική Γαλλία με τουλάχιστον δέκα χρόνια παραμονής στα νησιά, με ξεκάθαρη πρόθεση να αλλοιώσει τη βούληση του ντόπιου πληθυσμού, ιδίως των Κανακ. Ήταν η σταγόνα που έκανε να ξεχειλίσει το ποτήρι: σε όλη την επικράτεια της Νέας Καληδονίας ξέσπασαν βίαιες διαμαρτυρίες, υποστηριζόμενες από την τοπική εθνοσυνέλευση, που καταστέλλονται με βία από την αστυνομία και το στρατό. Η ιστορική διαδήλωση των 80.000 ατόμων στις 13 του Απριλίου ήταν η απαρχή μια γενικευμένης κινητοποίησης και συνολικής απεργίας. Η απάντηση των νεοαποικιακών αρχών ήταν η προκήρυξη κατάσταση έκτακτης ανάγκης και απαγόρευση κυκλοφορίας, ενώ υπάρχουν τουλάχιστον 8 νεκροί και πολλοί τραυματίες από τη βίαιη καταστολή.

Η επιμονή της Γαλλίας να επιβάλει τη συνέχιση του νεοαποικιακού καθεστώτος στη Νέα Καληδονία, με υποστήριξη των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, εντάσσεται στο πλαίσιο του άγριου ανταγωνισμού στην περιοχή Ασίας-Ειρηνικού, με αύξηση του ρόλου της Κίνας και με το φόβο πως μια ανεξάρτητη Κανακία θα περάσει σε άλλη σφαίρα επιρροής. Μπροστά στον κίνδυνο να χαθεί ο έλεγχος από τη συνεχιζόμενη μαζική εξέγερση, η γαλλική κυβέρνηση έστειλε αστυνομικές ενισχύσεις και ο Μακρόν αποφάσισε να ταξιδέψει εσπευσμένα στην περιοχή.

Οι εργατικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις στην Κίνα αυξήθηκαν σημαντικά το 2023. Ένας απολογισμός που δημοσιεύτηκε από σχετικό παρατηρητήριο που εδρεύει στο Χονγκ-Κόνγκ κατέγραψε 1.794 περιπτώσεις απεργιών, ύστερα από τη σημαντική υποχώρησή τους στα χρόνια της πανδημίας. Το 2022, στην ίδια καταγραφή, ο αριθμός ήταν 822, υπήρξε δηλαδή ένας υπερδιπλασιασμός. Από αυτές οι περισσότερες έγιναν στον κατασκευαστικό κλάδο (945) και στη μεταποίηση (438). Η συντριπτική πλειοψηφία τους συνέβη, όπως πάντα, στην παραλιακή ζώνη, αν και υπάρχουν αναφορές και για την ενδοχώρα. Σχεδόν στις μισές περιπτώσεις, οι εργάτες κινητοποιήθηκαν γιατί ήταν απλήρωτοι, ενώ η δεύτερη συνηθέστερη αιτία ήταν οι μαζικές απολύσεις και το κλείσιμο εργοστασίων. Η έκθεση του China Labour Bulletin επιχειρεί να συνδέσει τη γεωγραφική και κλαδική απεργιακή μορφολογία με τις μεταβολές και τα προβλήματα στην κινέζικη οικονομία, καθώς και με τις νέες πολιτικές των κινέζικων και δυτικών πολυεθνικών, μετά το σοκ στις εφοδιαστικές αλυσίδες που προκάλεσε η πανδημία, αλλά και οι νέοι εμπορικοί πόλεμοι. Πρόκειται για αλλαγές όπως η μεγάλη υποχώρηση του κατασκευαστικού τομέα, η φυγή μεταποιητικών μονάδων σε γειτονικές χώρες χαμηλότερου εργατικού κόστους, η σταδιακή διόγκωση του τομέα των υπηρεσιών, η μείωση των κρατικών χρηματοδοτήσεων στις τοπικές διοικήσεις, οι αλλαγές στο λιανεμπόριο που είχαν αποτέλεσμα πτωχεύσεις και κλείσιμο αλυσίδων κ.λπ. Η ανοδική τάση στις εργατικές κινητοποιήσεις συνεχίστηκε και στο πρώτο πεντάμηνο του 2024, παρά τις προσπάθειες καταστολής και υπονόμευσης που διεξάγουν τα αφεντικά και οι κρατικές αρχές.

Το νέο εργατικό κίνημα στην Κίνα πέρασε από διάφορες φάσεις από τότε που άρχισε η βίαιη καπιταλιστικοποίηση. Η μεγάλη βάση του υπήρξαν και παραμένουν σε μεγάλο βαθμό, τα εκατομμύρια των εσωτερικών μεταναστών, που μετακινήθηκαν από την αγροτική ενδοχώρα στην παράλια ζώνη, τον καιρό της μαζικής εισόδου των δυτικών πολυεθνικών που αναζητούσαν φτηνά εργατικά χέρια. Ένα άλλο τμήμα του, νωρίτερα, ήταν οι εργάτες στα κρατικά εργοστάσια, που αντιστάθηκαν στις καπιταλιστικές μεταρρυθμίσεις και ιδιωτικοποιήσεις. Στην πορεία του αντιμετώπισε ποικίλες προκλήσεις, διλήμματα και βέβαια άγρια καταστολή. Υπήρξαν κατακτήσεις αλλά και διαψεύσεις, αποκτήθηκε πείρα και αυτοπεποίθηση, οι νέες γενιές ξεμάκρυναν από τις επαναστατικές παραδόσεις, αλλά η βασική αντίθεση έγινε πιο βαθιά, αγκαλιάζοντας όλη την κινέζικη κοινωνία. Δηλαδή, η άγρια εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας και η συγκέντρωση του πλούτου που αυτή παράγει σε λιγοστά χέρια, με το κόμμα-καθεστώς να επιτηρεί, να ρυθμίζει και να εγγυάται την αναπαραγωγή αυτής της νέας κατάστασης πραγμάτων. Ένα κόμμα που ούτε στα λόγια δεν είναι κομμουνιστικό.

Η στήλη, από τότε που εμφανίστηκε στην «Προλεταριακή Σημεία» (2004), προσπάθησε να μάθει και να γράψει,

όσο βέβαια επέτρεπε ο χώρος και ο χρόνος, για τις αθέατες πλευρές και στιγμές της ταξικής πάλης στο εσωτερικό της μεγάλης ασιατικής χώρας. Τα κείμενα είναι διαθέσιμα στο διαδίκτυο για να διαβαστούν και να κριθούν. Έχοντας επίγνωση αλλά και διαπιστώνοντας ξανά και ξανά τις δυσκολίες και τους συνακόλουθους κινδύνους στη συγκέντρωση πληροφοριών, προσπαθούσε να τις διασταυρώνει όσο μπορούσε από ανεξάρτητες πηγές και από Μέσα της επαναστατικής αριστεράς σε Δύση και Ανατολή. Ούτε την κινέζικη γλώσσα γνωρίζει, ούτε πολύ περισσότερο διαθέτει ανταποκριτές στη Σαγκάη ή το Πεκίνο. Έγραψε ακόμη για ατομικές και συλλογικές περιπτώσεις οι οποίες μαρτυρούσαν πως στο εσωτερικό της κινέζικης κοινωνίας και μέσα από δύσκολους και υπόγειους διαδρομές ξεφυτρώνουν εγχειρήματα με σκοπό την ανασύσταση του κομμουνιστικού κινήματος και την υπεράσπιση των επαναστατικών αρχών. Είναι απόπειρες που προσπαθούν να συνδεθούν και να επιδράσουν στα νέα δεδομένα της ταξικής πάλης. Μια από αυτές, η οποία θεωρείται από πολλούς κομβικής σημασίας, ήταν η περίπτωση του εργατικού αγώνα στην εταιρία Shenzhen Jasic Technology Co. Ltd το 2018. Η Jasic ιδρύθηκε το 2005 σε άμεση σχέση με τα έργα των Ολυμπιακών Αγώνων του 2008, ειδικεύεται στην παραγωγή μηχανημάτων κοπής και συγκόλλησης και εκείνο τον καιρό είχε περισσότερους από 1.000 εργαζόμενους. Το καλοκαίρι του 2018, μια ομάδα 89 εργατών παρακινήθηκε από τους χαμηλούς μισθούς και τις σκληρές συνθήκες εργασίας, προσπάθησε να ιδρύσει εργοστασιακό συνδικάτο, ερήμην της επίσημης συνδικαλιστικής συνομοσπονδίας. Ακολούθησαν απολύσεις και αντίδραση των εργατών, σε αλληλεγγύη των οποίων έτρεξε και μια ομάδα φοιτητών κυρίως από το πανεπιστήμιο του Πεκίνου. Αυτοί είχαν σχέσεις με μαοϊκές ομάδες, αντικαπιταλιστικές θέσεις και αναφορές στις επαναστατικές παραδόσεις. Δίπλα τους και μερικοί ηλικιωμένοι παλαιοί κομμουνιστές. Αντιμετώπισαν κυνηγητό από τις αστυνομικές αρχές, έγιναν συλλήψεις και φυλακίσεις και η προσπάθεια σύνδεσης με τους απεργούς εργάτες σταμάτησε βίαια. Το τολμηρό εγχείρημα στο εργοστάσιο Jasic υπήρξε η γνωστότερη μέχρι τώρα προσπάθεια επικοινωνίας του υπόγειου κομμουνιστικού-μαοϊκού ρεύματος με έναν εργατικό αγώνα. Μια ομάδα που αυτοαποκαλείται Μαοϊκό κομμουνιστικό κόμμα θεωρεί ως ιδρυτικό γεγονός αυτή την μάχη, αν και από άλλες πλευρές διατυπώθηκαν κριτικές για βιασύνη και αποτυχία της πολιτικής παρέμβασης από τα έξω μέσα στα εργοστάσια.

Το κινέζικο καθεστώς, μαζί με την καταστολή η οποία πήρε διαστάσεις με συλλήψεις και σε άλλες πόλεις, επέλεξε αντί για την αποσιώπηση να προχωρήσει σε μια εκστρατεία συκοφάντησης. Με εκτενές ρεπορτάζ το Σινχουά, το κρατικό πρακτορείο ειδήσεων, ισχυρίστηκε πως ορισμένοι από τους αλληλέγγυους είχαν σχέσεις με δυτικές ΜΚΟ, οι οποίες υποστηρίζονται από αμερικάνικες και άλλες δυτικές υπηρεσίες. Η απόδειξη που παρουσιάστηκε ήταν οι επικοινωνίες μέσω

Κίνημα Jasic, Σεντζέν, Κίνα

Ποιοι και πού είναι οι Κινέζοι σύντροφοι;

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μερικά κείμενα για τα γεγονότα και την αντιπαράθεση γύρω από το κίνημα αλληλεγγύης στους εργάτες της Jasic, μεταξύ αυτών και ένα κείμενο στα αγγλικά του Μαοϊκού Κ.Κ.Κίνας

www.bannedthought.net/China/Magazines/ChinaProletarianStruggle/2023/PrefacetoMLMbookList.pdf
chuangcn.org/2019/06/jasic-strikes-unions/
chuangcn.org/2019/07/jasic-2-reignite-interview/
wolfsmoke.wordpress.com/2019/02/27/salt/
field-journal.com/editorial/the-interwining-of-knowledge-affect-life-and-mentality-chinese-youths-turn-to-marxist-leninist- Maoist-in-contemporary-china
atheatoskosmosps.blogspot.com

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων που δημοσιεύονται στην έντυπη έκδοση.

κινήτων και οι σχέσεις ορισμένων με ένα Κέντρο Εργαζομένων Μεταναστών στην Σεντζέν. Σύμφωνα με το Σινχουά, το συγκεκριμένο κέντρο, που δημιουργήθηκε το 2004 με προκάλυμμα την αναζήτηση εργασίας, χρηματοδοτούνταν από δυτικές ΜΚΟ, με σκοπό την υποκίνηση εργατικών αναταραχών. Όταν η στήλη είχε αναφερθεί στα γεγονότα και στην περίπτωση της νεαρής Σεν Μενγί (Αθέατος Κόσμος, 5 Οκτωβρίου 2018) είχε γνώση των κατηγοριών του κινέζικου καθεστώτος. Γι' αυτό (αλλά και όχι μόνο) στο κείμενο υπάρχει η αναφορά πως «...παρά τις συστηματικές προσπάθειες εξωτερικών παραγόντων, σε συνεργασία με εσωτερικούς φιλοδυτικούς παράγοντες, να χειραγωγηθεί το κινέζικο εργατικό κίνημα σε φιλο-καπιταλιστική κατεύθυνση για πολιτικούς λόγους, αυτές συναντούν ενεργή αντίθεση από δυνάμεις που αντιπαλεύουν γνήσια και χρόνια το καθεστώς της νέας αστικής τάξης».

Βέβαια, δεν περιμέναμε το Σινχουά να μας ανοίξει τα μάτια! Θα ήταν αφελής κανείς να πιστεύει πως οι αμερικάνικες και άλλες δυτικές κρατικές υπηρεσίες δεν διεξάγουν, μεταξύ άλλων, επιχειρήσεις με σκοπό τον επηρεασμό του εργατικού κινήματος στην Κίνα, μέσα από το γνωστό και σε άλλες περιπτώσεις πολυδαίδαλο δίκτυο διάφορων δυτικών συνδικάτων και ΜΚΟ. Οργανώσεις με έδρα τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, την Αυστραλία, την Ταϊβάν κ.ά. με ειδικεύση στα προβλήματα των Κινέζων εργαζομένων υπάρχουν αρκετές και οπωσδήποτε το

αληθινό κίνητρο μερικών δεν είναι η διεθνής ταξική αλληλεγγύη. Αλλά και στο εσωτερικό της Κίνας διεξάγεται μια συνεχής διαπάλη επηρεασμού της αφηρημένης εργατικής τάξης. Εκτός από το καθεστώς και τα κρατικά συνδικάτα, επιρροή προσπαθούν να αποκτήσουν αντιπολιτευόμενες μερίδες, άλλες που βρίσκονται εντός του κόμματος και άλλες έξω από αυτό, επιδιώκοντας αστικού χαρακτήρα πολιτικές αλλαγές. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως ακόμη και σε εκείνους τους αγώνες που κερδίζουν την ηγεμονία τέτοιες δυνάμεις, αυτοί μπορούν να χαρακτηριστούν γενικά υποκινούμενοι. Πολύ περισσότερο σε αγώνες, όπως αυτός στην Jasic, που τα αντικαπιταλιστικά συνθήματα ήταν κυρίαρχα. Από την πλούσια συζήτηση και αντιπαράθεση που συνεχίζεται να γίνεται για το κίνημα αλληλεγγύης στους εργάτες της Jasic, μπορούμε να μάθουμε περισσότερα για τις επαναστατικές προσπάθειες στο εσωτερικό της Κίνας, να βγουν συμπεράσματα, σίγουρα όμως όχι να δεχθούμε πως όσοι αγωνιστήκαν εκεί και αντιμετώπισαν την καταστολή, ήταν απεσταλμένοι της Δύσης.

• Η στήλη πήρε αφορμή για το θέμα από ένα ανώνυμο σχόλιο που δέχθηκε στο ιστολόγιό της. Το σχόλιο υπάρχει και μπορεί ο καθένας να διαπιστώσει το ήθος και τη σύγχυση του συντάκτη. Επειδή, όμως, φαίνεται πως γνωρίζει μερικά...κινέζικα, ένα πράγμα έχουμε να τον ρωτήσουμε. Ποιοι και πού είναι σήμερα οι Κινέζοι σύντροφοι;

Σλοβακία

Επίθεση στον πρωθυπουργό Φίτσο

Στοιχείο της εντεινόμενης πόλωσης

Η απόπειρα δολοφονίας του πρωθυπουργού της Σλοβακίας, Φίτσο, στις 15 Μαΐου, προκάλεσε συναγερμό στην ΕΕ, λόγω της πολιτικής πόλωσης που επεκτείνεται τα τελευταία χρόνια. Από ό,τι φαίνεται, πέρασε τον κίνδυνο και αναμένεται να αναρρώσει.

Ο δράστης συνελήφθη, ταυτοποιήθηκε και ομολόγησε. Είναι 71 ετών, περιγράφεται από τα ΜΜΕ ως «ποιητής» και είναι μέλος του κόμματος «Προοδευτική Σλοβακία», που αντιπολιτεύεται στον Φίτσο. Τον πυροβόλησε λόγω διαφωνιών στην πολιτική του ατζέντα, δηλώνοντας επιπλέον, πως οι πυροβολισμοί του στόχευαν «κατά των ρωσο-σλοβακικών σχέσεων»! Το κόμμα Smer (Κατεύθυνση) του Φίτσο κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές τον Σεπτέμβριο, πατώντας πάνω σε μια φιλορωσική και αντιαμερικανική πλατφόρμα, υποσχόμενος εξωτερική πολιτική απελευθερωμένη από την ΕΕ.

Η εξωτερική πολιτική του Φίτσο, η οποία επικεντρώνεται στη θετική στάση του απέναντι στη Ρωσία, θα αρκούσε να είναι μια εξήγηση για την απόπειρα δολοφονίας -όπως δήλωσε και ο ίδιος ο δράστης- αφού είναι γνωστό ότι δεν άρεσε η επανεκλογή του σε κύκλους της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Ο Φίτσο διανύει την τρίτη θητεία του. Κυβέρνησε τη Σλοβακία μεταξύ 2006 και 2010 και 2012 με 2018.

Τον περασμένο Απρίλιο, ο στενός σύμμαχός του, Πελεγκρίνι, εκλέγεται Πρόεδρος της Σλοβακίας και αναλαμβάνει καθήκοντα τον επόμενο μήνα. Είναι μια εξέλιξη που εδραιώνει την εξουσία του Φίτσο, δίνοντας, σε αυτόν και στους πολιτικούς συμμάχους του, τον έλεγχο όλου του κρατικού μηχανισμού.

Ο χαρακτηρισμός ως φιλορώσος από τα δυτικά ΜΜΕ δεν είναι τυχαίος. Έχει επικρίνει τη στρατιωτική βοήθεια προς το Κίεβο και παραδεχόταν πως ο πόλεμος δεν ξεκίνησε το 2022, αλλά «το 2014, όταν οι Ουκρανοί ναζί και φασίστες άρχισαν να δολοφονούν τον ρωσικό πληθυσμό του Donbass». Κάτι που είναι αλήθεια, αλλά ταυτόχρονα είναι και αρκετό για να μπει στο στόχαστρο των Βρυξελλών και του ΝΑΤΟ. Και αυτό γιατί ο Σλοβάκος πρωθυπουργός αντιπροσωπεύει μια ευρύτερη τάση μετατόπισης του πολιτικού σκηνικού στην Ευρώπη, προς τα λεγόμενα «εθνικιστικά, λαϊκιστικά» κόμματα, διαμορφώνοντας ένα όλο και πιο πολωμένο πολιτικό τοπίο. Ένα άλλο χαρακτηριστικό της κατάστασης που διαμορφώνεται, με τα ασαφή όρια των αντιπαραθέσεων, αφορά την υπονόμηση του «δημοκρατικού προτύπου», που διεκδικεί για τον εαυτό της συνολικά η Δύση. Ο Φίτσο και ο Όρμπαν επικρίνονται ότι εγκαταλείπουν τη φιλοδυτική πο-

ρεία δεκαετιών των χωρών τους.

Δεν είναι φανερό το πώς αυτή η απόπειρα δολοφονίας θα επηρεάσει τις ευρωεκλογές. Στη Σλοβακία, ωστόσο, η επίδραση αναμένεται να γίνει ιδιαίτερα αισθητή, αφού ενίσχυσε τις ανησυχίες για μη ομαλή συνέχεια και επιδείνωσε ακόμα περισσότερο το ήδη τεταμένο πολιτικό κλίμα στη χώρα. Γίνεται λόγος ακόμη και για αναβολή της ψηφοφορίας στη Σλοβακία.

Στην πράξη, ο Φίτσο εκπροσωπεί στη Σλοβακία μια «παραφωνία» για ΝΑΤΟ και ΕΕ, όπως και ο Όρμπαν στην Ουγγαρία. Υπάρχει φόβος τόσο στο ΝΑΤΟ, όσο και στο καθεστώς του Κιέβου, πως αυτές οι παραφωνίες θα αυξάνονται. Με την

Ουκρανία να μην κερδίζει τον πόλεμο και τους πολίτες της Δύσης να «κουράζονται» με τη βοήθεια στο Κίεβο, είναι πιθανό να αρχίσουν να ενισχύονται διαφωνούντες πολιτικοί, κάτι που θα ήταν απευκταίο για τα ΝΑΤΟϊκά συμφέροντα.

Τα τελευταία χρόνια η επιθετική ρητορική, σε όσους δεν ευθυγραμμίζονται με αυτά τα συμφέροντα, είναι σε έξαρση, νομιμοποιώντας τη βία στα μάτια αυτών που θα μπορούσαν πιθανώς να τη χρησιμοποιήσουν. Από την άποψη αυτή, τέτοιες επιθέσεις, ακόμη και αν είναι εκούσιες πράξεις «ρωσοφοβικών μοναχικών λύκων», αποκτούν ευρύτερη διάσταση...

XB

Διεθνής κινητοποίηση για την Παλαιστίνη

Συνεχίζονται οι καταλήψεις και οι διαδηλώσεις!

Ολο το προηγούμενο διάστημα συνεχίστηκαν παγκόσμια οι κινητοποιήσεις για την καταδίκη της γενοκτονίας στη Γάζα.

Καθώς το Ισραήλ συνεχίζει και επεκτείνει τις επιθέσεις και τους βομβαρδισμούς στη Ράφα με την κάλυψη των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών, οι κινητοποιήσεις και οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης συνεχίζονται. Πολλές φορές αναγκάζονται και οι κυβερνήσεις να διαφοροποιηθούν και να διαχωρισθούν από την επίσημη γραμμή στήριξης των σιωνιστών.

Το τελευταίο μήνα, κυριάρχησαν στην επικαιρότητα οι μαζικές διαδηλώσεις και καταλήψεις στα αμερικάνικα πανεπιστήμια. Με αιτήματα το σταμάτημα της γενοκτονίας, την άμεση εκκελίρα και τη μη στήριξη των σιωνιστών, έγιναν πλήθος κινητοποιήσεων σε εκατοντάδες πανεπιστήμια σε όλες τις ΗΠΑ. Με αξιοσημείωτη μαζικότητα και μαχητικότητα, η αμερικάνικη νεολαία προχώρησε σε καταλήψεις πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, διαδηλώνοντας την αλληλεγγύη της στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό.

Από τα μέσα Απρίλη που ξεκίνησαν οι διαμαρτυρίες και καταλήψεις, ακόμα δεν έχουν τελειώσει.

Με ιδιαίτερη βιαιότητα οι πολυάριθμες αστυνομικές δυνάμεις προχώρησαν σε εκκενώσεις πανεπιστημιακών χώρων. Ξυλοδαρμοί, συλλήψεις, δακρυγόνα, όλα χρησιμοποιήθηκαν. Ξεκινώντας από το πανεπιστήμιο Κολούμπια, στο Μανχάταν, ακολούθησαν δεκάδες άλλες πανεπιστημιακές σχολές που εκκενώθηκαν με επέμβαση της αστυνο-

μίας. Μάλιστα, στο Τέξας χρησιμοποιήθηκαν και δυνάμεις της εθνοφυλακής (στρατός), για να απομακρύνουν τους διαδηλωτές. Μέχρι τις αρχές Μαΐου, οι συλλήψεις διαδηλωτών για την Παλαιστίνη είχαν ξεπεράσει τις 2.000!

Μεγάλη μερίδα των πανεπιστημιακών καθηγητών στήριξε τις κινητοποιήσεις και έδειξε και έμπρακτα την αλληλεγγύη στους φοιτητές, ενώ δεν απέφυγαν τις συλλήψεις και την αστυνομική βαρβαρότητα!

Στις 10 Μαΐου ξημερώματα, η αστυνομία επενέβη στους καταυλισμούς των διαδηλωτών στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης (MIT) και το Πανεπιστήμιο της Πενσιλβάνιας, δύο από τα σημαντικότερα ιδρύματα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης των ΗΠΑ, και προχώρησε σε πολλές συλλήψεις.

Ενδεικτικό της απήχησης των κινητοποιήσεων στην αμερικάνικη κοινωνία είναι οι δηλώσεις του Λευκού Οίκου: «Ο πρόεδρος γνωρίζει ότι υπάρχουν έντονα συναισθήματα για τον πόλεμο στη Γάζα. Το κατανοεί, το σέβεται και όπως έχει πει πολλές φορές, σίγουρα σέβεται το δικαίωμα στην ειρηνική διαδήλωση».

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών στις ΗΠΑ γρήγορα εξαπλώθηκαν και σε άλλες χώρες, στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία και την Αγγλία, όπου συνάντησαν σκληρή καταστολή στις περισσότερες περιπτώσεις (αναλυτική αναφορά υπήρξε στο ένθετο της προηγούμενης «ΠΣ»).

Καναδάς

Το φοιτητικό κίνημα υπέρ των Παλαιστίνων έδωσε ισχυρό παρών σε

πολλές πόλεις, ανάμεσά τους στο Βανκούβερ, στην Οττάβα, στο Τορόντο και στο Μόντρεαλ. Ο πρώτος καταυλισμός στήθηκε στο πανεπιστήμιο McGill στο Βανκούβερ, στις 27 Απρίλη. Οι φοιτητές ζητούν το McGill να διακόψει κάθε ακαδημαϊκή και οικονομική σχέση με το Ισραήλ. Δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν την κατάληψη του χώρου για όσο χρειαστεί. Μέχρι τις 22 Μαΐου δεν είχε γίνει απόπειρα διάλυσης από την αστυνομία, ενώ μια δικαστική προσφυγή του πρύτανη για εκκένωση, απορρίφθηκε από το αρμόδιο δικαστήριο!

Αυστραλία

Στο πανεπιστήμιο του Σίδνεϋ, διαδηλωτές υπέρ των Παλαιστίνων έχουν στήσει καταυλισμό σκηνών. Ζητούν το πανεπιστήμιο του Σίδνεϋ να κόψει τους δεσμούς με ισραηλινούς θεσμούς και να μη δέχεται δωρεές από βιομηχανίες όπλων.

Ιρλανδία

Δεκάδες φοιτητές του πανεπιστημίου Trinity College του Δουβλίνου εγκατέστησαν σκηνές στην πανεπιστημιούπολη. Οι διαδηλωτές, που έχουν ονομάσει την κινητοποίηση «καταυλισμό αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη», ζητούν το Trinity College να διακόψει τις σχέσεις με το Ισραήλ.

Μεξικό

Φοιτητές του εθνικού αυτόνομου πανεπιστημίου του Μεξικού (UNAM)

έστησαν καταυλισμό στην πρωτεύουσα, φωνάζοντας συνθήματα όπως «Ζήτω η ελεύθερη Παλαιστίνη», ή «Από τον ποταμό ως τη θάλασσα, η Παλαιστίνη θα νικήσει». Αξίωσαν η μεξικανική κυβέρνηση να διακόψει τις σχέσεις με το Ισραήλ.

Ελβετία

Περίπου εκατό φοιτητές στις αρχές Μαΐου κατέλαβαν για μια εβδομάδα, την είσοδο του κτιρίου Γέορολις του πανεπιστημίου της Λοζάνης (UNIL), απαιτώντας ακαδημαϊκό μπόϊκοτάζ ισραηλινών θεσμών και άμεση κατάπαυση του πυρός.

Στις 15 Μάη, στην επέτειο της Νάκμπα («καταστροφή», με χιλιάδες δολοφονίες και εκατοντάδες χιλιάδες εκτοπισμένους Παλαιστίνους από το Ισραήλ το 1948) διοργανώθηκαν νέες μαχητικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό σε μια σειρά από χώρες ανά την υφήλιο. Ενδεικτικά αναφέρουμε:

Στο Παρίσι, έγινε συγκέντρωση στην πλατεία της Σορβόνης, στη Βρετανία, έγιναν αποκλεισμοί και διαμαρτυρίες σε εργοστάσια που εφοδιάζουν με όπλα το Ισραήλ!

Στην Ουάσιγκτον έγινε συγκέντρωση συνδικάτων εργαζομένων έξω από τον Λευκό Οίκο, καταγγέλλοντας τη στήριξη του Ισραήλ! Διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις έγιναν και σε πανεπιστήμια που συνεχίζουν τις καταλήψεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Παράλληλα, συνεχίζεται και η καταστολή, όπως καταγγέλλθηκε, με την εισβολή

Παλαιστίνη Με το βλέμμα στη Ράφα

Εχουμε μπει πια στον όγδοο μήνα μιας αδιανόητης γενοκτονικής σφαγής του παλαιστινιακού λαού από μεριάς των σιωνιστών. Η Δύση, με προεξάρχουσες τις ΗΠΑ και από κοντά την Ευρωπαϊκή Ένωση, στηρίζουν στρατιωτικά και πολιτικά το φασιστικό Ισραήλ. Οι ΗΠΑ επιχειρούν παράλληλα με κάθε τρόπο την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη προσαρμογή του Νετανιάου και της κυβέρνησής του στις αμερικανικές προτεραιότητες για την περιοχή της Μέσης Ανατολής. Ταυτόχρονα με τη συνεχιζόμενη σφαγή, εξελίσσεται μια πολυεπίπεδη διπλωματική και πολιτική διαδικασία, στο φόντο μιας ολοένα και μεγαλύτερης κατακραυγής εναντίον του σιωνιστικού Ισραήλ. Ενώ η παλαιστινιακή αντίσταση αντέχει και δηλώνει πως είναι έτοιμη ακόμα και για μακροχρόνιο πόλεμο φθοράς.

Η «κατακερματισμένη» εισβολή στη Ράφα και τα συνεχιζόμενα αδιέξοδα

Το σιωνιστικό κράτος φαίνεται πως, μέχρι στιγμής, βρήκε τη χρυσή (και κυρίως ματωμένη) τομή ανάμεσα στους δικούς του στόχους και τις αμερικανικές απαιτήσεις και σχεδιασμούς, σε ένα είδος «κατακερματισμένης» εισβολής στη Ράφα. Μιας εισβολής σε δόσεις και τμηματική και αφού πρώτα με απειλές και βομβαρδισμούς έχει κατορθώσει να εκδιώξει προς την περιοχή περίξ της σχεδόν ισοπεδωμένης Χαν Γιουνίς πάνω από 800 χιλιάδες, από τα 2 εκατομμύρια κατοίκων και προσφύγων που είχαν καταφύγει στην περιοχή της Ράφα.

Ακόμα και έτσι, όμως, η βάρβαρη στρατιωτική επιχείρηση των σιωνιστών δολοφόνων αφήνει στο πέρασμά της εκατόμβες νεκρών και τραυματιών. Ενώ η κατάληψη του περάσματος της Ράφα από τον ισραηλινό στρατό έχει αυξήσει κατακόρυφα τη φρίκη της πείνας, της δίψας, των ασθενειών που ζουν οι άμαχοι Παλαιστίνιοι σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας.

Οι ΗΠΑ, αφού ανέστειλαν για μια εβδομάδα την αποστολή βομβών για να πιέσουν τον Νετανιάου, άνοιξαν ξανά τη στρόφιγγα της δυσθεώρητης στρα-

τιωτικής στήριξης του μαντρόσκυλού τους στη Μέση Ανατολή. Ωστόσο, και επειδή η προοπτική μιας πλήρους εισβολής με απρόβλεπτες συνέπειες συνεχίζει να υπάρχει στον ορίζοντα, ενώ και οι μέχρι τώρα δολοφονικές επιχειρήσεις στη Ράφα παράγουν σημαντικές αντιδράσεις και υποσκάπτουν την αμερικανική πολιτική στην περιοχή, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές συνεχίζουν την πίεση στη σιωνιστική κυβέρνηση στην κατεύθυνση μιας κατάπαυσης του πυρός ή τουλάχιστον μιας ρητής δέσμευσής της πως δεν θα προχωρήσει σ' αυτή (την πλήρη εισβολή).

Η αναζωπύρωση των μαχών, των σφοδρότερων μάλιστα από την αρχή της εισβολής στη Λωρίδα της Γάζας, όπως ομολογεί ο κατοχικός ισραηλινός στρατός, στην Τζαμπαλία της Βόρειας Γάζας, αλλά και οι μάχες σε πολλές περιοχές της Βόρειας και Κεντρικής Γάζας καταρρίπτει τα ισραηλινά ψέματα για την εξάλειψη της παλαιστινιακής αντίστασης, η οποία φανερά αντέχει και συνεχίζει να προκαλεί απώλειες στους σιωνιστές εισβολείς! Ταυτόχρονα δημιουργεί κι άλλες αναταράξεις στο σιωνιστικό καθεστώς. Ο ακροδεξιός υπουργός Άμυνας Γκάλαντ διαφωνεί ανοιχτά με την επιβολή σιωνιστικής στρατιωτικής διοίκησης στη Λωρίδα της Γάζας, μιας και -όπως ισχυρίζεται- αυτό θα οδηγήσει τον κατοχικό στρατό σε μια φθοροποιό κατάσταση, συναντώντας έτσι την ισχυρή αντίδραση των υπερακροδεξιών υπουργών Μπεν-Γκβιβ και Σμότριχ που θέλουν πλήρη κατοχή της Λωρίδας της Γάζας. Ο λιγότερο ακροδεξιός Μπεν Γκαντς, αρχηγός της αντιπολίτευσης, συμμετέχων όμως στο πολεμικό υπουργικό συμβούλιο και με «ανοιχτή γραμμή» με τη διοίκηση Μπάντεν, δίνει διορία μέχρι τις 8 Ιουνίου στον Νετανιάου για την αποδοχή ενός σχεδίου έξι σημείων που περιλαμβάνει την επιστροφή ομήρων, τον τερματισμό της κυριαρχίας της Χαμάς, την αποστρατιωτικοποίηση και τη δημιουργία μιας διεθνούς διοίκησης πολιτικών υποθέσεων της Λωρίδας της Γάζας, ενώ στέκεται υποστηρικτικά στις προσπάθειες εξομάλυνσης των σχέσεων του Ισραήλ με τη Σαουδική Αραβία. Ταυτόχρονα, συνεχίζονται και έχουν μαζικοποιηθεί οι διαδηλώσεις στο εσωτερικό

της σιωνιστικής οντότητας που ζητούν την παραίτηση Νετανιάου, τη διενέργεια εκλογών με σκοπό την εκλογή μιας κυβέρνησης που θα διαπραγματευτεί την κατάπαυση του πυρός και την εκατέρωθεν απελευθέρωση ομήρων/αιχμαλώτων.

Θα τετραγωνίσουν οι ΗΠΑ τον κύκλο;

Παράλληλα, μια σειρά αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, ενώ δεν έχουν καμιά διάθεση να βοηθήσουν το λαό της Παλαιστίνης, πιέζονται φοβερά από τους λαούς τους λόγω των φρικαλεοτήτων των σιωνιστών και φοβούνται απρόβλεπτες καταστάσεις στις χώρες τους. Η Αίγυπτος απαιτεί να δοθεί το πέρασμα της Ράφα στην Παλαιστινιακή Αρχή, κατηγορεί ανοιχτά το Ισραήλ ότι αυτό είναι υπαίτιο για το μπλοκάρισμα των συνομιλιών για την εκκενρία, ενώ το προειδοποίησε με αναθεώρηση ακόμα και της συμφωνίας του Καμπ Ντέιβιντ σε περίπτωση μαζικής εισβολής στη Ράφα. Ο αραβικός σύνδεσμος στριμωγμένος από τις εξελίξεις προσπαθεί να ελιχθεί, σηκώνοντας τους αντιισραηλινούς τόνους, αν και έχει φανερή αδυναμία επιβολής των απαιτήσεων που προβάλλει στις επίσημες ανακοινώσεις του (π.χ. αποστολή ειρηνευτικής δύναμης του ΟΗΕ στα κατεχόμενα -εννοεί αυτά που κατέχει το Ισραήλ μετά το 1967- μέχρι να επιτευχθεί η «λύση των δύο κρατών»).

Στην Ευρώπη πληθαίνουν οι φωνές δυσαρέσκειας των αστικών κυβερνήσεων απέναντι στο Ισραήλ που συνεχίζει να τους εκθέτει, ενώ η απόφαση της Ισπανίας, της Ιρλανδίας και της Νορβηγίας για την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους (ακολουθεί η Σλοβενία), αν και χωρίς πρακτικό αντίκρισμα, δυναμώνει τη διεθνή πίεση στο σιωνιστικό καθεστώς. Τα εντάλματα σύλληψης του Νετανιάου και του Γκάλαντ, πρωτοφανές για αξιωματούχους μιας χώρας υπό την προστασία των ΗΠΑ, παρά το γεγονός πως συνοδεύτηκε με αντίστοιχα εντάλματα για την ηγεσία της Χαμάς, αντανακλά το γεγονός πως η σιωνιστική θηριωδία είναι ολοένα και λιγότερο διαχειρίσιμη από τους δυτικούς προστάτες των σιωνιστών.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση οι ΗΠΑ προσπαθούν από τη μια να μη διακυβευτεί η σταθερότητα της βάσης τους στη Μέση Ανατολή, που ακούει στο όνομα Ισραήλ, και από την άλλη αν είναι δυνατόν να επανεκκινήσουν τη μεσανατολική τους πολιτική. Σε μια στιγμή λοιπόν που έχουν πληθύνει οι εσωτερικές κόντρες στο σιωνιστικό καθεστώς καθώς και οι κινήσεις διεθνώς που το απονομιμοποιούν, ο Σύμβουλος Ασφαλείας του Λευκού Οίκου, Τζακ Σάλιβαν, μετέφερε μια σημαντική πρόταση προς την ισραηλινή ηγεσία. Η χαρακτηριστική μάλιστα και κυνική προτροπή του Σάλιβαν προς τον Νετανιάου ήταν να «*συνοδεύσει με πολιτική στρατηγική για το μέλλον του παλαιστινιακού θύλακα τις ισραηλινές στρατιωτικές επιχειρήσεις στη Λωρίδα της Γάζας*». Έτσι ο Σάλιβαν μετέφερε στον Νετανιάου τη δυνατότητα που πλέον προσφέρεται, να κλειστεί συμφωνία για την εξομάλυνση των σχέσεων του Ισραήλ και της Σαουδικής Αραβίας, συμφωνία που είχε μείνει στα μισά μετά τη στρατιωτική επιχείρηση της Χαμάς στις 7 του περασμένου Οκτώβρη.

Η συμφωνία που, όπως γράφεται από πολλά ΜΜΕ, βρίσκεται υπό επαναδιαπραγμάτευση καιρό τώρα, εμπεριέχει την αναγνώριση του Ισραήλ από τη σαουδαραβική μοναρχία με αντάλλαγμα: α) εγγυήσεις ασφαλείας, συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας καθώς και αμερικανικής βοήθειας στο σαουδαραβικό πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας, και β) διευκόλυνση της ανθρωπιστικής βοήθειας στη Λωρίδα της Γάζας, κάποιο είδος εκκενρίας και «*εύρεση αξιόπιστου τρόπου*» για να προωθηθεί η «*λύση των δύο κρατών*». Ουσιαστικά οι ΗΠΑ προσφέρουν στο σιωνιστικό Ισραήλ ένα σημαντικό διπλωματικό χέρι βοήθειας, ενώ εξασφαλίζουν για τον εαυτό τους τη ρυμούλκηση της μοναρχίας του Ριάντ που τελευταία ανοιγόταν προς Ρωσία και Κίνα.

Όσο για τη «*λύση των δύο κρατών*», αυτό το κατασκεύασμα που εάν ποτέ υπάρξει θα αφορά τη δημιουργία μιας καρικατούρας κράτους για τους Παλαιστίνιους, προτεκτοράτο του Ισραήλ και των ΗΠΑ, ήταν μάλλον η απαραίτητη γαρνιτούρα ή καλύτερα το φύλλο συκής για την αποδοχή της συμφωνίας από τη σαουδαραβική ηγεσία. Μέχρι στιγμής η σιωνιστική ηγεσία δεν έχει απαντήσει, συνεχίζοντας και εντείνοντας τους δολοφονικούς βομβαρδισμούς σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας.

Αντί επιλόγου

Ο θάνατος του προέδρου και του ΥΠΕΞ του Ιράν καθώς και άλλων ιρανών αξιωματούχων ήρθε να προκαλέσει ακόμη ένα κύμα ανησυχίας στην ταραγμένη Μέση Ανατολή. Όπως φαίνεται, η ιρανική ηγεσία δεν βιάζεται να αποδώσει κάπου τις ευθύνες για το σημαντικό αυτό γεγονός και γενικά οι κινήσεις της είναι πολύ προσεκτικές. Ακόμα και αν, όπως μέχρι στιγμής δείχνει, η πτώση του ελικοπτερού ήταν ένα ατύχημα, η απώλεια των δύο σημαντικών στελεχών του ιρανικού καθεστώτος σίγουρα θα οδηγήσει σε ορισμένες αναδιατάξεις στο εσωτερικό του, ενώ κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει την πιθανότητα να αποτελέσει αφορμή για αναταράξεις και αμφισβητήσεις, σε μια περίοδο και σε μια περιοχή μεγάλης έντασης και ρευστότητας.

της αστυνομίας σε σχολές στο Ιρβάν, κοντά στο Λος Άντζελες.

Χαρακτηριστικές είναι οι τελετές αποφοίτησης στα αμερικάνικα πανεπιστήμια, που συνεχίζουν να μετατρέπονται σε βήμα δυναμικής έκφρασης της αλληλεγγύης στον βασανισμένο λαό της Παλαιστίνης και το δικαίωμά του να παλεύει για λεύτερη πατρίδα. Ελπιδοφόρες και εντυπωσιακές είναι οι εικόνες με φοιτητές να παραλαμβάνουν τα πτυχία τους φορώντας τη σημαία ή τη μαντίλα των Παλαιστίνιων, ανοίγοντας πανό με συνθήματα «*Λευτεριά στην Παλαιστίνη*».

Στις 22 Μάη ανακοινώθηκε η αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους από την Ισπανία, την Ιρλανδία και τη Νορβηγία, ενώ μια μέρα πριν το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο εξέδωσε ένταλμα για τη σύλληψη του Νετανιάου! Πρόκειται για σημαντικές κινήσεις που σε μεγάλο βαθμό, είναι αποτέλεσμα και των μαζικών διαδηλώσεων αλληλεγγύης των λαών παγκόσμια στην Παλαιστίνη.

Ο Γασάν Καναφάνι και οι περιπλανήσεις στην ερημιά

Για τη ζωή και τη νουβέλα του «Άνθρωποι στον Ήλιο»

Ο Γασάν Καναφάνι (Ghassan Kanafani) γεννήθηκε στην πόλη Άκρα ή Άκρα (Acre) το 1936. Η οικογένειά του εκδιώχθηκε από την Παλαιστίνη το 1948 από τη σιωνιστική τρομοκρατία (Νάκμπα) και εγκαταστάθηκε τελικά στη Δαμασκό. Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του, εργάστηκε ως δάσκαλος και δημοσιογράφος, πρώτα στη Δαμασκό και μετά στο Κουβέιτ. Αργότερα μετακόμισε στη Βηρυτό και έγραψε για διάφορες εφημερίδες πριν ξεκινήσει το 1969 την εβδομαδιαία εφημερίδα του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PFLP), Al Hadaf. Ήταν εκπρόσωπος τύπου του PFLP και μέλος του Πολιτικού του Γραφείου, καθώς επίσης και μεγάλος μυθιστοριογράφος και καλλιτέχνης, του οποίου η τεράστια συνεισφορά δεν μπορεί να τονιστεί αρκετά.

Στο ξεκίνημά του ο Καναφάνι ήταν ενεργό μέλος του Αραβικού Εθνικιστικού Κινήματος, που αποτέλεσε πρόδρομο του PFLP, αλλά αργότερα, μαζί με τον σύντροφό του George Habash, έγινε μαρξιστής, πιστεύοντας ότι στα προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι Παλαιστίνιοι δεν θα μπορούσε να δοθεί λύση χωρίς μια κοινωνική επανάσταση σε ολόκληρο τον αραβικό κόσμο. Δολοφονήθηκε αυτός και η ανιψιά του από τους σιωνιστές πράκτορες, τη Μοσάντ, τον Ιούλιο του 1972, όταν εξερράγη το αυτοκίνητό του.

Ο Καναφάνι, μαζί με άλλους συγγραφείς, έφεραν επανάσταση στην παλαιστινιακή λογοτεχνία και συνέβαλαν καθοριστικά στη λογοτεχνία της αντίστασης κατά του ισραηλινού εθνικισμού της πατρίδας τους. Ήταν ένας από εκείνους που πάλεψαν ειλικρινά για τη μετεξέλιξη του κινήματος αντίστασης από εθνικιστικό απελευθερωτικό κίνημα σε παναραβικό επαναστατικό σοσιαλιστικό κίνημα, του οποίου η απελευθέρωση της Παλαιστίνης θα αποτελούσε ζωτικής σημασίας συστατικό.

Το 1963 εκδίδει τη νουβέλα «Άνθρωποι στον Ήλιο», που αναδεικνύει τη δυσχερή θέση των εκτοπισμένων Παλαιστι-

νίων. Διαδραματίζεται στα τέλη της δεκαετίας του 1950, αφηγείται την ιστορία τριών Παλαιστίνιων, ο καθένας από διαφορετικές γενιές, οι οποίοι προσπαθούν να μεταναστεύσουν παράνομα στο Κουβέιτ από το νότιο Ιράκ. Η αφήγηση ξεκινά αφού οι τρεις φτάνουν ανεξάρτητα στη Βασόρα και αρχίζουν να αναζητούν έναν λαθρέμπορο για να τους περάσει τα σύνορα. Τα τρία πρώτα κεφάλαια παρουσιάζουν τους παλαιστίνιους χαρακτήρες από τον μεγαλύτερο προς τον μικρότερο και περιγράφουν λεπτομερώς πώς όλοι τους αποτυγχάνουν να συμβιβαστούν με τον ίδιο λαθρέμπορο. Μέσα από μια σειρά από αναδρομές και αφηγήσεις, το κείμενο δείχνει ότι, παρόλο που και οι τρεις φαντάζονται το Κουβέιτ ως έναν παράδεισο πλούτου, ο καθένας τους έφυγε από τους προσφυγικούς καταυλισμούς της Παλαιστίνης για διαφορετικούς λόγους.

Αργότερα βρίσκουν έναν λαθρέμπορο ο οποίος είναι Παλαιστίνιος, που είχε υπηρετήσει στο βρετανικό στρατό για 5 χρόνια, πριν ενταχθεί στους Μαχητές της Ελευθερίας. Τους κάνει μια καλύτερη προσφορά για το ταξίδι και φαίνεται πως όντως θέλει να τους βοηθήσει. Το πλάνο είναι να διασχίσουν την έρημο με ένα βυτιοφόρο, όμως λίγο πριν από τα σύνορα θα πρέπει οι τρεις πρωταγωνιστές να μπαίνουν μέσα στη δεξαμενή που έχει αφόρητη ζέστη και να κάνουν ησυχία για λίγα λεπτά μέχρι να περάσουν τον έλεγχο.

Εν τέλει επιβιώνουν από το πρώτο πέραςμα των συνόρων, αλλά βρίσκουν φρικτό θάνατο στο δεύτερο. Η νουβέλα τελειώνει όταν ο λαθρέμπορος πετάει τα πτώματα των τριών ανδρών σε έναν σκουπιδότοπο. Σταματάει για να πάρει τα λεφτά τους και το ρολόι του μικρότερου και μετά φεύγει, απογοητευμένος που οι τρεις δεν χτύπησαν τα πλάϊνά της δεξαμενής για να καλέσουν βοήθεια.

Η έρημος στην οποία διαδραματίζεται η νουβέλα δείχνει να δημιουργεί και στην αφήγηση σύγχυση, με τα συνεχή και συχνά περίπλοκα μπρος-πίσω χρονι-

κά, κάτι που μπερδεύει τον αναγνώστη. Η ανάμνηση με την πραγματικότητα έχουν λεπτά όρια. Το ζοφερό έδαφος που αναφέρεται συχνά στην ιστορία, το οποίο συμβολίζει τις δοκιμασίες που πρέπει να περάσουν οι Παλαιστίνιοι στη διασπορά, παρέχει το πλαίσιο για τις αφηγήσεις που περιγράφουν τις φαντασιώσεις κάθε χαρακτήρα για το Κουβέιτ. Οι άνδρες διασχίζουν την έρημο, ενίοτε μέσα στη δεξαμενή νερού, ανίκανοι να υπαγορεύσουν την κατεύθυνσή τους, χωρίς πλέον να είναι «κύριοι» του δικού τους περιβάλλοντος, της ταυτότητας ή της μοίρας τους, οι άνδρες βρίσκονται ανεσταλμένοι σε μια «γη του κανενός» που θυμίζει έντονα την ίδια την Παλαιστίνη. Η ανικανότητά τους να χτυπήσουν τα πλάϊνά του ταγκ αποτυπώνει αυτή την αδυναμία, όπου οι άνδρες δικάζονται μεταξύ του φόβου της ανακάλυψης και της ανάγκης να ξεφύγουν από το ασφυκτικό ταγκ και καθίστανται ανίκανοι να αναλάβουν δράση. Οι τελευταίες γραμμές της νουβέλας, «Γιατί δεν χτυπήσατε τα πλάϊνά του ταγκ; Γιατί δεν χτυπήσατε τις πλευρές του ταγκ; Γιατί; Γιατί; Γιατί;» αντανακλούν την απογοήτευση για την

παθητικότητα των Παλαιστίνιων μετά τη Νάκμπα του 1948.

Ο Γασάν Καναφάνι αποτελεί ακόμη, 52 χρόνια μετά τη δολοφονία του, σημείο αναφοράς για όλους τους ηρωικούς δημοσιογράφους που αγωνίζονται, χωρίς ρεύμα, χωρίς ίντερνετ, χωρίς αληθινή προστασία, να μεταφέρουν την αλήθεια όσων συμβαίνουν στη Γάζα. Κι αυτό γιατί οι λέξεις του, τα κείμενά του αποτέλεσαν και αποτελούν την καταγραφή της μνήμης όσων πέρασαν και περνούν γενιές Παλαιστίνιων από την πρώτη Νάκμπα και μετά. Η ικανότητά του να περιγράφει, πέρα από οποιαδήποτε σκιά αμφιβολίας, τις στερήσεις και τα βάσανα του λαού του και να μετασχηματίζει μια ιδεολογία, μια πολιτική γραμμή σε λαϊκή λογοτεχνία τον μετέτρεψε σε σοβαρή απειλή για το σιωνισμό αλλά και τον ιμπεριαλισμό. Είχε πει πως: «Ο ιμπεριαλισμός έχει απλώσει το σώμα του σε όλο τον κόσμο, με το κεφάλι του στην Ανατολική Ασία, την καρδιά του στη Μέση Ανατολή, ενώ οι αρτηρίες του φτάνουν στην Αφρική και τη Λατινική Αμερική. Όπου κι αν τον χτυπήσεις, τον καταστρέφεις και υπηρετείς την παγκόσμια επανάσταση».

«Είναι απλά ένας μουσικός διαγωνισμός, δεν κάνουμε πολιτική»

Αν το επαναλάβουμε πολλές φορές μπορεί και να το πιστέψουμε; Δεν νομίζω! Στη φετινή Eurovision αποκαλύφθηκε πιο ανερυσθία από κάθε άλλη χρονιά ότι μόνο τέτοιος διαγωνισμός δεν είναι. Μερικά από όσα συνέβησαν: αποκλεισμός του ολλανδού καλλιτέχνη γιατί σήκωσε τη σημαία της Παλαιστίνης, φίμωση μέχρι και στο μακιγιάζ, της ιρλανδικής συμμετοχής που έφερε το μήνυμα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», μέγας χορηγός εταιρία κολοσός του Ισραήλ, τραμπουκισμοί και τρομοκρατία στα παρασκήνια από τον στρατό της ισραηλινής αποστολής στις υπόλοιπες αποστολές, ελεύθεροι σκοπευτές στη μεγάλη διαδήλωση έξω από το κτίριο του διαγωνισμού, συλλήψεις και καταστολή, μαγνητοφωνημένοι ευφημισμοί κάλυψαν τα γιουχαρίσματα και τα συνθήματα υπέρ της Παλαιστίνης την ώρα που διαγωνιζόταν το Ισραήλ, απανωτές χορηγούμενες διαφημίσεις στο youtube για ψήφο στο Ισραήλ, εκτίναξη στις πρώτες θέσεις Ισραήλ και

Ουκρανίας από τις ψήφους... του κοινού, παρέμβαση μέχρι και της κυβέρνησης για τα χασμουρητά της Σάττι. Θα έλεγε κάποιος ότι και ο αποκλεισμός της Ρωσίας για την επέμβαση στην Ουκρανία πριν δύο χρόνια ήταν με τον ίδιο τρόπο καθόλου πολιτική επιλογή.

«United by music» δήλωσε η EBU με ενθουσιασμό ότι θα είναι από φέτος και για πάντα το σλόγκαν του διαγωνισμού και έκανε καθόλα ξεκάθαρο τι σημαίνει. Μια χαρά στέκεται πλάι στο σλόγκαν ίδρυσης του NATO «United we stand». Θέλει ο ιμπεριαλισμός να κρυφτεί και η χαρά δεν τον αφήνει! Γιατί η ιστορία έναρξης του διαγωνισμού με εξαιρετικό τρόπο αποκαλύπτει και τι σημαίνει «είναι απλά ένας μουσικός διαγωνισμός» και τι σημαίνει «united» στο δικό τους λεξιλόγιο. Ο θεσμός της Eurovision αποφασίστηκε από το Culture and Public Information Committee του NATO και τη γαλλική ραδιοφωνία το 1955 και ξεκίνησε τον Μάιο του 1956.

Αυτή η διακηρυγμένη «διασυνορια-

κή συνεργασία» αποτελεί από τότε μέχρι τώρα την «πολιτισμική» πλαισίωση της επέλασης της λυκοσυμμαχίας των ιμπεριαλιστών για την επίσης διακηρυγμένη λύσσα για παγκόσμια κυριαρχία. Ταυτόχρονα, ήταν καλή στιγμή στις διαλυμένες οικονομίες και κατεστραμμένες χώρες μετά το τέλος του Β' ΠΠ, στις παρακαταθήκες και τα επιτεύγματα του αντίπαλου δέους και του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, στις νέες επιδιώξεις για αιμοτοκυλίσματα και καταπίεση να πουλήσουν οι δυνάστες λίγη συστημική αίσθηση του ανήκειν στους λαούς που στενάζουν.

Είναι σαφές ότι στην άκρως επικίνδυνη περίοδο που διανύουμε, όταν το σύστημα πιάνει στο στόμα του αξίες και ιδανικά όπως η ειρήνη, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η δημοκρατία, ο σεβασμός στο διαφορετικό, δεν είναι παρά για να τα συντρίψει στρατηγικά και συντεταγμένα. Κάθε δικαίωμα, κάθε «πανανθρώπινη» αξία χρησιμοποιούνται για να στρογγυλέψουν επιφανειακά τις κοφτε-

ρές γωνίες της επίθεσης και σταματούν εκεί που μπορεί να γίνουν επικίνδυνες για την αμφισβήτηση των σάπιων αξιών και των ιδανικών του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού. Έτσι η σφαιρισμένη Παλαιστίνη με την ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση δεν μπορεί να συμμετέχει γιατί δεν είναι στην Ευρώπη, αλλά το Ισραήλ μπορεί και «έχει δικαίωμα στην αυτοάμυνα του». Η Ελβετία μπορεί να νικήσει στον διαγωνισμό για να αναδειχθεί ένα προσωπείο σεβασμού και δημοκρατίας, αλλά ταυτόχρονα η νίκη της συνέβαλε να νομιμοποιηθεί το σύστημα που θρέφει την καταπίεση της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας. Να σε κάψω Γιάννη, να σ' αλείψω λάδι!

Είναι επίσης σαφές ότι κάθε εποχή έχει την τέχνη της και αυτό δε γράφεται καθόλου ηθικολογικά. Σε κάθε περίοδο, ο συσχετισμός δύναμης είναι αυτός που καθορίζει την «επίσημη» και ανεκτική έκφραση της τέχνης, είναι αυτός που πνίγει και φιμώνει τις φωνές που τραγουδούν τον αγώνα, τη διεκδίκηση,

Το αμερικανικό αντιπολεμικό κίνημα του 1968 και το συνέδριο των Δημοκρατικών

Το 1968 ήταν για τις ΗΠΑ η χρονιά των μεγάλων αντιπολεμικών κινητοποιήσεων που συνοδεύτηκαν από καταλήψεις πολλών Πανεπιστημίων. Η κατάληψη του Κολούμπια τον Απρίλη του 1968 και η καταστολή που ακολούθησε συγκλόνισε την αμερικανική κοινωνία. Έπρεπε να περάσουν 56 χρόνια για να ξαναζήσουμε μια νέα καταστολή στα ίδια κτήρια και περίπου τις ίδιες μέρες του χρόνου. Τώρα είναι η γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Τότε ήταν η επέμβαση στο Βιετνάμ.

Δεκαετία '60

Το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ ήταν μέρος ενός γενικότερου κινήματος που αναπτύχθηκε στη δεκαετία του '60 και αφορούσε πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις φυλετικές διακρίσεις και το ζήτημα της ειρήνης. Ο μακαρθισμός της προηγούμενης δεκαετίας δεν κατάφερε να κρατήσει εν υπνώσει την αμερικανική κοινωνία, και ειδικότερα τη νεολαία, για μεγάλο διάστημα. Η ίδια η κατάσταση στο εσωτερικό των ΗΠΑ, οι διεθνείς εξελίξεις με μια σειρά επαναστάσεις σε όλο τον κόσμο -με προεξάρχουσα την κινεζική- και το αντιαποικιακό κίνημα επέδρασαν καταλυτικά στις συνειδήσεις των Αμερικανών, που βγήκαν μαζικά και αμφισβήτησαν την πολιτική της μεγαλύτερης ιμπεριαλιστικής δύναμης στον κόσμο.

Από το 1960 ακόμα, οι φοιτητές των Πανεπιστημίων του Γέιλ, του Μίσιγκαν και του Κολούμπια ίδρυσαν τον Σύλλογο «Φοιτητές για μια Δημοκρατική Κοινωνία» (SDS), με αξιοσημείωτη δράση που έμελλε να παίξει καθοριστικό ρόλο μερικά χρόνια αργότερα, καθώς η δύναμή του ξεπέρασε τα 100.000 μέλη. Σε όλη τη δεκαετία του '60 ιδρύθηκαν δεκάδες πολιτικές οργανώσεις, με αριστερό και επαναστατικό προσανατολισμό. Κάποιες από αυτές με αναφορές στην ΜΠΠΕ.

Μία από τις πρώτες μαζικές αντιδράσεις ήταν η κατάληψη στο Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ της Καλιφόρνιας, το 1964,

με αφορμή την απαγόρευση της πολιτικής δραστηριότητας που προσπάθησε να επιβάλει η διοίκηση. Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν επί μήνες και ανάγκασαν την κυβέρνηση να προχωρήσει σε πολλές επεμβάσεις και συλλήψεις εκατοντάδων φοιτητών. Οι φοιτητές τελικά κατάφεραν να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους.

Η εμπλοκή των ΗΠΑ στον πόλεμο του Βιετνάμ ξεκίνησε από το 1960, επί Κένεντι, με την αποστολή μερικών χιλιάδων «στρατιωτικών συμβούλων». Το 1965 ήταν όμως η χρονιά που ο πρόεδρος Τζόνσον ενέπλεξε ακόμα περισσότερο τις ΗΠΑ στον πόλεμο του Βιετνάμ, στέλνοντας μαζικά στρατό και σηματοδοτώντας την έναρξη ενός από τους πιο καταστροφικούς και βρόμικους πολέμους. Από εκείνη τη χρονιά θα ξεσπάσει ένα διαρκές, μαζικό αντιπολεμικό φοιτητικό κίνημα που θα σημαδέψει την πολιτική ζωή των ΗΠΑ και θα παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέλιξη του πολέμου. Καταλήψεις, αποχές, αντιπολεμικά μαθήματα, τεράστιες διαδηλώσεις, διαγραφές φοιτητών, συγκρούσεις με την αστυνομία, συλλήψεις ήταν η καθημερινότητα σε πολλά μεγάλα αστικά κέντρα που είχαν Πανεπιστήμια. Το φοιτητικό κίνημα συνδέθηκε με το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων -το καλοκαίρι του 1967 σημαδεύτηκε από δεκάδες εξεγέρσεις μαύρων- αλλά και με άλλα κινήματα της νεολαίας. Η άρνηση στρατεύσης του διάσημου πυγμάχου Μοχάμεντ Άλι και οι κινητοποιήσεις των Μαύρων Πανθηρών που είχαν έντονο αντιπολεμικό λόγο είναι αντιπροσωπευτικά της σύνδεσης αυτής. Να σημειώσουμε επίσης ότι μέχρι το 1969 πάνω από μισό εκατομμύριο στρατιώτες στάλθηκαν στο Βιετνάμ, οι οποίοι ήταν στην πλειοψηφία τους νέοι και από φτωχά στρώματα που δεν είχαν δυνατότητα να πάρουν αναβολή λόγω σπουδών.

Μια από τις μεγαλύτερες αντιπολεμικές διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκε τον Οκτώβρη του 1967 ως αντίδραση στη μαζική επιστράτευση εφεδρών. Η συμμετοχή στην κινητοποίηση ήταν τέτοια που υποχρέωσε την κυβέρνηση να τοποθετήσει ελεύθερους σκοπευτές για την ασφάλεια του Πεντάγωνου. Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσε τότε το γεγονός ότι τρία από τα παιδιά του υπεύθυνου ασφαλείας του Πενταγώνου συμμετείχαν στη διαδήλωση!

Βασική αιχμή των αιτημάτων -πέρα από τον τερματισμό του πολέμου- ήταν το σταμάτημα της συνεργασίας των Πανεπιστημίων με το Πεντάγωνο και της παροχής βοήθειας για πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ (πρόγραμμα Κάμελντ). Είναι χαρακτηριστικό ότι οι βόμβες Ναπάλμ που χρησιμοποιήθηκαν κατά κόρον στο Βιετνάμ ήταν αποτέλεσμα της συνεργασίας των αμερικανικών Πανεπιστημίων με την εταιρία Dow Chemicals που τις παρήγαγε.

Κολούμπια 1968

Κάτι αντίστοιχο υπήρξε ως αφορμή για τις κινητοποιήσεις στο Κολούμπια της Νέας Υόρκης τον Απρίλη του 1968. Η διοίκηση του Πανεπιστημίου, αφού από τον Νοέμβρη του 1966 προωθούσε ενεργά τη στρατολόγηση φοιτητών για τον πόλεμο, το Μάρτη του 1968 συμφώνησε στην εγκατάσταση στρατιωτικών τμημάτων στα κτήρια για συνεργασία με την Dow Chemicals.

Η σταγόνα όμως που ξεχείλιζε το ποτήρι ήταν μια απόφαση του Πανεπιστημίου άσχετη με το ζήτημα του πολέμου. Το Φλεβάρη του 1968 η διοίκηση αποφάσισε να αξιοποιήσει για τις ανάγκες του Πανεπιστημίου μια μεγάλη έκταση στο Χάρλεμ (περιοχή όπου ζούσαν πολλοί φτωχοί μαύροι), υποβαθμίζοντας ακόμα περισσότερο τη ζωή τους.

Οι φοιτητές αντέδρασαν και κατέλαβαν στις 23 Απρίλη πέντε από τα κτήρια του Πανεπιστημίου. Οργώνονται σε ομάδες και καλούν τον κόσμο να συμμετέχει. Πράγματι καθημερινά πολλοί εργαζόμενοι συμπαραστέκονταν με κινητοποιήσεις έξω από το Κολούμπια. Ταυτόχρονα όμως οργανώνονταν και αντιδιαδηλώσεις από ρατσιστές και ακροδεξιούς φοιτητές. Οι καταλήψεις βρήκαν και δημοσιοποίησαν έγγραφα που αποδείκνυαν τη συνεργασία του Πανεπιστημίου με τις εταιρείες όπλων για το Βιετνάμ, κάτι που μέχρι τότε ο Πρύτανης αρνούνταν. Στις 30 Απρίλη πραγματοποιήθηκε η επέμβαση της αστυνομίας. Με χρήση κλομπ και δακρυγόνων στο εσωτερικό των κτηρίων συνέλαβαν πάνω από 700 φοιτητές.

Το Συνέδριο των Δημοκρατικών

Η άγρια καταστολή όμως δεν σταμάτησε τις κινητοποιήσεις. Οι επόμενοι μήνες ήταν γεμάτοι αντιπολεμικά γεγονότα και μαζική συμμετοχή σε αυτά. Οι διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν και τα επόμενα χρόνια. Το Νοέμβρη του 1969 διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον 500.000. Το Μάη του 1970 η Εθνοφρουρά για να αντιμετωπίσει την αντιπολεμική διαδήλωση θα ανοίξει πυρ και θα σκοτώσει 4 φοιτητές στο Πανεπιστήμιο του Κεντ και λίγες μέρες αργότερα άλλους 2 στο Κολέγιο Τζάκσον.

Αξίζει μια τελευταία αναφορά στα γεγονότα του Σικάγου τον Αύγουστο του 1968 στο Συνέδριο των Δημοκρατικών. Η χρονιά αυτή σημαδεύτηκε και από πολιτικές δολοφονίες, όπως του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ στις 4 Απρίλη και του Ρόμπερτ Κένεντι στις 6 Ιούνη. Επίσης η μαζική δολοφονία εκατοντάδων αμάχων στο Μιλάι του Βιετνάμ στις 16 Μάρτη συγκλόνισε την αμερικανική κοινωνία. Παρόμοιο αντίκτυπο είχαν και τα χιλιάδες φέρετρα στρατιωτών που επέστρεφαν στις ΗΠΑ. Οι Δημοκρατικοί βρέθηκαν σε δύσκολη θέση και αυτό εκφράστηκε με την παραίτηση του Τζόνσον από μια νέα υποψη-

φίοτητα. Στο Συνέδριο εξέλεξαν τον Χ. Χάμφρεϊ, έναν πολιτικό με ελάχιστες δυνατότητες να νικήσει τον Νίξον στις εκλογές, κάτι που επιβεβαιώθηκε λίγους μήνες αργότερα, το Νοέμβρη του 1968.

Κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου χιλιάδες αντιπολεμικοί διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν σε κεντρικό πάρκο του Σικάγου. Όλο το προηγούμενο διάστημα οι αρχές της πόλης, διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα, μιλούσαν για τρομοκράτες που θα καταλάμβαναν την πόλη, για επικείμενες δολοφονίες πολιτικών προσώπων και για κομμουνιστική εξέγερση. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία ξεκίνησαν από την πρώτη κιόλας μέρα του Συνεδρίου. Στις 28 Αυγούστου και όταν οι διαδηλωτές έφτασαν μπροστά στο ξενοδοχείο όπου γινόταν το Συνέδριο, μια τεράστια δύναμη αστυνομικών -διπλάσιοι σχεδόν από τους διαδηλωτές- επιτέθηκε στο πλήθος με κλομπ και χημικά, ξυλοκοπώντας αδιακρίτως ακόμα και άσχετους με τη συγκέντρωση, δημοσιογράφους κ.λπ. Μάλιστα η βάρβαρη επέμβαση της αστυνομίας μεταδόθηκε ζωντανά από τα ΜΜΕ, σοκάροντας τους τηλεθεατές για την αγριότητά της. Πάνω από 200 τραυματίες και σχεδόν 600 συλλήψεις ήταν ο απολογισμός της 4ήμερης μάχης.

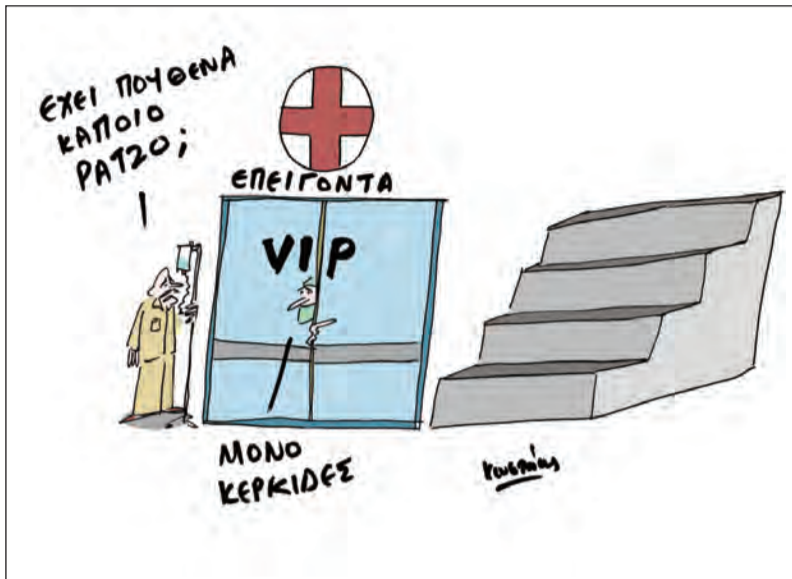
Τα επεισόδια που συνέβησαν τον Αύγουστο 1968 κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου των Δημοκρατικών στο Σικάγο ήταν σίγουρα η συνέχεια του μεγαλειώδους κινήματος της νεολαίας της ιδιαίτερα «καυτής» εκείνης χρονιάς. Άραγε η σύμπτωση των ημερομηνιών της φετινής φοιτητικής εξέγερσης στις ΗΠΑ θα συνεχιστεί και στο συνέδριο των Δημοκρατικών που προγραμματίζεται φέτος για τον ίδιο ακριβώς μήνα και στην ίδια ακριβώς πόλη;

Πηγές

Howard Zinn, «Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών» εκδ. Αιώρα

Κείμενα στο διαδίκτυο
Στην επίσημη ιστοσελίδα του Κολούμπια μπορείτε να δείτε μια αναλυτική παρουσίαση των γεγονότων του Απρίλη του 1968, με μεγάλο αρχείο φωτογραφιών: <https://exhibitions.library.columbia.edu/exhibits/show/1968>

σχολια

Βοήθεια I

Ο Γάλλος πρόεδρος ξεκίνησε μια πτήση που θα διαρκέσει περίπου 24 ώρες, με προορισμό τη νησιωτική αποικία του Ειρηνικού, Νέα Καληδονία, η οποία έχει συνταραχθεί από σφοδρές συγκρούσεις ανάμεσα στους αυτόχθονες αυτονομιστές και τις δυνάμεις ασφαλείας. Μακρύτερα από κάθε ντρώουν.

Διαδηλώσεις

«Υποστηρίζω τις ειρηνικές και μη βίαιες διαδηλώσεις. Οι φωνές σας θα πρέπει να ακουστούν και σας υπόσχομαι ότι τις ακούω», δήλωσε ο Τζο Μπάιντεν στη διάρκεια της τελετής απονομής των πτυχίων στο πανεπιστήμιο στη Τζόρτζια όπου φοιτούν κυρίως Αφροαμερικανοί. Αρκεί να μη μιλάνε για ειρήνη.

Εμπιστοσύνη

Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη μίλησε για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας, λέγοντας ότι τα περιστατικά αυτά αποτελούν ένα διαχρονικό πρόβλημα, αλλά πλέον μαθεύονται, καθώς τα θύματα «μιλούν κι εμπιστεύονται την αστυνομία». Μπορείς να τα πεις και στον ταξιτζή καμιά φορά.

Φήμη I

Σύμφωνα με τον Κυριάκο Μητσοτάκη, «πολλές φορές τα καλά νοσοκομεία, τα πολύ δημοφιλή νοσοκομεία πληρώνουν και το τίμημα της φήμης τους». Υπάρχει κι άλλο περιθώριο να τα καταστρέψουμε.

Ενημέρωση

Σύμφωνα με τον Guardian, μέλη των ισραηλινών δυνάμεων ασφαλείας ενημερώνουν ακροδεξιούς και εποίκους για τη θέση των φορητών βοήθειας που μεταφέρουν ζωτικές προμήθειες στη Γάζα, επιτρέποντας στις ομάδες αυτές να μπλοκάρουν και να βανδαλίζουν τις αυτοκινητοπομπές. Τα φάρμακα τα αναλαμβάνει ο στρατός.

Βοήθεια II

Ο πρόεδρος της Γαλλίας, Εμανουέλ Μακρόν, καταδίκασε την «κλιμάκωση των ρωσικών πληγμάτων» στην Ουκρανία και τη ρωσική επίθεση που είναι σε εξέλιξη στη συνοριακή περιφέρεια του Χαρκόβου κατά τη διάρκεια τηλεφωνικής συνομιλίας που είχε με τον Ουκρανό ομόλογό του, Βολοντίμιρ Ζελένσκι. Παράλληλα, ο Μακρόν δήλωσε ότι η χώρα του θα παράσχει πρόσθετη στρατιωτική βοήθεια στο Κίεβο. Πολεμικός ωκεανός.

Φήμη II

Επανάσταση που θα τα αλλάξει όλα είναι σύμφωνα με τον Κυριάκο Μητσοτάκη η Τεχνητή Νοημοσύνη, ο οποίος υποστήριξε ότι αν εφαρμοστεί και στο σύστημα υγείας, θα βοηθήσει την Ελλάδα να ξεπεράσει τις άλλες χώρες. Τεχνητός φημισμένα.

Ένταλμα

Το αίτημα του εισαγγελέα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (ΔΠΔ) για έκδοση ενταλμάτων σύλληψης σε βάρος του πρωθυπουργού και του υπουργού Άμυνας του Ισραήλ, του Μπενιαμίν Νετανιάχου και του Γιοάβ Γκάλαντ, είναι «εξωφρενικό», σύμφωνα με τον πρόεδρο των ΗΠΑ, Τζο Μπάιντεν. Μόνο στους τίμιους δίνουμε όπλα.

Ακρίβεια

Σύμφωνα με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, Παύλο Μαρινάκη, είναι μύθος ότι η Ελλάδα είναι η πιο ακριβή χώρα στην Ευρώπη. Βουνά, θάλασσες, λαγκάδια σε τιμή ευκαιρίας.

Όλη η πειθάρχηση με ένα «κλικ»!

«Όλες οι υπηρεσίες με ένα κλικ! Όλη η γνώση με ένα κλικ! Όλη η μάθηση με ένα κλικ!», δηλώνει πανηγυρικά η κυβέρνηση της εικονικής «Ελλάδας 2.0». Μια Ελλάδα της ψηφιακής μετάβασης σε όλα τα επίπεδα κι όπου η Τεχνητή Νοημοσύνη (ΤΝ) εισβάλλει «αλλάζοντας τα πάντα και παντού». Φαίνεται, όμως, ότι εκτός από την τεχνητή νοημοσύνη, υπάρχει και πόλινη τεχνητή ανοησία και υποκρισία.

Στην εκπαίδευση, λόγου χάρη, διακηρύσσεται ότι η ΤΝ αλλάζει τόσο την ίδια την εκπαίδευση, όσο και το σχολείο, τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Πώς; Με ένα ίσως πρωτοπόρο παγκοσμίως (όπως διαφημίζεται) και εξ ολοκλήρου ασύγχρονο και εξ αποστάσεως επιμορφωτικό σεμινάριο για εκπαιδευτικούς στην ΤΝ! Αυτό δίνει Μοριοδοτούμενο Πανεπιστημιακό Πιστοποιητικό (όλα με κεφαλαία!) από δημόσιο Πανεπιστήμιο (είδατε πίεση από τα ιδιωτικά!), σε μόλις 400 ώρες επιμόρφωσης. Όχι, όμως, στην ΤΝ, όπως αφήνεται να εννοηθεί, αλλά στη χρήση των εφαρμογών της ΤΝ (π.χ. στο chatGPT). Κάτι σαν σεμινάρια εκμάθησης... εφαρμογών γραφείου, δηλαδή. Σίγουρα χρήσιμο, αλλά όχι μια «επανάσταση που θα τα αλλάξει όλα», όπως διαφημίζεται και με όρους μάρκετινγκ από ένα δημόσιο, μάλιστα, πανεπιστήμιο. Τέτοια βιασύνη να επιβληθούν τα ήθη και έθιμα της αγοράς και τα δίδακτρα;

Παραδίπλα, θα έχουμε ψηφιακό φροντιστήριο, ψηφιακές τάξεις, εφαρμογή e-Parents, ψηφιακά βιβλία, ψηφιακά πρακτικά συλλόγου και λοιπά ψηφιακά αξεσουάρ του ΟΟΣΑ και της ΕΕ, ώστε να υπάρξει ένα ακόμη χτύπημα στα δικαιώματα εκπαιδευτικών και μαθητών, ένα ακόμη βήμα όρθωσης ταξικών φραγμών και αποσύνθεσης της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Με κύριο εργαλείο την τηλε-«εκπαίδευση», που λατρεύτηκε σαν αναγκαίο κακό και «ελάχιστο κάτι» από τους «τεχνολογικούς επαναστάτες». Έτσι, μαζί με την αξιολόγηση, «ολοκληρώνεται» ένα πανοπτικό εργαλείο παρακολούθησης, ελέγχου και επιτήρησης, της επιβολής ενός ταξικού και αυταρχικού πλαισίου λειτουργίας

του εκπαιδευτικού συστήματος.

Κι έτσι, η ΤΝ καθαυτή (κι όχι οι εφαρμογές της), αν και επί της ουσίας άσχετη με την ψηφιακή μετάβαση, την ψηφιακή διακυβέρνηση και το ψηφιακό σχολείο-πανεπιστήμιο, φαίνεται να εισβάλλει «ψαρωτικά» στη δημόσια συζήτηση για να προκληθεί δέος: Βρε, αυτοί οι άριστοι στην κυβέρνηση και στο υπουργείο Παιδείας ξέρουν κι από Τεχνητή Νοημοσύνη! Τι να λέμε τώρα εμείς οι άσχετοι.

Βέβαια, η λέξη «νοημοσύνη» είναι παραπλανητική. Σήμερα, φυσικά, μπορούμε να προγραμματίσουμε και να αποθηκεύσουμε τη γνώση όλης της ανθρωπότητας σε «έξυπνες» μηχανές και «ευφυή» δίκτυα, αλλά αυτό από μόνο του δεν κάνει τις ίδιες τις μηχανές «έξυπνες» και τα δίκτυα «ευφυή». Χρειάζεται κάτι παραπάνω. Κι αυτό, παρά το γεγονός ότι βαφτίσαμε από τώρα τις μηχανές και τα δίκτυα «έξυπνα» και «ευφυή». Από αυτή την άποψη, συνεπώς, ο όρος «τεχνητή νοημοσύνη» βασίζεται ήδη σε μια παρανόηση για το τι είναι στην ουσία η νοημοσύνη, τόσο στους ανθρώπους, όσο και πολύ περισσότερο στις μηχανές. Θα λέγαμε πρόχειρα ότι η νοημοσύνη αφορά τον προσανατολισμό της γνώσης για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων και σκοπού. Και το τι είναι πραγματικά η «νοημοσύνη» στους ανθρώπους και, πολύ περισσότερο, στις μηχανές αφορά και αυτόν τον προσανατολισμό. Ρίξτε, τώρα, μια ματιά στον προσανατολισμό, στους στόχους και σκοπούς που κυβερνούν και «κινούν» τον ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό κόσμο. Αναζητήστε, τώρα, τον θετικό ρόλο της ΤΝ. Πόσο θετική είναι π.χ. η χρήση της ΤΝ στην ιατρική σε ένα πλήρως ιδιωτικοποιημένο σύστημα περίθαλψης, που λειτουργεί με σκοπό το κέρδος; Ποιους και πόσους αφορά;

Θα έλεγε κανείς ότι η φιλοσοφία-νέα θεολογία που αναπτύσσεται γύρω από την ΤΝ είναι πιο βλαβερή και επικίνδυνη από την ίδια την ΤΝ. Κι αυτό, παρά το παλιό πετυχημένο απόφθεγμα του Μάρσαλ Μακλούαν ότι «το μέσο είναι το μήνυμα», δηλαδή, ότι το ίδιο το μήνυμα έχει διαφορετική

βαρύτητα ανάλογα με το ποιος το μεταφέρει. Είναι πιο βλαβερή με βάση την κατάχρηση του διαδικτύου, την «αυθεντία» που αποδίδεται στην ΤΝ, την κυριαρχία των μαζικών μέσω εξαπάτησης. Γιατί πίσω από την επικοινωνιακή απάτη του «μέσου», θα υπάρχουν πάντα οι άνθρωποι και το ίδιο το μήνυμα.

Ας είμαστε, λοιπόν, καχύποπτοι για τους σκοπούς, αλλά χωρίς «σοκ και δέος» απέναντι στο «μέσο». Σταθερά απέναντι, όμως, στην απειλή της αποχαύνωσης, της απομόνωσης και των ψευδών υποσχέσεων που φέρνει.

Οι μεγάλες (αλλά και οι μικρότερες) ανακαλύψεις εμπεριέχουν το στοιχείο της εμπειρίας, της τύχης, της διαίσθησης και της έμπνευσης. Δεν χρειάζεται, βέβαια, πάντα ένα... μήλο να πέφτει στο κεφάλι μας για να ανακαλύψουμε τη βαρύτητα. Η ζωντανή επαφή με την πραγματικότητα, ωστόσο, αποτελεί προϋπόθεση για κάθε είδους ανακάλυψη και εξέλιξη της γνώσης, της συνείδησης και της νοημοσύνης.

Μοιάζει ο καπιταλισμός να εργάζεται για να εξοπλίσει τις μηχανές με ανθρώπινη νοημοσύνη, αλλά επί της ουσίας θέλει τους ανθρώπους προγραμματισμένες μηχανές παραγωγής κέρδους. Ο άνθρωπος δεν είναι μηχανή και ο εγκέφαλός του δεν είναι επεξεργαστής και στην απίθανη περίπτωση που γίνει (κάτι σαν... Robocop), θα χάσει τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του. Οι μηχανές και τα προγράμματα ΤΝ δεν είναι σκεπτόμενοι άνθρωποι, με εμπειρίες και συνείδηση και στην απίθανη περίπτωση που γίνουν, θα πάσουν να είναι προγράμματα και μηχανές.

Δεν είμαστε -ούτε και υπάρχει- ασώματα νοημοσύνη σε εικονικούς «απούλοποιημένους» κόσμους (ο κόσμος του Matrix). Ούτε είμαστε μόνο σάρκα και οστά στην εποχή της κατανάλωσης και της εμπορευματοποίησης του σώματος. Και τα δύο είναι μορφές αλλοτρίωσης. Ένα «παράδοξο» της εποχής μας. Ένας κυδαίος «υλισμός» δίπλα σε μια υποκριτική «πνευματικότητα».

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τα πενήντα χρόνια από τη μεταπολίτευση γιορτάζει φέτος η άρχουσα τάξη της χώρας. Τα γιορτάζει ενώ έχουν διαψευστεί επανειλημμένα οι φιλοδοξίες και οι στόχοι που διακήρυσσε σε όλη αυτή την πορεία. Τα γιορτάζει ενώ βρίσκεται μέσα σε ένα πλαίσιο μεγάλων αδιεξόδων που το πολιτικό σύστημα επιχειρεί να το παρουσιάζει ως «πλαίσιο δυνατοτήτων». Όπως ήταν δοτή -από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της Ευρώπης και του συμβιβασμού που διαμόρφωσαν- η «ωριμότητα» με την οποία η άρχουσα τάξη εμφανίστηκε το 1974, έτσι δοτή είναι και σήμερα η «ισχύς» και η «προοπτική» με την οποία εμφανίζεται απέναντι στο λαό της χώρας. Σήμερα μάλιστα θα λέγαμε ότι περισσεύει ο αντιδραστικός κυνισμός και η αγριότητα και λείπουν εντελώς οι «φιλολαϊκές υποσχέσεις» ακόμα και ως υπαινιγμοί από τα κόμματα και τις δυνάμεις του συστήματος. Και είναι χαρακτηριστικό συμπέρασμα όλης αυτής της διαδρομής ότι το εξαρτημένο καπιταλιστικό σύστημα της χώρας αναπαράγεται προσαρμόζόμενο μέσα στη δυναμική των αδιεξόδων του!

Η άρχουσα τάξη της χώρας με τα δοσμένα ξενόδουλα, μεταπρατικά και τυχοδιωκτικά χαρακτηριστικά της μπορεί «πάντα» να παρουσιάζεται με έπαρση, κυνισμό και αντιδραστική ξετσιπωσιά. Και όταν η «βαθμίδα της» είναι Α και όταν είναι Β-. Και όταν έχει «κοντά της» και σε αναφορά με αυτήν και τα κόμματα του συστήματος εκτεταμένα μεσοστρώματα και όταν αυτά έχουν καταβυθιστεί και αποσοικηθεί πολιτικά από τις διαθέσιμες πολιτικές δυνάμεις του συστήματος. Και όταν η ΕΕ παρουσιάζεται να έχει «δυναμισμό και προοπτική» και «μοιράζεται» μεταξύ ΗΠΑ και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών η διαχείριση των ζητημάτων και των εντάσεων της περιοχής, οπότε η διπλή εξάρτηση έχει σταθερή ισορροπία και ο εγκλωβισμός του λαού στο πλαίσιο της είναι «αναμφισβήτητος». Αλλά και όταν το ευρωπαϊκό οικοδόμημα πλήττεται σοβαρά από εξόδους, τριγμούς, αντιθέσεις και αναδεικνύεται η απουσία στρατηγικής των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, οπότε οι ΗΠΑ ανακηρύσσονται στη δύναμη στην οποία η χώρα πρέπει να «γείρει» πολύ περισσότερο και να την υπηρετήσει με κάθε δυνατό τρόπο...

Όλα αυτά -και πολλά περισσότερα ανάλογα που μπορούν να αναφερθούν- καθόλου δεν σημαίνουν ότι οι μεταβολές αυτές δεν παράγουν αποτελέσματα και επιπτώσεις σε

όλα τα πεδία. Στο οικονομικό-παραγωγικό, στο κοινωνικό, στο πολιτικό πεδίο. Παράγουν δραματικές και σοβαρές μεταβολές σε όλα αυτά τα πεδία. Και από το 2008 -όταν η άρχουσα τάξη είχε φτάσει σε μια «κορύφωση» των «επιτυχιών της»- βρισκόμαστε σε μια περίοδο που εξελίσσονται διαρκώς οι μεταβολές αυτές. Και επειδή το γεωπολιτικό περιβάλλον -στην περιοχή και διεθνώς- είναι ένα περιβάλλον «προετοιμασίας παγκόσμιου πολέμου», κάθε νέο στοιχείο που παράγουν οι μεταβολές αυτές δεν είναι σταθερό και δοσμένο. Όπως, για παράδειγμα, οι οικονομικές «επιτυχίες» που καταγράφουν οι δείκτες του συστήματος τα τελευταία χρόνια μετά την έξοδο από την πανδημία.

Συνεπώς, με το «πάντα μπορεί η άρχουσα τάξη να επιφέρει κ.λπ.» καθόλου δεν συνηγορούμε στα θεωρήματα της «παντοδυναμίας» του συστήματος που στην τρέχουσα εκδοχή τους έχουν τη μορφή της «παντοδύναμης» κυβέρνησης της ΝΔ και του Μητσοτάκη. Είναι προφανές για μας πως, την ίδια ώρα που το σύστημα και οι δυνάμεις του παρουσιάζονται «πανίσχυροι» και με «ξεκάθαρη προοπτική», βρίσκονται σε μεγάλη ανησυχία και σε διαρκή αντιδραστική εργήγορη και κινητοποίηση. Γιατί η δυνατότητα των προσαρμογών μέσα στα αδιεξοδάτους που αναφέραμε έχει δύο όρια. Το ένα είναι οι γεωπολιτικές-πολεμικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, που μπορούν να παράξουν από μεγάλα μπλοκαρίσματα έως ανατροπές στους ντόπιους -ας τους πούμε εντελώς καταχρηστικά- «σχεδιασμούς» και υπολογισμούς. Το δεύτερο είναι η συγκρότηση, ενίσχυση, ανάπτυξη της μαζικής πάλης. Οι αντιστάσεις, οι διεκδικήσεις, οι αγώνες που μπορεί και χρειάζεται να ξεδιπλώσει η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Αυτή η παράμετρος της ταξικής και πολιτικής πάλης των από κάτω και στο βαθμό που θα αναπτυχθεί στις δοσμένες συνθήκες θα δημιουργήσει νέα δεδομένα και καταστάσεις.

Αυτά τα δύο ζητήματα είναι που «ξορκίζουν» οι παράγοντες του συστήματος και της κυβέρνησής του, αφού αντιλαμβάνονται ότι αυτά είναι που μπορούν να ανατρέψουν την πολιτική «κανονικότητα» που μπορούν σήμερα να έχουν και τη «σταθερότητα» του «νόμου και της τάξης» που έχουν επιβάλει με τις πολιτικές της φασιστικοποίησης. Όμως ταυτόχρονα οι πολιτικές του συστήματος τροφοδοτούν την εμφάνιση και των δύο αυτών ζητημάτων. Γιατί από τη μια συμβάλλουν, όσο αντιστοιχεί στη χώρα, στην ένταση της γεωπολιτικής

αναταραχής και των πολεμικών κινδύνων και από την άλλη μεγάλωνουν τα εργατικά-λαϊκά αδιέξοδα, βαθαίνουν το ταξικό χάσμα των κάτω με τους πάνω.

Με αυτές τις αντιφάσεις είναι αναγκασμένο από τη φύση του και τις επιδιώξεις του να βαδίσει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης στην εποχή των αχαρτογράφητων νερών, της γενικευμένης και ολόπλευρης κρίσης, στην εποχή της προετοιμασίας του παγκόσμιου πολέμου στην οποία βρίσκεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα διεθνώς. Μπροστά σε αυτές τις αντιφάσεις και στη βάση της δραματικής επιδείνωσης των όρων δουλειάς και ζωής είναι που ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία χρειάζεται να οικοδομήσουν τις δικές τους απαντήσεις.

A. ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Η γραμμή στην οποία βασίστηκε η εκλογική επιτυχία της ΝΔ το 2023 συνοψίζεται σε δύο ζητήματα. «Επενδύσεις» και «ασφάλεια». Δεν πρόκειται μόνο για την εκλογική γραμμή ενός κόμματος – έστω, του πιο βασικού τού συστήματος. Πρόκειται για τη γραμμή που συνολικά το σύστημα έχει να προβάλλει απέναντι στο λαό και ουσιαστικά να τον εκβιάσει πολιτικά και να απαιτήσει τη στοιχίση του πίσω από τις επιδιώξεις που βάζει η γραμμή αυτή. Το ζήτημα συνεπώς είναι ποιο είναι το πραγματικό περιεχόμενο αυτής της γραμμής, τι προοπτικές διαμορφώνουν για το λαό και τη χώρα οι στόχοι των «επενδύσεων» και της «ασφάλειας» από κάθε άποψη και σε κάθε επίπεδο. Στο οικονομικό και παραγωγικό επίπεδο, στο ζήτημα των εργασιακών σχέσεων και του δικαιώματος στη δουλειά, στο ζήτημα των ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού και της νεολαίας, στα κοινωνικά δικαιώματα των μαζών, στο ζήτημα της «χρήσης» της χώρας και των ρόλων που αναλαμβάνει στην περιοχή.

Με το δεύτερο ζήτημα («ασφάλεια») θα ασχοληθούμε παρακάτω. Εδώ ας δούμε μερικά δεδομένα που αφορούν τις «επενδύσεις» στο συνολικό φόντο της συγκεκριμένης καπιταλιστικής οικονομίας της χώρας. Μια οικονομία που οι δείκτες της μπορεί να ανεβοκατεβαίνουν θεαματικά (π.χ. ΑΕΠ: 93 δισ. το 1995, 242 δισ. το 2008, 178 δισ. το 2017, 224 δισ. το 2023), αλλά έχει έναν δοσμένο χαρακτήρα που δεν μπορεί να αλλάξει, παρά τα φληναφήματα περί «αλλαγής παραγωγικού μοντέλου». Τον χαρακτήρα μιας εξαρτημένης οικονομίας, μιας οικονομίας παράρτημα και συμπλήρωμα των ευρωπαϊκών και αμερικάνικων μονοπωλίων. Μια οικονομία μεταπρατική, που κατά βάση δεν παράγει αλλά καταναλώνει. Μια οικονομία που διαχρονικά αναζητά προσαρμογές και «ανάπτυξη» στο πλαίσιο αυτής της εξάρτησής της και ανάλογα με τις διεθνείς συνθήκες που σε κάθε συγκυρία διαμορφώνονται. Αυτό είναι πάντα το πλαίσιο που ορίζει την ύπαρξή της και την ποιότητά της. Αυτό το πλαίσιο είναι και η βάση της ερμηνείας των θεαματικών

ανεβοκατεβασμάτων των δεικτών της, είτε συνολικά είτε σε κλάδους (π.χ. κατασκευές). Αυτό το πλαίσιο και ο αμετάκλητος παραρτηματικός χαρακτήρας της ιδιαίτερα στις συνθήκες όξυνσης της κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι που έχει οδηγήσει τα πολλά τελευταία χρόνια στη συρρίκνωση του πρωτογενούς και του δευτερογενούς τομέα και στην υπερδιόγκωση του τρίτου τομέα (υπηρεσίες-εμπόριο).

Όλα αυτά είναι δεδομένα όχι ως «άποψη» ή «εκτίμηση» αλλά ως πραγματικότητα που καταγράφεται (και) από τα επίσημα ευρωπαϊκά και ελληνικά στοιχεία. Βεβαίως ο Economist είχε τους δικούς του πολιτικούς λόγους να ανακηρύξει την «ελληνική οικονομία» την «καλύτερη οικονομία του κόσμου» για το 2023! Στο κάτω κάτω, για τα συμφέροντα που υπηρετεί και εκφράζει ο Economist είναι πράγματι «άριστη» η οικονομία της χώρας. Τέτοια που είναι τη θέλουν και τη χρειάζονται τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Αλλά ταυτόχρονα υπάρχει πλήθος δημόσιων ομολογιών από επιφανή αστικά στελέχη για τα πραγματικά χαρακτηριστικά της οικονομίας της χώρας. Πρόσφατο παράδειγμα ο Μ. Στασινόπουλος (που μεταξύ πολλών άλλων υπήρξε για 13 χρόνια μέλος του ΔΣ του ΣΕΒ), ο οποίος το Δεκέμβριο του 2023, απηχώντας αγωνίες της ελληνικής βιομηχανικής μεταποίησης, δήλωσε: *«Η κατά κεφαλή παραγωγικότητα της ελληνικής βιομηχανίας είναι πολύ χαμηλή σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Το γεγονός αυτό δεν σχετίζεται με την εργατικότητα και την αποδοτικότητα των εργαζομένων. Έχει να κάνει με τη μικρή εγκατεστημένη παραγωγική δυναμικότητα και τη δυναμική της βιομηχανικής έντασης. Για να αυξηθεί το ΑΕΠ και να συγκλίνουμε με τις άλλες χώρες της ΕΕ, πρέπει να ενισχυθεί η βιομηχανική παραγωγή (...) Παρά το γεγονός ότι οι δικές μας εξαγωγές έχουν υπερδιπλασιαστεί σε σχέση με το 2009, την αρχή της κρίσης, η συμβολή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ είναι στο 9,1%, ποσοστό που μας κατατάσσει στους ουραγούς (24η θέση) στην ΕΕ».*

Οι συστημικοί-κυβερνητικοί πανηγυρισμοί για τις «οικονομικές επιτυχίες» των τελευταίων χρόνων γίνονται για προφανείς πολιτικούς λόγους και επιδιώκουν να παραγράψουν το πραγματικό πλαίσιο, τα πραγματικά δεδομένα αυτών των «επιτυχιών», που εκτός όλων των άλλων μετριοούνται με αφετηρία το ναδίρ στο οποίο είχε πέσει και η ντόπια οικονομία με τα μνημόνια και την πανδημία. Ας δούμε λοιπόν ενδεικτικά και συνοπτικά ορισμένα στοιχεία αυτών των «επιτυχιών»:

- Η εικόνα των 100 κυρίαρχων επιχειρήσεων με κύκλο εργασιών άνω των 100 εκατομμυρίων ευρώ δίνει μια εικόνα της οικονομίας από τη μεριά της αστικής τάξης (δημοσιεύτηκε στην ελληνική έκδοση του περιοδικού Forbes και αναφέρεται στα κέρδη προ φόρων, αφορά τις επιχειρήσεις που δημοσίευσαν ισολογισμό μέχρι το τέλος του 2023 και δεν περιλαμβάνει επιχειρήσεις ομίλων εκτός χώρας, π.χ. θυγατρικές).

Σε αυτές λοιπόν τις εκατό πρώτες η μεταποίηση καταλαμβάνει το 40% περίπου και αφορά κατά βάση επιχειρήσεις που αναφέρονται στον κύκλο των τροφίμων, της φαρμακο-

βιομηχανίας (που ο Μπυστάκης ονειρεύεται να την κάνει κέντρο βαλκανικό), δομικών υλικών και τέτοιων συναφών δραστηριοτήτων που αφορούν κατασκευές-οικοδομή, π.χ. πλαστικά, τσιμέντα, σωλήνες, συνδέσεις κ.λπ.

Το υπόλοιπο 60% νέμονται κατά βάση οι επιχειρήσεις ενέργειας και υπηρεσιών (π.χ. πληροφορικής) αλλά και μεγάλες εμπορικές αλυσίδες, αντιπροσωπείες κάθε είδους και φυσικά οι τράπεζες και οι μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες και όμιλοι.

Στο πικ της κερδοφορίας των πρώτων 10 επιχειρήσεων και ομίλων βρίσκονται όμως μόνο ο Μυτιληναίος και ο Τιτάνας, εκπροσωπώντας τη μεταποίηση με την ευρεία έννοια του όρου (ο Μυτιληναίος παίζει και στο ενεργειακό και προσφάτως και στις κατασκευές, όπως το fly over στη Θεσσαλονίκη). Επίσης, στις πρώτες δέκα με τον μεγαλύτερο τζίρο επιχειρήσεις κυριαρχούν οι εμπορικές, ενεργειακές, υγείας (πρώτη η Euromedica!), με τον Μυτιληναίο να διασώζει τα προσχήματα για τη μεταποίηση.

Μεμονωμένες εκτινάξεις υπάρχουν (επιχειρήσεις με εξαγωγικό προσανατολισμό στην κατασκευή μπαταριών, βοηθητικού πολεμικού υλικού, διαχείρισης του ναυτιλιακού έρματος, δυο-τρεις εταιρείες υποβοηθητικής ρομποτικής κ.λπ.), όμως δεν αλλάζει η βασική εικόνα της οικονομίας όπου απουσιάζει βασικά και φυσικά η παραγωγή μέσων παραγωγής.

Αλλά και στο μέτωπο των λεγόμενων νεοφυών επιχειρήσεων (οι περισσότερες εξαντλούνται σε ποικίλες εφαρμογές της πληροφορικής, στο λιανικό εμπόριο, τεχνητή νοημοσύνη και αγροτική τεχνολογία) έχουμε μία πρώτη ύφεση στο κύμα χρηματοδοτήσεων (που προέρχεται από τη σχετική κρίση της σχέσης τραπεζών-funds-νεοφυών που συγκλόνισε πρόσφατα τις ΗΠΑ.) Οκτώ στις δέκα ελληνικές νεοφυείς επιχειρήσεις χρηματοδοτούνται από funds υπερατλαντικά και μεγάλους τεχνικούς κολοσσούς που τις εξαγοράζουν. Δεν είναι το είδος των επιχειρήσεων που θα ριζώσει στον τόπο!

• Όσον αφορά το «επενδυτικό αφήγημα» που βρίσκεται στο κέντρο βάρους της κυβερνητικής προπαγάνδας αλλά και των συστημικών επιδιώξεων, η αύξηση κατά 90% που παρουσιάζεται μετά το 2019-20 προκύπτει –όπως ήδη αναφέραμε– μετά τα μνημόνια και την πανδημία. Οι επενδύσεις αυτές αντιπροσωπεύουν το 15% του ΑΕΠ (μέσος ευρωπαϊκός όρος το 22,6%), αλλά το κύριο ζήτημα είναι αυτό που... επισημαίνει ο Στασινόπουλος! Ότι δηλαδή δεν είναι επενδύσεις που ξεκινούν «από το μηδέν» και στήνουν νέες παραγωγικές μονάδες, δηλαδή επενδύσεις που αυξάνουν τον πάγιο παραγωγικό εξοπλισμό και άρα και το πραγματικό παραγόμενο ΑΕΠ. Οι περίφημες ΑΞΕ (άμεσες ξένες επενδύσεις) είναι προσανατολισμένες στα ακίνητα και στον τουρισμό όπου πραγματοποιούνται συγχωνεύσεις, εξαγορές και ανακεφαλαιοποιήσεις.

Ας επισημάνουμε εδώ μια προφανή αντίφαση που παρά-

γουν αυτές οι επενδύσεις: Με δοσμένη τη συρρίκνωση του πρωτογενούς και δευτερογενούς τομέα, αυτού του είδους οι επενδύσεις οδηγούν στην αύξηση των εισαγωγών, που με τη σειρά τους επιδεινώνουν και το εμπορικό ισοζύγιο και το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, τροφοδοτώντας έτσι ξανά τον κύκλο των ελλειμμάτων και του χρέους!

• Το χρέος της χώρας όταν μπήκε στο πρόγραμμα του ΔΝΤ ήταν 116% του ΑΕΠ και η πιστοληπτική της βαθμίδα ήταν Α. Σήμερα και ύστερα από όσα μεσολάβησαν «για να μειωθεί το χρέος και να αποκτηθεί χρηματοληπτική αξιοπιστία από τη χώρα», τα πανηγύρια είναι γιατί πήρε βαθμίδα δύο σκαλιά παρακάτω (B-) και το χρέος είναι 162,3% του ΑΕΠ! Στην πραγματικότητα αυτό το θηριώδες ποσοστό είναι εικονικά μειωμένο λόγω του πληθωρισμού (που αυξάνει εικονικά το ΑΕΠ), ενώ επίσης έχουν γίνει και πρόωρες πληρωμές του χρέους! Το πραγματικό δημόσιο χρέος, αν υπολογιστεί αποπληθωριστικά, είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που επίσημα αναφέρεται (358 δισ. ο στόχος του προϋπολογισμού για το 2024) και υπολογίζεται ότι φτάνει τα 400 δισ. ευρώ. Επιπλέον, αν συνυπολογιστεί και το ιδιωτικό χρέος (για το οποίο ο Στουρνάρας αρέσκεται να δηλώνει ότι... «δεν τον αγχώνει!»), η Ελλάδα βρίσκεται στην παγκόσμια πρωτιά συνολικού χρέους προς το ΑΕΠ!

• Όμως, μεγάλη σημασία έχει και η «ποιότητα» του ΑΕΠ: Το 65% του ΑΕΠ προέρχεται από δαπάνες κατανάλωσης. Αλλά επιπλέον η αύξηση της αξίας των αγαθών και των υπηρεσιών που έγιναν στη χώρα κατά 65% σε σχέση με το 2019 κυρίως μέσω του τουρισμού τροφοδοτήθηκε από την εκτίναξη των εισαγωγών κατά 81,2 δισ. το ίδιο διάστημα. Δηλαδή οι τουρίστες κατανάλωσαν προϊόντα που ήταν σε μεγάλο βαθμό ή και καθ' ολοκληρία εισαγόμενα! Έτσι, παρά την αύξηση των εξαγωγών, η συμμετοχή των «καθαρών» εξαγωγών στο ΑΕΠ γίνεται αρνητική.

Ένα πρώτο συμπέρασμα από όλα αυτά είναι ότι η αστική τάξη δείχνει στοιχεία προσαρμογής στην πραγματικότητα, γι' αυτό σχεδιάζει τον λεγόμενο ενεργειακό και φαρμακευτικό κόμβο και με προσανατολισμό στις εξαγωγές και τον τουρισμό. Ένα ζήτημα είναι τι θα «της βγει» από όλα αυτά και ιδιαίτερα για τον «ενεργειακό κόμβο» που εξαρτάται άμεσα από τις γεωπολιτικές-πολεμικές εξελίξεις στην περιοχή. Εξάλλου, ο ίδιος ο Στουρνάρας ως διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος επισημαίνει στην έκθεσή του για το 2022 ως πρώτο «καθοδικό κίνδυνο για το ρυθμό ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας την επιδείνωση του εξωτερικού περιβάλλοντος λόγω δυσμενών γεωπολιτικών εξελίξεων...» Μια επισήμανση που αφορά συνολικά την οικονομία και όχι κάποιον κλάδο της ή επιμέρους στόχευσή της και η οποία γίνεται όταν ακόμα δεν έχουν εξελιχθεί και φουντώσει στα σημερινά επίπεδα τα αδιέξοδα του άδικου πολέμου στην Ουκρανία και δεν έχει ξεσπάσει η θερμή αναταραχή που με επίκεντρό της τη σιωνιστική σφαγή έχει «βγει» από τη Μ. Ανατολή και έχει φτάσει

στην ΒΑ Αφρική και την Κεντρική Ασία.

Ωστόσο, όσα παραπάνω ενδεικτικά αναφέραμε για τις οικονομικές εξελίξεις στη χώρα δεν είναι απλώς τα «μεταπρακτικά κόλπα» μιας άρχουσας τάξης που αναπαράγεται και θησαυρίζει στη σκιά και στο πλαίσιο που της ορίζουν κάθε φορά οι ιμπεριαλιστές προστάτες της. Δεν καταγράφουν όλα αυτά το «χάρισμα» που λόγω της εξαρτημένης φύσης της και της εμπειρίας της εδώ και 200τόσα χρόνια έχει αναπτύξει αυτή η άρχουσα τάξη, να προσαρμόζεται, να βρίσκει «τρύπες και ευκαιρίες» για να αβγαταίνει τους λογαριασμούς της στην Ελβετία και στους άλλους εξωχώριους φορολογικούς παραδείσους.

Όλα τα παραπάνω είναι και πολλά παραπάνω από όλα αυτά. Είναι, πρώτον, η ανάδειξη της ιστορικής χρεοκοπίας αυτής της άρχουσας τάξης που όσο παραμένει άρχουσα ρημάζει παραπάνω τη χώρα οικονομικά, παραγωγικά, κοινωνικά.

Είναι αυτή η άρχουσα τάξη που μόλις πριν από 14 χρόνια βομβάρδισε με κάθε τρόπο το λαό να «δεχτεί» τη μείωση του ΑΕΠ –που έγινε κυρίως μέσω της μείωσης των μισθών και συντάξεων- γιατί τάχα «ζούσε ο λαός πάνω από τις δυνατότητες της χώρας». Γιατί τάχα έπρεπε να «πάψουμε να ζούμε με δανεικά». Και είναι αυτή η άρχουσα τάξη τώρα που εξακολουθεί να πλουτίζει με δανεικά, αυξάνοντας με τις πολιτικές της τις εισαγωγές, ανοίγοντας νέο κύκλο υποθήκευσης της χώρας και του πλούτου που έχει απομείνει. Και αποδεικνύεται έτσι ξανά ότι αυτή η χώρα, πιο σωστά αυτός ο εξαρτημένος καπιταλισμός, είναι αδύνατο να αναπαράγεται και να υπάρχει χωρίς δανεικά.

Το πόσο κοντόθωροι και τυχοδιώκτες είναι οι ιθύνοντες –τρομάρα τους- της χώρας το αποδεικνύουν σε κάθε περίπτωση. Αυτό το διάστημα, σαν κοινός πλιατσικολόγος, το μεγαλοαστικό κτηνάριο έχει ορμήσει στο «Ταμείο Ανάκαμψης» και μιλάνε για το «τρίχρονο της ευκαιρίας» που μένει μέχρι τη λήξη του. Μπροστά και όχι μακριά βρίσκεται το 2032, οπότε τελειώνει η ιδιότυπη προστασία (σχετικά χαμηλά επιτόκια για την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους, μη συνυπολογισμός στο χρέος των αμυντικών δαπανών κ.λπ.) με την προϋπόθεση να παράγει μέχρι τότε τα γνωστά «ματωμένα πλεονάσματα» και να μειώνεται το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ κατά 1% κάθε χρόνο. Αλλά, αλήθεια, πώς θα εξελιχθούν όλα τα ζητήματα όχι ως το 2032 αλλά μόνο στο 3χρονο που διανύουμε για το οποίο η άρχουσα τάξη θέλει να προεξοφλεί «σταθερότητα» και «ανάπτυξη» χάριν του ευρωπαϊκού ταμείου Ανάκαμψης το οποίο τσεπώνει;

Σε κάθε περίπτωση, όλες αυτές οι προσαρμογές, οι επιδιώξεις, οι «επιτυχίες» και τα στριμώγματα της άρχουσας τάξης στο οικονομικό πεδίο έχουν βαρύ ταξικό πρόσημο. Όλα αυτά φορτώνονται και πληρώνονται με τσαλαπατημένα δικαιώματα, με κατακρεουργημένες κατακτήσεις στη δουλειά και στη ζωή από την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία. Αυτός είναι ο κοινός παρονομαστής όλων των οικονομικών

εξελίξεων, που γίνεται ολοένα και πιο βαρύς τα (πολλά) τελευταία χρόνια.

Βοά βέβαια αυτή η κατάσταση στην καθημερινότητα. Άγρια υπερεκμετάλλευση και όροι σκλαβιάς στη δουλειά. Φτώχεια, εξαθλίωση για ολοένα μεγαλύτερα τμήματα του εργαζόμενου λαού. Επέκταση και βάθεμα της κοινωνικής βαρβαρότητας με την κατάργηση των πιο στοιχειωδών κοινωνικών δικαιωμάτων (περίθαλψη-υγεία, άνεργοι, εκπαίδευση, εργαζόμενες μητέρες, δικαίωμα στη στέγαση κοκ) των μαζών. Όλα αυτά δεν αποτελούν μια «εμπειρική εικόνα» πίσω από την οποία υπάρχει τάχα μια «καλύτερη κατάσταση». Το αντίθετο ισχύει αν πάρουμε υπόψη μας τη «δυναμική» των τελευταίων νόμων (π.χ. νόμος Γεωργιάδη για 13ωρα και συμβάσεις εργασίας μηδενικών ωρών), αν πάρουμε υπόψη μας την εξελισσόμενη καταβύθιση των μικρομεσαίων στρωμάτων (π.χ. νόμος για το νέο φορολογικό), το ζήτημα επιβίωσης που αντιμετωπίζουν οι φτωχοί αγρότες αλλά ακόμα και μεσαία τμήματα της αγροτιάς, όπως ανέδειξαν οι τελευταίες κινητοποιήσεις. Η «δυναμική» αυτή αποκτά διαστάσεις δεκαετιών ή, πιο σωστά, γίνεται ισόβια όσον αφορά τη νέα γενιά, κρίνοντας μόνο από το νόμο για την λεγόμενη Τεχνική-Επαγγελματική Εκπαίδευση που ψηφίστηκε στις 18/1/24.

Ωστόσο, υπάρχουν βέβαια και τα τυπικά στοιχεία που αναδεικνύουν αυτή την κατάσταση. Ενδεικτικά λοιπόν:

- Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΟΣΑ, στην Ελλάδα το 2022 ο μέσος ονομαστικός μεικτός μισθός αυξήθηκε κατά 1,5% αλλά ο μέσος πραγματικός μισθός μειώθηκε κατά 7,4% λόγω του πληθωρισμού.

- Σύμφωνα με την ευρωπαϊκή στατιστική υπηρεσία, οι εργαζόμενοι στη χώρα βρίσκονται στην κορυφή της λίστας των εργαζομένων στην ΕΕ ως προς τον επίσιο χρόνο εργασίας με 1.886 ώρες (απόλυτος χρόνος εργασίας). Όσο για τη μείωση της ανεργίας –εκτός από τις γνωστές αλχημείες-, αυτή οφείλεται στη μείωση του εργατικού δυναμικού (μετανάστευση, υπογεννητικότητα) και όχι στην πραγματική ποσοστιαία μείωσή της επί του ίδιου εργατικού δυναμικού.

- Το 26,3% των νοικοκυριών στη χώρα (δηλαδή το 1 στα 4) περνά το κατώφλι της φτώχειας που έχει ορίσει η ίδια η ΕΕ, φέρνοντας την Ελλάδα δεύτερη στο σχετικό πίνακα μετά τη Βουλγαρία! Ταυτόχρονα το 18,7% δεν μπορεί να κρατήσει επαρκώς ζεστό το σπίτι του το χειμώνα.

- Πολύ χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία που παρουσίασε ο IOBE για την εξέλιξη του επίσιου «κόστους εργασίας» στη μεταποίηση (που δεν είναι η χειρότερη κατάσταση). Σύμφωνα με αυτά, το 2011 στην ΕΕ των 27 αυτό ήταν 36,6 κιλ. ευρώ και στην Ελλάδα αντίστοιχα 28,1 κιλ. ευρώ. Το 2020 οι αντίστοιχες τιμές για την ΕΕ των 27 ήταν 43,4 κιλ. ευρώ και για την Ελλάδα 21,9 κιλ. ευρώ! Δηλαδή μείωση κατά 25% στη χώρα και με την απόσταση από την ΕΕ (όπου κάθε άλλο παρά καλοπερνούν οι εργαζόμενοι...) να φτάνει το 2020 σε ποσοστό 100%!

- Η λαϊκή αποταμίευση έχει κατακρεουργηθεί και όλοι οι σχετικοί δείκτες δείχνουν μεγαλύτερη μείωση στη συνέχεια (π.χ. ο δείκτης «πρόθεσης αποταμίευσης» για τους προεχείς 12 μήνες έχει πέσει από το -61,8% στο -67,4% με το 85% των νοικοκυριών να μη θεωρεί πιθανή την αποταμίευση το επόμενο 12μηνιο.) Ο δείκτης αυτός δείχνει πως –όσοι μπορούν και διαθέτουν– τρώνε από τα έτοιμα για να αντιμετωπίσουν την πελώρια ακρίβεια, εξέλιξη που δεν είναι κακή για το κεφάλαιο που εισπράττει τις αναλήψεις του κόσμου.

- Ταυτόχρονα η μεγάλη μείωση της αποταμίευσης είναι και η βάση της ερμηνείας της αύξησης των φορολογικών εσόδων για την οποία «καμαρώνει» η κυβέρνηση, θέλοντας να δείξει πως «η οικονομία λειτουργεί». Η αύξηση αυτή των φορολογικών εσόδων οφείλεται βέβαια στην άνοδο του πληθωρισμού, αφού ειδικά οι έμμεσοι φόροι υπολογίζονται ως ποσοστό επί των τιμών των εμπορευμάτων (π.χ. ΦΠΑ). Παρόλα αυτά οι οφειλές σε Ταμεία και Εφορία αυξάνονται, αποκαλύπτοντας την κλιμάκωση της φοροληψίας. Στο τέλος του 2023 οι οφειλές αυτές ήταν 115 δισ., από τα οποία τα 72 δισ. ήταν επιχειρηματικά κόκκινα δάνεια, περίπου 30 δισ. στεγαστικά και άλλα 10 δισ. καταναλωτικά δάνεια.

Πάντως, και για να μην «αδικούμε» την άρχουσα τάξη, τις κυβερνήσεις, τα κόμματα και τις δυνάμεις του συστήματος, οφείλουμε να επισημάσουμε πως δεν πάνε σε όλα τα ζητήματα με το «βλέποντας και κάνοντας». Με τις πλάτες των πατρώνων τους έχουν διατάξει όλες τους τις δυνάμεις σε θέση διαρκούς και ολοένα πιο άγριας ταξικής επίθεσης ενάντια στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Στην ίδια έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος που παραπάνω αναφέραμε και στην ίδια ενότητα για την εκτίμηση των «καθοδικών κινδύνων» που μπορεί να αντιμετωπίσουν «οι ρυθμοί ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας», ο Στουρνάρας αναφέρει χαρακτηριστικά ως έναν τέτοιο βασικό κίνδυνο «τη διακοπή της υλοποίησης μεταρρυθμίσεων ή την αντιστροφή παλαιότερων μεταρρυθμιστικών αλλαγών, με αρνητικές επιπτώσεις στην ενίσχυση της παραγωγικότητας της οικονομίας και την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων...» Δηλαδή, λέει ο Στουρνάρας, **και** υπερασπιζόμαστε όλα τα χτυπήματα και τσεκουρώματα δικαιωμάτων που όλα τα προηγούμενα χρόνια υπήρξαν (χωρίς να επιτρέπουμε την «αντιστροφή» τους) **και** συνεχίζουμε με νέα μέτρα την άγρια καπιταλιστική επίθεση (για την οποία δεν πρέπει να υπάρξει «διακοπή»). Μάλιστα, και σε σχέση με αυτή την ύψιστη αναγκαιότητα της άρχουσας τάξης, ο Στουρνάρας επισημαίνει απευθυνόμενος προς το πολιτικό σύστημα και ένα άλλον κίνδυνο, αυτόν που αφορά «*μια ενδεχόμενη παρατεταμένη εκλογική περίοδο που θα εντείνει την πολιτική αβεβαιότητα*». Η έκθεση γράφτηκε πριν από τις εκλογές του 2023, αλλά ο «κίνδυνος» που επισημαίνει ο Στουρνάρας δεν πρέπει να διαβαστεί μόνο ως μια «προεκλογική» οδη-

γία. Η οδηγία αφορά συνολικά και διαρκώς το πολιτικό σύστημα, που δεν του επιτρέπεται να αφήνει καμιά χαραμάδα υπόσχεσης έστω και για ανακούφιση στο λαό!

Αυτήν ακριβώς την αδιάλειπτη στοίχιση όλων των κομμάτων του συστήματος στη γραμμή της επίθεσης που δεν έχει τέλος ζουν και αντιμετωπίζουν καθημερινά ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία. Αυτή η στοίχιση, που έχει καταργήσει την εμφάνιση «εναλλακτικών» εντός του συστήματος, είναι που παράγει και τις πολύ σοβαρές παρενέργειες στη συγκρότηση-διάταξη του πολιτικού συστήματος. Αλλά επειδή με το ζήτημα αυτό θα ασχοληθούμε παρακάτω, εδώ ας μείνουμε στο –αυτονόητο για μας– αλλά θεμελιώδες ζήτημα για τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα: Στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που προσδιορίζουν τα δύο «**και**» του Στουρνάρα χρειάζεται να κινηθεί ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία με τους αγώνες τους, με τη μαζική πάλη αντίστασης και διεκδίκησης. Με αυτή και μόνο με αυτήν την πάλη μπορούν **και** τη «διακοπή της υλοποίησης μεταρρυθμίσεων» να πετύχουν **και** την «αντιστροφή παλαιότερων μεταρρυθμιστικών αλλαγών» να κατακτήσουν!

Τέλος, για να κλείσουμε αυτή την ενότητα, να κάνουμε ένα ρητορικό ερώτημα. Σε ποιον τομέα της πολιτικής του συστήματος άραγε να χρεώσουμε το έγκλημα στα Τέμπη; Τα 1.726.260 στρέμματα αγροτοδοσικών εκτάσεων που αποτεφρώθηκαν το 2023; Το 1.407.440 στρέμματα που αποτεφρώθηκαν το 2021; Τα εκατοντάδες χιλιάδες που αποτεφρώνονται κάθε χρονιά; Σε ποιον τομέα της πολιτικής του συστήματος να χρεώσουμε την πνιγμένη και κατεστραμμένη Θεσσαλία, μια καταστροφή που αξιοποιείται από το master plan για να γίνει μόνιμη για τους φτωχούς αγρότες που ξεκληρίζονται, για να προχωρήσει κι άλλο η συγκέντρωση γης στους νεο-τσιφλικάδες και να θησαυρίσει το κεφάλαιο; Πού να χρεώσουμε τη μετατροπή του Λεκανοπεδίου σε θάλαμο αερίων ιδιαίτερα σε συνθήκες πυρκαγιών και τη μετατροπή των περιλάλητων -πληρωμένων από το λαό και πανάκριβων στη χρήση τους- μεγάλων έργων (από την Αττική οδό ως το στέγαστρο Καλατράβα...) σε παγίδες ακόμα και θανάσιμες για τον εργαζόμενο λαό;

Το ερώτημα είναι ρητορικό γιατί η απάντησή του είναι προφανής. Όλα αυτά είναι εγκλήματα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Είναι εγκλήματα της πολιτικής που ξεπουλά υποδομές και υπηρεσίες στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Εγκλήματα οικονομικά-παραγωγικά που ρημάζουν τη χώρα και τις παραγωγικές δυνατότητες της. Εγκλήματα σε βάρος της ζωής του λαού, είτε έχουν άμεσα θύματα (όπως στα Τέμπη και αλλού) είτε εγκλήματα που τα θύματά τους δεν «μετριούνται» γιατί απλώνονται σε βάθος χρόνου οι συνέπειές τους στην υγεία, στη δουλειά, στη ζωή. Όλα αυτά είναι ταυτόχρονα και δείκτες της σήψης, της παρακμής, του εγκληματικού κυνισμού ενός συστήματος που θέλει να παρουσιάζεται πως έχει «σχέδιο και προοπτική» για την «ανάπτυξη και την προκοπή» της χώρας.

Β. Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Η διάσταση αυτή είναι η κύρια στις σχέσεις της χώρας και της άρχουσας τάξης με τους προστάτες της και αυτή είναι μια διαχρονική διαπίστωση και πραγματικότητα, όπως μπορούμε να τη δούμε και στο βιβλίο «200+1 χρόνια» (το οποίο μπορεί να αποτελέσει πηγή αναφοράς ενόψει της 10^{ης} Συνδιάσκεψης). Και είναι κύρια και για τις δύο πλευρές. Από τη μια το «ενδιαφέρον» των ιμπεριαλιστών για τη χώρα αφορούσε και αφορά κυρίως τη θέση της, το περίφημο «σταυροδρόμι των 3 ηπείρων και 5 θαλασσών» που ήθελαν να το ελέγχουν και να το έχουν διαθέσιμο ως στρατιωτικοπολιτική βάση και ως πλατφόρμα εξόρμησής τους προς όλες τις κατευθύνσεις για προφανείς γεωπολιτικούς λόγους.

Με βάση αυτή τη θέση η χώρα χρησιμοποιείται τα τελευταία χρόνια για λογαριασμό των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και απέναντι στα κύματα προσφύγων και μεταναστών που γεννούν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται δηλαδή ως «φράχτης» απόκρουσης και ως δύναμη απώθησης των ξεριζωμένων, ακόμα και για τη μαζική δολοφονία τους, όπως έγινε στην Πύλο. Αλλά και ως φυλακή που αρνείται κάθε εργασιακό, κοινωνικό και πολιτικό δικαίωμα στις δεκάδες χιλιάδες των κατατρεγμένων που φτάνουν ως τη χώρα μας.

Στη βάση των παραπάνω, ακόμα και η καταλήστευση του πλούτου της χώρας, η επιβολή όρων παραγωγικού-οικονομικού παραρτήματος των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων, εκτός από την καθεαυτήν αξία της για τους ιμπεριαλιστές, χρησιμοποιήθηκε ταυτόχρονα για τη γεωπολιτική στοίχιση της χώρας στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις. Από την άλλη, και η άρχουσα τάξη –έχοντας επίγνωση αυτής της αξίας της χώρας- αυτήν ακριβώς τη «θέση» πρόσφερε και «πουλούσε» στους πάτρωνές της.

Αυτή η κύρια διάσταση, η γεωπολιτική χρήση της χώρας (με όσα σημαίνει αυτή και για τη χώρα και για το λαό μας), σφραγίζεται τα τελευταία χρόνια από τις αμερικανονατοϊκές και βασικά τις αμερικανικές επιδιώξεις και επιλογές. Μέχρι και την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, οι εκκλήσεις και οι αναζητήσεις της άρχουσας τάξης σχετικά με το ρόλο της στην περιοχή (ΑΟΖ, εξορύξεις κ.λπ.), σχετικά με τον ανταγωνισμό της με την αντίστοιχη τούρκικη άρχουσα τάξη, έδειχναν προσανατολισμένες κυρίως προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Κάθε άλλο παρά είχε λείψει βέβαια ο καθοριστικός ρόλος και παρουσία του αμερικάνικου παράγοντα. Ωστόσο, από τη μια η «αδράνεια των επιτυχιών» των προηγούμενων χρόνων (ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ, ένταξη Κύπρου σε ΕΕ/ΟΝΕ) και από την άλλη το ότι το εγχείρημα της ΕΕ δεν είχε ακόμα αναδείξει τα προβλήματά του στο βαθμό που αργότερα αναδείχθηκαν είχαν διαμορφώσει αυτόν τον πολιτικό προσανατολισμό για την άρχουσα τάξη και τις κυβερνήσεις.

Σε κάθε περίπτωση, η πορεία όξυνσης των ιμπεριαλι-

στικών ανταγωνισμών διεθνώς και στην περιοχή (π.χ. Νούλαντ, «fuck the Europeans» για την Ουκρανία το 2014) και τα οξυνόμενα προβλήματα των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών (π.χ. Brexit 2016) ανέδειχναν σταθερά το καθοριστικό βάρος των ΗΠΑ και «έσπρωχναν» προς μια μετατόπιση της ισορροπίας της διπλής εξάρτησης υπέρ των τελευταίων. Εξάλλου, και η υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ. έγινε με την επιδιαιτησία των ΗΠΑ που, όπως γράφεται τα τελευταία χρόνια, «έριξαν το βάρος τους» ώστε να «μείνει η Ελλάδα στην ΕΕ και στη Δύση».

Σε μια τέτοια βάση, από το 2015 η μετατόπιση αυτή της διπλής εξάρτησης προς τις ΗΠΑ αποτελεί σταθερό και βασικό στοιχείο της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία το Φεβρουάριο του 2022 αποτέλεσε μια νέα αφετηρία για να κλιμακωθεί παραπέρα αυτή η πολιτική. Γιατί το μέγεθος και η βαρύτητα αυτής της εξέλιξης στην εξαρτημένη άρχουσα τάξη της χώρας και στις δοσμένες συνθήκες δεν άφηνε περιθώρια καμιάς «απόστασης» από τις αμερικανικές απαιτήσεις που διαμόρφωνε η εξέλιξη αυτή. Εξάλλου, και επειδή η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία μόνο «κεραυνός σε αίθριο ουρανό» δεν ήταν, πριν από αυτήν και «ενόψει» αυτής της εισβολής (δηλαδή στο πλαίσιο της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της επιδίωξης των ΗΠΑ να απαντήσουν στο πεδίο την αναντιστοιχία τους) υπήρξαν μια σειρά εξελίξεις στοίχισης και προετοιμασίας της χώρας σύμφωνα με τους αμερικάνικους σχεδιασμούς. Ενδεικτικά να θυμίσουμε:

- Τον Οκτώβριο του 2019 υπογράφεται από τους ΥΠΕΞ Πομπέο-Δένδια το Πρωτόκολλο Τροποποίησης της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (Mutual Defense Cooperation Agreement), δηλαδή της συμφωνίας για τις αμερικανικές βάσεις. Ενίσχυση της βάσης της Σούδας, της χρήσης από αμερικανικά UAV και άλλα αεροσκάφη της αεροπορικής βάσης στη Λάρισα, μόνιμη εγκατάσταση αμερικανικών ελικοπτερόνων στο Στεφανοβίκειο, εγκατάσταση στρατιωτικού κλιμακίου των ΗΠΑ στην Αλεξανδρούπολη, με κατεύθυνση αναβάθμισης του ρόλου του λιμένα της στη μεταφορά στρατιωτικού προσωπικού και υλικού στη συνοριογραμμή με Ρωσία. Οι ΗΠΑ επανέρχονται μετά την υπογραφή για το θέμα της χρονικής διάρκειας της συμφωνίας, που μέχρι τότε παρέμενε ακόμα επίσημα.

- Το Νοέμβριο του 2019, στο συνέδριο Χερσαίων Δυνάμεων του ΓΕΣ, απευθυνόμενος προς τον διοικητή των χερσαίων δυνάμεων των ΗΠΑ στην Ευρώπη, ο υπουργός Άμυνας, Παναγιωτόπουλος κάνει την ιστορική δήλωση «Πολεμήσαμε στο πλάι των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι άνδρες μας μάτωσαν δίπλα σε Αμερικανούς στρατιώτες στους πολέμους στους οποίους συμμετείχαμε, και αυτό θα γίνει επίσης και στο μέλλον. Τιμούμε το γεγονός ότι είμαστε μέλη αυτών των συμμαχιών, τιμούμε το γεγονός ότι είμαστε στην πρώτη γραμμή του δυτικού κόσμου, υπερασπίζοντας συχνά την ακεραιότητα του δυτικού κόσμου, την ελευθερία

και τη δημοκρατία».

- Νέα τροποποίηση της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας Ελλάδας-ΗΠΑ υπογράφεται τον Οκτώβριο του 2021 στην Ουάσιγκτον από Δένδια και Μπλίνκεν. Διευρύνεται το πεδίο δραστηριοτήτων των ΗΠΑ στην Ελλάδα (π.χ. σαφής αναβάθμιση της Αλεξανδρούπολης, αλλά και Σούδα, Λάρισα, Λιτόχωρο, Στεφανοβίκειο), ενώ η διάρκειά της επεκτείνεται πλέον επ' αόριστον (εκτός και αν... καταγγελθεί έπειτα από μια 5ετία με γραπτή προειδοποίηση δύο χρόνια πριν). Η συμφωνία ψηφίζεται από τη Βουλή το Μάιο του 2022.

- Κώστας Τασούλας, πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, στον... υπόδικο πλέον «φιλέλληνα» Μενέντεζ, πρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ, το φθινόπωρο του 2021: «Από την Κέρκυρα μέχρι το Καστελόριζο και από την Κρήτη μέχρι τη Θράκη, σας παραδίδουμε την Ελλάδα σήμερα στα χέρια σας. Και είμαστε βέβαιοι ότι είναι σε καλά χέρια». Και ο Μενέντεζ απαντά: «Είμαστε ευγνώμονες που η Ελλάδα μάς φιλοξενεί στον κόλπο της Σούδας, αλλά χτίζουμε πάνω σε αυτό, η Αλεξανδρούπολη είναι μια νέα διάσταση αυτής της συνεργασίας».

Με το ξεκίνημα του άδικου πολέμου στην Ουκρανία διακρυσσείται σε όλους τους τόνους το «είμαστε στη σωστή πλευρά της ιστορίας» (το οποίο εκφέρεται και πιο άμεσα και κυνικά «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία») και η γραμμή αυτή που στηρίζεται από όλα τα κόμματα του συστήματος εκδηλώνεται ακόμα και με υστερικό τρόπο στα ΜΜΕ, στις πολιτιστικές-αθλητικές εκδηλώσεις κ.λπ. Η κυβέρνηση φτάνει στο σημείο τον Απρίλιο του 2022 να υποδεχτεί μαζί με τον Ζελένσκι και το τάγμα Αζόφ στη Βουλή.

Και βέβαια όλη η προετοιμασία των προηγούμενων χρόνων εκδηλώνεται και στρατιωτικά καθώς η χώρα μετατρέπεται σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ. Από την πρώτη στιγμή η νότια άρχουσα τάξη δίνει γη και ύδωρ και συντάσσεται με τις δυτικές κυρώσεις. Καλάσνικοφ, αντιαεροπορικός ουλαμός, ρουκέτες, εκτοξευτές, πυρομαχικά, παραχώρηση της Αλεξανδρούπολης για μεταφορά ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων σε Ρουμανία και Πολωνία, αλλά και των 4 Battlegroups του ΝΑΤΟ, καθώς και στρατιωτικού εξοπλισμού. Κατασκοπευτικά αεροσκάφη των ΗΠΑ από Σούδα, ΑΡΑΧΕ προς Πολωνία από Στεφανοβίκειο, Αwacs στο Άκτιο, πολυεθνικές στρατιωτικές ασκήσεις στη θάλασσα, όλη η Ελλάδα μια αμερικανονατοϊκή βάση στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» που διακήρυξε ο εγχώριος ασιτισμός, και η λίστα της εμπλοκής στην εδώ και πάνω από δύο χρόνια ιμπεριαλιστική σύγκρουση δεν έχει τελειωμό. Άξια αναφοράς η «απορωσοποίηση» του στρατιωτικού εξοπλισμού των ενόπλων δυνάμεων με αφορμή και αιτία την Ουκρανία, με υπόδειξη των ΗΠΑ, με αποστολή ρωσικής κατασκευής συστημάτων στις ουκρανικές δυνάμεις.

Οι εξελίξεις αυτές είναι προφανές ότι αποτελούν μεγάλη αναβάθμιση της εμπλοκής της χώρας και του λαού μας στα

πολεμικά βήματα των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, ότι κυοφορούν –μέσα στη δυναμική των εξελίξεων– τους πιο μεγάλους κινδύνους.

Ωστόσο, όπως γνωρίζουμε, δεν είναι μόνο αυτές! Στο ίδιο πλαίσιο που παραπάνω αναφέραμε σχετικά με τη μετατόπιση των πολιτικών της άρχουσας τάξης προς τις ΗΠΑ όλα τα προηγούμενα χρόνια εξελισσόταν και στη νότια πλευρά η συμμόρφωση στις αμερικανικές απαιτήσεις. Το σχήμα 3+1, Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ υπό τη σκέπη των ΗΠΑ, προωθείται και αναβαθμίζεται με συχνές συναντήσεις. Το ίδιο ισχύει και για τον άλλο άξονα, Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου. Πρόκειται για αμερικανικές επιλογές που στόχευαν δίπλα και μαζί με τις «συμφωνίες του Αβραάμ» να στηρίξουν το σιωνιστικό μαντρόσκυλό τους στη Μ. Ανατολή και να διαμορφώσουν τις δικές τους απαντήσεις στη ΝΑ Μεσόγειο. Η «έκρηξη» του παλαιστινιακού ζητήματος από την 7^η Οκτώβρη του 2023 που τα σεισμικά της κύματα έχουν περάσει έξω από τη Μ. Ανατολή και έχουν φτάσει στην Κ. Ασία και τη ΒΑ Αφρική έχουν ήδη αναδείξει το τι σημαίνουν αυτοί οι «άξονες» και η εμπλοκή της χώρας σε αυτά τα σχέδια. Ας θυμίσουμε και εδώ ενδεικτικά δεδομένα της εμπλοκής αυτής:

- Υπογραφή συμφωνίας το φθινόπωρο του 2020 για αναβάθμιση της στρατιωτικής συνεργασίας με ΗΑΕ με ρήτρα αμοιβαίας αμυντικής συνδρομής και το Σεπτέμβριο του 2021 συγκροτείται η Ελληνική Δύναμη Σαουδικής Αραβίας και στέλνονται οι Patriot. Επιπλέον, στα τέλη του 2021 γίνεται η πρώτη τριμερής συνάντηση Ελλάδας-Κύπρου-Ιορδανίας.

- Από την πρώτη στιγμή της επιχείρησης γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού από το Ισραήλ, διακρυσσείται από την κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος η υποστήριξη του «δικαιώματος του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Συζήτηση για αποστολή της φρεγάτας «Ψαρά» στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο για να ενταχθεί στη ΝΑΤΟϊκή δύναμη SNMG2 που επιχειρεί στην περιοχή. Επίσκεψη Μπιστοτάκν στο Ισραήλ. Μια από τις 45 αποχές στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ για εκκευρία στις 27 Οκτωβρίου του 2023, με την πλειοψηφία των 120 χωρών να ψηφίζει υπέρ.

- Το 2023, διαμέσου της χρηματοδότησης της DFC των ΗΠΑ, τα Ναυπηγεία Ελευσίνας πέρασαν στην αμερικανική ONEX. Στόχος, η υποστήριξη των αναγκών επισκευής του βου στόλου, καθώς και η υποστήριξη της κατασκευής φρεγατών και κορβेटών που θα αγοράσει το Πολεμικό Ναυτικό. Από το 2018 στην ONEX είχε περάσει το Νεώριο Σύρου.

- Παραχωρείται η 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα για τη μεταστάθμευση αμερικανικών μεγάλων αεροσκαφών. Δεκάδες C130 προσγειώνονται καθημερινά για μεταφορά αμερικανικών εφοδίων προς το Ισραήλ.

- Τέλη του 2023, απόφαση της κυβέρνησης για συμμετοχή στην -υπό αμερικανική ηγεσία- πολυεθνική επιχείρηση «Prosperity Guardian» στην Ερυθρά Θάλασσα απέναντι στους φιλο-Ιρανοούς Χούθι. Η απόφαση αυτή «συμπληρώνεται» στο άτυπο Συμβούλιο των υπουργών Άμυνας της Ε.Ε. στις αρχές του 2024 όπου ανακοινώνεται η αντίστοιχη επι-

χείρνηση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών στην Ερυθρά Θάλασσα, με την επωνυμία «Aspides». Η κυβέρνηση της ΝΔ διά στόματος Δένδια ανακοινώνει την απόφαση να αποστείλει τη φρεγάτα «Υδρα», καθώς και να χρησιμοποιηθεί το στρατηγείο της Λάρισας ως στρατηγείο της επιχείρησης.

Αυτό τον... ποταμό στοίχισης και υποτέλειας της άρχουσας τάξης στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό είναι που η κυβέρνηση και οι δυνάμεις του συστήματος ονομάζουν «σωστή πλευρά της Ιστορίας» και «ασφάλεια» για τη χώρα και το λαό. Η «ασφάλεια» δηλαδή συνίσταται στο να μετατρέπεται η χώρα σε βάση πολέμου των ΗΠΑ-NATO, να αποτελεί αντικειμενικά στόχο των αντιπάλων τους ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, να αναλαμβάνει αποστολές, ακόμα και ανοιχτές εμπλοκές με στρατιωτικές δυνάμεις μέσα στις εμπόλεμες ζώνες που έχουν ανοίξει οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και συγκρούσεις.

«Ασφάλεια» είναι να βρίσκεται η χώρα σε μια ατελείωτη κούρσα εξοπλισμών που στοιχίζουν (και πληρώνονται από το λαό σε συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης) δεκάδες δις. ευρώ. Εξοπλισμοί που πριν ακόμα παραληφθεί το «πακέτο» τους σχεδιάζεται, στην πραγματικότητα εκβιάζεται από τους ιμπεριαλιστές, η επόμενη παραγγελία. Εξοπλισμοί που –όταν δεν είναι οι «σκουριασμένοι» που τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά θέλουν να ξεφορτωθούν- η χρήση τους υπόκειται στον έλεγχο, τα ανταλλακτικά, την τεχνογνωσία των πωλητών τους. Ακριβώς γιατί το αν, πόσο και ενάντια σε ποιον θα χρησιμοποιηθούν δεν αποτελεί απόφαση της άρχουσας τάξης αλλά των προστατών της.

Η προφανής αλήθεια είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό που ισχυρίζονται τα κόμματα και οι δυνάμεις της υποτέλειας. Αν ο προηγούμενος αμερικάνος πρόεδρος είχε χαρακτηρίσει τους Τσίπρα-Καμμένο «μεντεσέδες των Βαλκανίων» για την υπηρεσία που πρόσφεραν στις ΗΠΑ με τη Συμφωνία των Πρεσπών για την ένταξη της Β. Μακεδονίας στο NATO (την οποία συμφωνία η κυβέρνηση της ΝΔ τήρησε με ευλαβική συνέπεια), με βάση το σύνολο των υπηρεσιών που προσφέρθηκαν και προσφέρονται στις ΗΠΑ από τότε μέχρι σήμερα ο χαρακτηρισμός πρέπει να αναβαθμιστεί. Το πολιτικό προσωπικό του συστήματος γίνεται «πολυμεντεσές» σε όλα τα πολεμικά μέτωπα των ΗΠΑ (βόρεια και νότια της χώρας) και μετατρέπει τη χώρα σε εργαλείο πολέμου στην υπηρεσία των αμερικάνικων συμφερόντων και επιδιώξεων.

Η (αν)ισορροπία της διπλής εξάρτησης

Η υποτέλεια και η εξάρτηση της άρχουσας τάξης από ΗΠΑ-Δύση δεν είναι βέβαια μια καινούρια συνθήκη, αλλά ωστόσο η ένταση και ο βαθμός εμπλοκής της χώρας στις αμερικάνικες πολεμικές απαιτήσεις οφείλουμε να διαπιστώσουμε ότι είναι πρωτόγνωρος τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση και μετά. Η ερμηνεία αυτής της κατάστασης σχετίζεται προφανώς με αυτή καθαυτή την επίσης πρωτόγνωρη για

τις πολλές τελευταίες δεκαετίες κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών. Στη δίνη αυτών των ανταγωνισμών και των εξελισσόμενων συγκρούσεων είναι που σέρνει τη χώρα και το λαό μας η πολιτική της άρχουσας τάξης και των κυβερνήσεων. Ωστόσο, αυτή η κατάσταση (της μεγάλης μετατόπισης προς τις ΗΠΑ) τροφοδοτεί τις ήδη υπάρχουσες και παράγει νέες τριβές και αντιθέσεις στο ζήτημα των ισορροπιών της εξάρτησης μεταξύ των ΗΠΑ και των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών αλλά και μεταξύ των τελευταίων (Γαλλία-Γερμανία) που μόνο «ενιαίοι» δεν είναι!

Ενδεικτικές είναι οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος σχετικά με το ζήτημα αυτό. Πριν από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και με το γαλλικό ιμπεριαλισμό να επιδιώκει να ισχυροποιήσει την παρουσία του στη ΝΑ Μεσόγειο και τη Μ. Ανατολή και ως εκ τούτου να παρουσιάζεται «αντιτουρκικός», η... «ελληνογαλλική φιλία» είχε πραγματοποιήσει σημαντικά βήματα. Τον Ιανουάριο του 2021 υπογράφεται η συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας για την προμήθεια 18 γαλλικών μαχητικών αεροσκαφών Rafale και το Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς υπογράφεται η «αμυντική συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας». Προβλέπει την αγορά από την Ελλάδα των τριών φρεγατών Belharra, ενώ περιέχει και ρήτρα αμοιβαίας αμυντικής συνδρομής (το διαβόητο άρθρο 2). Η συμφωνία δρομολογούσε και την αγορά γαλλικών κορβेटών από την Ελλάδα. Επιπλέον, από το 2020, η χώρα έχει αξιωματικό και στο επιτελείο της πολυεθνικής αποστολής «EMASOH / Agenor» της ΕΕ, στα Στενά του Ορμούζ (εδρεύει στη γαλλική ναυτική βάση στο Άμπου Ντάμπι) για «την ασφαλή και ελεύθερη διέλευση των εμπορικών πλοίων στον Περσικό Κόλπο, στα Στενά του Ορμούζ και στον Κόλπο του Ομάν».

Μετά την έκρηξη του Ουκρανικού αλλά και την εξελισσόμενη σφαγή των Παλαιστινίων και την πολεμική κρίση στη Μ. Ανατολή και με δοσμένο το στρατηγικό νανισμό των Ευρωπαίων μπροστά σε όλα αυτά, οι αμερικάνικες απαιτήσεις υπονόμισαν την εξέλιξη αυτής της «ελληνογαλλικής φιλίας». Η απόφαση για την αγορά των F-35 συνοδεύτηκε με αγορά και αμερικάνικων κορβेटών και την ακύρωση της αγοράς των αντίστοιχων γαλλικών.

Αλλά και συνολικά η στάση πλήρους στοίχισης της ελληνικής πλευράς στα βήματα των ΗΠΑ στην πολεμική κρίση της Μ. Ανατολής –με τους Ευρωπαίους να αναζητούν ρόλο-κάθε άλλο παρά ευπρόσδεκτη ήταν για αυτούς. Έτσι πρόεκυψε και το καταδικαστικό ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου που «ανησυχεί για τη δημοκρατία» στην Ελλάδα. Το ψήφισμα αυτό ενεργοποιεί ξανά το «σκάνδαλο των υποκλοπών» (Pretador) που αποτέλεσε πριν από τις εκλογές του 2023 (και ενόψει αυτών) ένα πεδίο-εργαλείο της αμερικανο-ευρωπαϊκής αντιπαράθεσης για το πόσο, πώς και ποιον αφήνεται να υπηρετεί η χώρα. Επιπλέον, ωστόσο, το ψήφισμα καλεί την Κομισιόν «να αξιολογήσει την εκταμίευση κονδυλίων της ΕΕ», δίνοντας ένα στίγμα των συνεπειών που μπορεί να φέρει η μεγάλη μετατόπιση προς τις ΗΠΑ.

Σε κάθε περίπτωση, οι δεσμοί εξάρτησης της άρχουσας τάξης με τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές με δοσμένη τη διαδρομή δεκαετιών στην ΕΟΚ/ΕΕ/ΟΝΕ και όσα δεδομένα αυτή έχει διαμορφώσει στην «καθημερινή λειτουργία» του συστήματος είναι πολύ ισχυροί. Είναι τέτοιοι και τόσοι που για την άρχουσα τάξη είναι αδιανόητη η ύπαρξή της χωρίς αυτούς. Ωστόσο, ταυτόχρονα στις δοσμένες γεωπολιτικές-πολεμικές συνθήκες είναι επίσης αδιανόητο η άρχουσα τάξη να πορευτεί έστω και λίγο έξω από τη σκέπη των ΗΠΑ, έστω και λίγο παραγωνίζοντας τις απαιτήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που το στρατηγικό του βάρος είναι ασυγκρίτως μεγαλύτερο από αυτό των Ευρωπαίων.

Αυτή την αντίφαση-αδυναμία της άρχουσας τάξης απηχούν ορισμένες παρεμβάσεις (π.χ. Δένδιας), με πιο χαρακτηριστική ίσως την περίπτωση του Καραμανλή, που «αιτείται» συχνά-πυκνά από την «Ευρώπη» να... αρθεί στο ύψος που απαιτούν οι περιστάσεις.

Είναι προφανές ότι η επίλυση αυτής της αντίφασης είναι έξω από τα όρια της άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού, που το πολύ που μπορεί είναι να παίρνει αποφάσεις «εξισορρόπησης» σαν αυτή της διπλής συμμετοχής της φρεγάτας και στην αμερικάνικη και στην ευρωπαϊκή επιχείρηση στην Ερυθρά Θάλασσα. Συνεπώς, η άρχουσα τάξη θα συνεχίσει να παραδέρνει μέσα στην αντίφαση αυτή, αντιμετωπίζοντας το ενδεχόμενο η αντίφαση να εξελιχθεί σε αντίθεση που θα φέρει «διστασμούς» στο αστικό στρατόπεδο και πολύ σοβαρές εξελίξεις και ανατροπές. Είναι επίσης προφανές ότι (και) τις συνέπειες αυτής της αντίφασης και των εξελίξεων που παράγει τις πληρώνουν με πολλούς τρόπους ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία, που ζουν κάτω από το συνολικό πλέγμα της εξάρτησης και των δεινών που αυτή παράγει σε όλα τα πεδία της ζωής τους.

Διαψεύσεις, αποτυχίες και ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Η διατυμπανιζόμενη «αναβάθμιση του διεθνούς ρόλου της χώρας» από την κυβέρνηση -και όχι μόνο από αυτήν- σε αυτό που πραγματικά αναφέρεται είναι ακριβώς ο ρόλος του «πολυμεντεσέ» που η Ελλάδα έχει αναλάβει για λογαριασμό των ΗΠΑ. Ένας ρόλος που είναι εχθρικός και επικίνδυνος για το λαό μας, για τους λαούς της περιοχής και που κάθε άλλο παρά σχέσεις συνεργασίας και ειρήνης διαμορφώνει με χώρες της περιοχής. Ένας ρόλος που καθοδηγείται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που αξιοποιεί, χρησιμοποιεί και κατά περίπτωση τροφοδοτεί αντιδραστικές βλέψεις και τυχοδιωκτισμούς των αρχουσών τάξεων και των καθεστώτων που εμπλέκονται στους «άξονες» που οι ΗΠΑ συγκροτούν.

Ταυτόχρονα, εκτός από τις αντιδραστικές και αντιθετικές φιλοδοξίες των χωρών που συγκροτούν αυτούς τους «άξονες» υπάρχουν και οι άλλοι ιμπεριαλιστές! «Εταίροι» και αντίπαλοι των ΗΠΑ, που υποθάλπουν και στηρίζουν αντι-

θετες τακτικές και επιλογές, παρεμβαίνοντας και αυτοί στις χώρες αυτές. Στην πραγματικότητα, το κουβάρι των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που χρησιμοποιούν εθνικισμούς, μεγαλοϊδεατισμούς και μαξιμαλισμούς των αστικών τάξεων και δυνάμεων μπλέκεται ολοένα και περισσότερο, φορτώνοντας τους λαούς της περιοχής με μεγαλύτερους κινδύνους.

Σε αυτή τη βάση, για την ελληνική πλευρά οι διαψεύσεις και οι αποτυχίες των φιλοδοξιών της είναι ο κανόνας σε αυτό το διαρκές «τέντωμα» που βρίσκεται για να υπηρετήσει το ρόλο αυτό. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των σχέσεων με την Αλβανία, με την οποία υποτίθεται πριν από μόλις μερικά χρόνια προωθούνταν συμφωνία που θα ρύθμιζε τις ΑΟΖ των δύο χωρών. Τώρα όχι μόνο δεν μπορεί να κάνει τίποτε με την υπόθεση Μπελέρη, αλλά επιπλέον Ερντογάν και Ράμα υπέγραψαν συμφωνία «στρατιωτικού πλαισίου». Συνολικά «εύθραυστη» και με σοβαρούς κινδύνους πίσω από τα επιφανήματα είναι η κατάσταση και οι σχέσεις της Ελλάδας με τα Δυτικά Βαλκάνια για τα οποία υποτίθεται η Συμφωνία των Πρεσπών «θα απάλλαζε τη χώρα από το βόρειο μέτωπο» και θα δημιουργούσε συνθήκες «αρμονικής συνεργασίας»!

Μεγάλο ήταν και το φιάσκο των ελληνικών επιδιώξεων με τη Λιβύη καθώς οι τυμπανοκρουσίες για τη σχέση με τον Χαφτάρ κατέληξαν στον αποκλεισμό της Ελλάδας από τη Διασκεψή του Βερολίνου για τη Λιβύη τον Ιούνιο του 2021, ενώ η διερεύνηση του «ατυχήματος» (με νεκρούς και τραυματίες έλληνες αξιωματικούς) το Σεπτέμβριο του 2023 δεν ολοκληρώθηκε ποτέ!

Ανάλογα «εύθραυστη και σχετική» είναι και η συνεργασία με την Αίγυπτο τόσο στο πλαίσιο του αμερικάνικου άξονα όσο και αναφορικά με τη συμφωνία για τη μερική οριοθέτηση ΑΟΖ το 2020, με σαφή στόχο να μπει σφήνα στο τουρκολιβυκό μνημόνιο. Ήδη η Αίγυπτος -εκτός του ότι βρίσκεται εντός των BRICS από το Γενάρη του 2024- βρίσκεται σε πορεία αποκατάστασης των σχέσεων της με την Τουρκία που είχαν διακοπεί τα τελευταία 12 χρόνια καθώς ο Ερντογάν είχε στηρίξει τον Μόρσι και τους αδελφούς Μουσουλμάνους απέναντι στον Αλ Σίσι. Επίσης μετέωρη και ουσιαστικά ανολοκλήρωτη σε σχέση με τους πραγματικούς στόχους της είναι και η ελληνοϊταλική συμφωνία (Ιούνιος του 2020) για χάραξη θαλάσσιων ζωνών στο Ιόνιο πέλαγος και η -σε κλίμα εθνικής συναίνεσης- απόφαση της Βουλής τον Ιούνιο του 2021 για τα 12 ν.μ. της αιγιαλίτιδας ζώνης στο Ιόνιο πέλαγος.

Βέβαια η πιο... εμβληματική αποτυχία, ακριβώς γιατί αποκαλύπτει την πλήρη υποθήκευση των «επιτυχιών» στις ιμπεριαλιστικές τακτικές και επιδιώξεις, είναι αυτή που αφορά τον αγωγό East Med. Έπειτα από μια μακριά διαδρομή συνομιλιών και υπό την άμεση εποπτεία του -τότε- ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Πομπέο, τον Ιανουάριο του 2020 υπογράφεται η «ιστορική» συμφωνία για τον αγωγό μεταξύ Ελλάδας-Κύπρου και Ισραήλ. Περίσσεψαν οι πανηγυρισμοί και οι λογα-

ριασμοί των ντόπιων ιθύνοντων και των ΜΜΕ τους για τα δισ, κυβικών μέτρων φυσικού αερίου που «θα μετέφερε» ο αγωγός. Κι όμως! Δύο χρόνια μετά η συμφωνία ακυρώνεται. Για την ακύρωσή της ήταν αρκετό ένα άτυπο έγγραφο («non paper») του αμερικάνικου υπουργείου Εξωτερικών.

Είναι σαφές και προφανές ότι πίσω από το όλο «τέντωμα» που αναφέραμε της άρχουσας τάξης και του πολιτικού συστήματος να υπηρετηθούν οι διευρυνόμενες αμερικάνικες επιδιώξεις, πίσω από κάθε συμμετοχή στους «άξονες» και στις αποστολές στην περιοχή, πίσω από τους πανηγυρισμούς για την «αναβάθμιση» της Αλεξανδρούπολης (που αντικαθιστά τα Στενά του Βοσπόρου για τις αμερικάνικες δυνάμεις) και της Σούδας, πίσω από τις ιαχές για την επέκταση στο χρόνο και τη διεύρυνση των βάσεων και για τους αλληπάλληλους εξοπλισμούς, πίσω από όλα αυτά βρίσκεται ο αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και εν προκειμένω οι επιδιώξεις της άρχουσας τάξης απέναντι στην αντίστοιχη της Τουρκίας. Είναι τέτοιο και τόσο το βάρος και το «θόλωμα» που προκαλούν αυτές οι επιδιώξεις, που συχνά-πυκνά «έγκριτοι και περισπούδαστοι» δημοσιολόγοι, αναλυτές και πολιτικοί της αστικής τάξης φτάνουν στο σημείο να συγκροτούν αναλύσεις της διεθνούς κατάστασης και της γεωπολιτικής αναταραχής στην ευρύτερη περιοχή υπό το πρίσμα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού!

Υπάρχει πληθώρα επίσημων μαρτυριών και διακηρύξεων για το «τι θα ήθελε» να πετύχει και να κερδίσει η αστική τάξη της χώρας σε αυτόν τον ανταγωνισμό. Ενδεικτικά μπορούμε να καταγράψουμε:

- Να κάνει το Αιγαίο «λίμνη ελληνική», ανακηρύσσοντας εύρος 12 ν.μ. για τα χωρικά ύδατα (εξ ου και η «πρόβα» στο Ιόνιο).

- Να περιορίσει μέχρι σχεδόν μηδενισμού την επίρεια των τούρκικων ακτών και να «γεμίσει με ελληνικές ΑΟΖ» τη ΝΑ Μεσόγειο (σε «τετραπλασιασμό της κυριαρχίας» είχε αναφερθεί ο Κοτζιάς ως υπουργός Εξωτερικών του ΣΥΡΙΖΑ). Συνεπώς, να είναι η Ελλάδα –ενδεχομένως μαζί με άλλες χώρες, αλλά όχι την Τουρκία– αυτή που θα έχει έναν κάποιο μεταπρατικό ρόλο στις εξορύξεις των υδρογονανθράκων που από τα κοιτάσματα της περιοχής θα κάνουν οι ιμπεριαλιστές.

- Να κατοχυρώσει πρωταγωνιστικό ρόλο για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια, απωθώντας από αυτά την παρουσία της Τουρκίας. Αντίστοιχα «θέλω» και «βλέψεις» υπάρχουν και για την περιοχή της ΒΑ Αφρικής.

Βεβαίως, ταυτόχρονα με όλα αυτά τα «θέλω» της άρχουσας τάξης της χώρας υπάρχει και η Τουρκία! Μια χώρα με σημαντικό μέγεθος και κρίσιμη γεωπολιτική θέση στα «σύνορα» του μεγάλου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Μια χώρα με μια αστική τάξη που έχει τα δικά της «θέλω», τους δικούς της μεγαλοϊδεατισμούς. Για το Αιγαίο και τη Θράκη, συνολικά για τη «γαλάζια πατρίδα» και ακόμα περισσότερο για το ρόλο μιας «περιφερειακής δύναμης» στη Μ. Ανατολή,

στη Β. Αφρική... Μια χώρα που και ιστορικά, όντας προπύργιο της Δύσης στη μεθόριό της, είχε βαθμούς ελευθερίας στην κίνησή της στην «Ανατολή», όπως είχε και τώρα με τη Ρωσία αναφορικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία. Για όλα αυτά θα μπορούσε κανείς να ανατρέξει και στη σχετικά πρόσφατη έκδοση για τον «Ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και τα δίκαια των λαών».

Ερχόμαστε στα σημερινά δεδομένα για να προσθέσουμε ότι, εκτός από τις δύο χώρες και τις αστικές τάξεις σε αυτές, υπάρχει ακόμα ένας παράγοντας που είναι καθοριστικός και επικυρίαρχος στην εξέλιξη του αντιδραστικού ανταγωνισμού. Η ιμπεριαλιστική εξάρτηση και των δύο αστικών τάξεων από τη Δύση και κύρια τις ΗΠΑ. Και ταυτόχρονα σήμερα υπάρχει ένα πολύ συγκεκριμένο επίπεδο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού με επίκεντρο την Ουκρανία, με συνθήκες ευρύτερης ανάφλεξης στη Μ. Ανατολή, με τις ΗΠΑ σε σχετική υποχώρηση έναντι εταίρων και αντιπάλων.

Αυτά που «θέλει να πετύχει» λοιπόν η άρχουσα τάξη της χώρας μας στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της με την άρχουσα τάξη της Τουρκίας είναι προφανές ότι βρίσκονται έξω από το πλαίσιο που επιτρέπουν οι ΗΠΑ και η Δύση, γιατί αυτά που «θέλει ή θα ήθελε» να πετύχει η άρχουσα τάξη της Ελλάδας σημαίνουν ότι η Τουρκία «κάνεται» για τη Δύση. Αν αυτό ίσχυε πάντα και στις προηγούμενες συνθήκες και συσχετισμούς στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό, ισχύει εκατό φορές παραπάνω στις σημερινές συνθήκες των οξυμένων ανταγωνισμών, που για τις ΗΠΑ ιδιαίτερα αλλά και για τη Δύση συνολικά είναι αδιανόητο να «χάσουν» την Τουρκία.

Στη βάση των παραπάνω υπήρξαν οι γνωστές εξελίξεις και με μια έννοια οι «θεαματικές διακυμάνσεις» στο ζήτημα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού τα τελευταία χρόνια. Εξελίξεις που καθοδηγήθηκαν από την αμερικάνικη μπαγκέτα και που ακόμα και η χρονολογική σειρά τους διαμορφώθηκε από την πορεία κλιμάκωσης της αμερικανο-ρωσικής αντιπαράθεσης για την Ουκρανία, από το γεγονός της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία και τις μετέπειτα εξελίξεις στο ουκρανικό πεδίο αλλά και στη νότια περιοχή.

Έτσι, μετά την κορύφωση του ανταγωνισμού στο Αιγαίο με το Oruc Reis τον Αύγουστο του 2020, εντάθηκαν οι αμερικάνικοι εκβιασμοί προς την Τουρκία, αξιοποιώντας πλήρως την ελληνική στάση που τηρούσε με συνέπεια το ρόλο του «καλού παιδιού». Ενώ η ακύρωση του East Med (που συνιστούσε τη μέγιστη πίεση προς την τούρκικη πλευρά) το Γενάρη του 2022 δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι βρίσκεται πολύ κοντά στη ρώσικη εισβολή, το Φλεβάρη της ίδιας χρονιάς. Στη συνέχεια, κόντρα στα πολλά εμπόδια και τους τακτικισμούς-ακροβασίες της Τουρκίας αλλά και τις σοβαρές δυσκολίες της ελληνικής πλευράς, οι ΗΠΑ επιμένουν. Έτσι, στη σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βίλνιους τον Ιούλιο του 2023 (ουσιαστικά αμέσως μετά την ολοκλήρωση των εκλογών και στις δύο χώρες) γίνεται η συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν και συμφωνούνται οι τρεις άξονες (πολιτικός διάλογος, θετι-

κάι ατζέντα, μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης) στη βάση των οποίων θα επιδιωχθεί η «συνεργασία», δηλαδή η συνολική της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Ακολουθεί η επίσκεψη Ερντογάν στην Αθήνα το Δεκέμβριο του 2023 και η υπογραφή κοινής διακήρυξης για τις «σχέσεις καλής γειτονίας». Λίγο αργότερα η κοινή διακήρυξη θα λέγαμε «επικυρώνεται» από τις ΗΠΑ με την ταυτόχρονη ουσιαστικά ανακοίνωση της απόφασης και για τα F-35 της Ελλάδας και για τα F-16 της Τουρκίας. Πριν από την αμερικάνικη αυτή «επικύρωση», η Τουρκία είχε με ταχύτερες διαδικασίες ολοκληρώσει την υπογραφή της ένταξης της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ που την καθυστερούσε για πολλούς μήνες. Για να μη μένει αμφιβολία για τη συνέχεια, η γνωστή Νούλαντ έσπευσε να ανακοινώσει τη μελλοντική αγορά F-35 και από την Τουρκία.

Μέσα στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό βρίσκεται και το **ζήτημα της Κύπρου** στο οποίο οι στάσεις των δύο πλευρών αυτά τα χρόνια διαμορφώθηκαν στη βάση των συνολικότερων εξελίξεων. Χαρακτηριστική ήταν η εμπρηστική επίσκεψη Ερντογάν τον Ιούλιο του 2021 –όταν η τούρκικη πλευρά ήταν ιδιαίτερα στριμωγμένη- στην οποία εκτός των άλλων έθεσε και το ζήτημα του ανοίγματος-εποικισμού των Βαρωσιών, που αποτελούν το 3,5% της περιφέρειας της πόλης της Αμμοχώστου που από τη δεκαετία του 1970 η τούρκικη πλευρά τη χρησιμοποιεί ως «διαπραγματευτικό χαρτί». Με βάση τις εξελίξεις που υπήρξαν τα επόμενα χρόνια ο Τατάρ (εκλεκτός του Ερντογάν που είχε εκλεγεί «πρόεδρος» στα κατεχόμενα από τον Οκτώβριο του 2020) έφτασε το Φλεβάρη του 2024 να δηλώνει πως η αεροπορική βάση στη Λευκόνοικο (και αφού η Βουλή του κατοχικού κράτους μεταβίβασε την κυριότητά της στην Τουρκία) μπορεί να λειτουργήσει ως ΝΑΤΟϊκή βάση.

Παράλληλα αυτά τα χρόνια η ελληνοκυπριακή πλευρά, με τα μυαλά της να έχουν «πάρει αέρα» από τους «άξονες» (με Αίγυπτο και Ισραήλ) και τις εργασίες γεώτρησης (ΕΧΧ-ΟΝ ΜΟΒΙΛ, ΕΝΙ, ΤΟΤΑΛ) στα οικόπεδα της λεγόμενης κυπριακής ΑΟΖ, εμφανίζεται όλο και πιο έτοιμη να αποδεχτεί «λύση» δύο κρατών. Μια «λύση» στην οποία η ελληνοκυπριακή πλευρά θέλει οπωσδήποτε και την «επίβλεψη» της ΕΕ (όπως δείχνουν και οι παρεμβάσεις του Χριστοδουλίδη) στην οποία ανήκει και άρα είναι αρμόδια να «εγγυηθεί» πως η ελληνοκυπριακή πλευρά θα έχει ρόλους και μπιζνες στο πλαίσιο του διχοτομικού καθεστώτος που θα διαμορφωθεί.

Σε αυτή την προοπτική (και υπό το σχήμα «στηρίζουμε την Κυπριακή Δημοκρατία») συναινεί και η άρχουσα τάξη της χώρας, όπως έδειξε και η πρόσφατη δήλωση του Στυλιανίδη στη Βουλή. Και στο ζήτημα αυτό συνεπώς προταναυεί η πολιτική του «καλού παιδιού» που, παρά τους «μύχιους πόθους», αναγνωρίζει ως προτεραιότητα την -αναβαθμισμένη με βάση τις πολεμικές συνθήκες- ανάγκη των αμερικανοαποικιακών ιμπεριαλιστών να είναι η Κύπρος το αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους και Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι

δυναμικοί και υποτελείς στους ιμπεριαλιστές και όργανα των αντιδραστικών διαπραγματεύσεων και επιδιώξεων των «εγγυητριών δυνάμεων» Ελλάδας και Τουρκίας.

Με όλα αυτά αναδεικνύεται ολοκάθαρα το ποιος καθοδηγεί, ελέγχει και επωφελείται από τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Αναδεικνύεται ότι ο ανταγωνισμός αυτός υπόκειται και αξιοποιείται –ακόμα και στις δύσκολες στιγμές του- από τις ΗΠΑ και σε αναφορά με τα δικά τους συμφέροντα, τις ανάγκες τους να διαμορφώσουν το «μέτωπο του πολέμου στην περιοχή», που αποτελεί κρίσιμο μέγεθος στις επιδιώξεις τους για την παγκόσμια ηγεμονία/κυριαρχία. Ταυτόχρονα αναδεικνύονται οι πελώριες αντιφάσεις, τα αδιέξοδα της άρχουσας τάξης της χώρας.

Προφανώς ανάλογα ζητήματα υπάρχουν και για την άρχουσα τάξη της Τουρκίας, που και αυτή «έχει απλώσει τα πόδια της» πολύ πιο έξω από τις πραγματικές δυνατότητές της, ενώ ταυτόχρονα εντός της Τουρκίας το κούρδικό ζήτημα είναι σοβαρό και κρίσιμο ζήτημα που αξιοποιείται ήδη από τους ιμπεριαλιστές. Αλλά, μένοντας στη «δική μας» άρχουσα τάξη, θα επιστημόνουμε δύο ζητήματα.

Το πρώτο αφορά όλες τις παραπάνω εξελίξεις των τελευταίων χρόνων. Εξελίξεις που επιβεβαιώνουν αυτό που ήδη παραπάνω αναφέραμε. Δηλαδή ότι οι περιφημες «επιτυχίες» που κραδαίνουν οι κυβερνήσεις και η άρχουσα τάξη στα γεωπολιτικά ζητήματα δεν είναι δικές τους. Είναι στην κυριολεξία δανεικές από τους ιμπεριαλιστές, γι' αυτό και μπορούν να τις παίρνουν πίσω αυτοί που τις δάνεισαν, απλώς με μια άτυπη ανακοίνωση σαν αυτή με την οποία το Στέιτ Ντιπάρτμεντ ακύρωσε τον East Med. Αλλά βέβαια το ζήτημα δεν τελειώνει εκεί, στην (και διεθνή) ανάδειξη της ευτέλειας, της απουσίας κάθε έρματος των κυβερνήσεων που μπροστά στο κάθε φιάσκο παριστάνουν πως «δεν τρέχει τίποτε». Εκτός από αυτό, η κάθε δανεική «επιτυχία» σέρνει και έλκει την άρχουσα τάξη και τις κυβερνήσεις σε νέους γύρους τυχονομιών, προετοιμάζει τις επόμενες εμπλοκές και υπηρεσίες στις ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις και επιδιώξεις.

Το δεύτερο αφορά το πώς η άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό αντιμετωπίζουν συνολικά τη «στροφή» που έχει επιβληθεί στην πορεία των ελληνοτουρκικών σχέσεων από τις ΗΠΑ. Η προσέγγιση αυτή απαιτεί να δει κανείς το ζήτημα με τα «γυαλιά» του τυχονομισμού, του εθνικισμού και ταυτόχρονα της υποτέλειας που βρίσκονται ενσωματωμένα μέσα στον αμφιβλοπορευτικό της αστικής τάξης. Θα λέγαμε λοιπόν ότι η αστική τάξη της χώρας όντως θέλει όσα παραπάνω αναφέραμε ως επιθυμίες της στο πλαίσιο του ανταγωνισμού της με την τούρκικη αστική τάξη. Ταυτόχρονα γνωρίζει –ήδη από το 1952, με την ταυτόχρονη ένταξη των δύο χωρών στο ΝΑΤΟ- πως ΗΠΑ και Δύση θεωρούν απαράβατο ζήτημα τη στήριξη της «συμμαχίας» και από τις δύο χώρες.

Τα δύο αυτά αλληλοσυγκρουόμενα δεδομένα παράγουν

μέσα στους κόλπους της αστικής τάξης το πιο αντιφατικό κράμα καθώς και τα δύο είναι πολύ ισχυρά. Σήμερα θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι έως και «αιφνιδιασμένη», αφού μια ολόκληρη πορεία «καλών υπηρεσιών» από το «καλό παιδί» δεν ανταμείβεται, αλλά αντίθετα παραμένει πολύ μακριά η «δικαίωση ιστορικών πόθων». Ακόμα χειρότερα, υπάρχει έστω με μικρές πιθανότητες το ενδεχόμενο της Χάγης, που είναι βέβαιο ότι θα διαψεύσει οριστικά αυτούς τους «ιστορικούς πόθους». Γι' αυτό ακριβώς το ενδεχόμενο της Χάγης ξορκίζεται και από αυτούς (όπως ο Μπυστάκης) που έχουν αναλάβει λόγω της θέσης τους ενεργό ρόλο στην προώθηση της «προσέγγισης» και του «διαλόγου» που στην παρούσα τουλάχιστον φάση είναι η γραμμή που επικρατεί στο αστικό στρατόπεδο. Ταυτόχρονα βέβαια παρεμβάσεις σαν αυτές του Σαμαρά (που μόνο περιθωριακός δεν είναι), που αρνείται και καταγγέλλει το διάλογο με τους «πειρατές», είναι ενδεικτικές των αντιφάσεων του κράματος που αναφέραμε.

Όλα αυτά θα ήταν απλώς γραφικά αν δεν αφορούσαν τη ζωή και την τύχη του λαού μας, πιο σωστά των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας αλλά και των λαών της περιοχής. Όλα αυτά συνιστούν μια αντιδραστική χίμαιρα που το «λιγότερο» είναι ότι αναπαράγει την έχθρα μεταξύ των δύο λαών με το πολλαπλό κόστος που αυτή έχει σε καιρούς «μη πολέμου». Αλλά στους σημερινούς καιρούς το «λιγότερο» γίνεται «περισσότερο» καθώς αυτός ο αντιδραστικός ανταγωνισμός γίνεται εργαλείο για τον «μεγάλο πόλεμο» που επιδιώκουν οι μεγάλοι φονιάδες του πλανήτη.

Γ. ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ

Το «τέλος στην κανονικότητα» που εκτιμούσαμε ήδη από την 8^η Συνδιάσκεψη (2015) αναδεικνύεται σήμερα – όσον αφορά τη διάταξη και την κατάσταση του πολιτικού συστήματος – ο πιο ισχυρός και βασικός κανόνας! Η εικόνα και η πραγματικότητα της «Βουλής» συνολικά και του κάθε κοινοβουλευτικού κόμματος και μορφώματος ξεχωριστά είναι η εικόνα της διαρκούς δεξιάς αντιδραστικής πορείας, είναι η εικόνα του κατακερματισμού και του χαμαιλεοντισμού ενός πολιτικού προσωπικού που μεταπηδά, μασκαρεύεται, ξεχειλίζει αντιλαϊκό κυνισμό και αγριότητα και ψάχνει να βρει σε ποια από τις χιλιάδες τρύπες αυτού του άθλιου σκηνικού θα βρει θέση και ρόλο.

Η προκλητική ωμότητα πρωτοκλασάτων υπουργών με «βαριά ονόματα» (π.χ. Μ. Βαρβιτσιώτης, Κ. Καραμανλής) δεν είναι «άτυχες στιγμές» αλλά η πιο αυθεντική εκδήλωση της αντίληψης που αυτό το σύστημα έχει για το λαό και την ίδια του τη ζωή. Αυτό επιβεβαιώνεται από το ότι αυτή ακριβώς η ωμότητα γίνεται πολιτική και νόμοι (στο υπουργείο Εργασίας, Υγείας, Παιδείας...) η οποία διατυμπανίζεται

σαν πολιτική «προόδου και ανάπτυξης». Πηγαίνοντας «πιο δίπλα», το «κόμμα της καρδούλας» (Κωνσταντοπούλου) που εκφέρει έναν ανεραμτίστο αντιδραστικό λόγο δεν είναι μια «ιδιορρυθμία που έτυχε», είναι (και αυτό) αναμενόμενο και αναγκαίο παραγόμενο των συνθηκών της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό ακριβώς μεταξύ Μάη και Ιούνη του 2023 σπρώχτηκε και στηρίχτηκε από τα πιο επίσημα κέντρα του συστήματος.

Πηγαίνοντας «πιο αριστερά», η «Νέα Αριστερά» καθόλου τυχαία ΔΕΝ καταψήφισε στη Βουλή (δήλωσε «παρών») τις απαιτήσεις των funds («Ηρακλής 3») για τους πλειστηριασμούς. Όπως η ηγεσία της δήλωσε για να ξεκαθαρίσει ακόμα περισσότερο τη ρότα της και την προοπτική της, «είναι οδηγία της ΕΕ» σε «σωστή κατεύθυνση» και η χώρα «είναι υποχρεωμένη να ενσωματώνει τις οδηγίες της ΕΕ». Ανάλογα η ηγεσία του ΚΚΕ δεν έκανε «λάθος» που ψήφισε μαζί με τη ΝΔ την εξεταστική επιτροπή για τα Τέμπη. Ήταν και είναι η επιλογή της αυτή παραγόμενη από τη συνολικότερη πολιτική της ηγεσίας του κόμματος αυτού, όπως ακριβώς και για το επίδομα των 600 ευρώ που όταν το «διόρθωσε»... απλώς ανέπτυξε πιο αναλυτικά την εποικοδομητική της στάση για τα σώματα ασφαλείας του συστήματος.

Ας δούμε όμως πιο συνολικά το ζήτημα του πολιτικού συστήματος και όπως αναδείχτηκε από τις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μάη-Ιούνη του 2023 και από μια άποψη ακόμα περισσότερο από τις τοπικές εκλογές της ίδιας χρονιάς. Η «δικομματική» Βουλή που προέκυψε (που έγινε «9κομματική» με τη «Νέα Αριστερά») εκφράζει και δηλώνει συνθήκες πολιτικής αστάθειας, συνθήκες στις οποίες το πολιτικό προσωπικό που υπηρετεί το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεν μπορεί να «συνταχθεί» και να συγκροτηθεί σε δύο βασικούς πολιτικούς σχηματισμούς (και 2-3 μικρούς και συμπληρωματικούς στους βασικούς), όπως απαιτείται για μια εύρυθμη και σταθεροποιημένη αστική πολιτική λειτουργία.

Το επίκεντρο αυτής της αστάθειας βρίσκεται βέβαια στον ΣΥΡΙΖΑ που έχασε το ρόλο που τυπικά είχε ως τον Μάη του 2023, της εναλλακτικής κυβερνητικής λύσης. Από τους δύο «πυλώνες» έμεινε ένας. Λαός και νεολαία «δεν έχουν να προσβλέπουν» σε μια «άλλη» κυβερνητική εκδοχή ενώ βρίσκονται κάτω από την καταγιοστική αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση. Την πολιτική σημασία που έχει αυτή η κατάσταση για τη σταθερότητα του συστήματος τη ζήσαμε ήδη με το ξέσπασμα του φοιτητικού αλλά και του αγροτικού αγώνα. Οι αγώνες αυτοί αφενός ξέσπασαν γιατί δεν είχαν «κάτι άλλο να περιμένουν». Αλλά επιπλέον -και κυρίως- στην εξέλιξή τους δεν είχαν και δεν έχουν κεντρική (αστική) πολιτική αναφορά στην οποία να «υπαχθούν» και από την οποία να «καναλιζαριστούν» όπως το σύστημα θα χρειαζόταν. Όλα αυτά συνέβησαν μόλις 6-7 μήνες μετά την ανάδειξη της ΝΔ σε «μόνη και κυρίαρχη» πολιτική δύναμη στη χώρα, και τα κέντρα ήδη προβληματίζονται (και ανησυχούν) για

το πώς θα τα καταφέρνει στο επόμενο διάστημα και ενώ η νίκη του 41% θα γίνεται πιο μακρινό παρελθόν. Εξάλλου, αυτή η «κυριαρχία» της ΝΔ είχε ήδη αμφισβητηθεί στις τοπικές εκλογές του Οκτώβρη του 2023 (τα αποτελέσματα του δεύτερου γύρου ήταν μακριά από τους κυβερνητικούς εκλογικούς στόχους) μόνο και μόνο κάτω από το βάρος της πραγματικότητας (πυρκαγιές, Θεσσαλία, νόμος Γεωργιάδη, ακρίβεια...) που ήδη εξελισσόταν πολύ άγρια. Συνεπώς, η απουσία «εναλλακτικής» κυβερνητικής λύσης αποτελεί παράγοντα αποσταθεροποίησης της επίθεσης του συστήματος, σημαντικό παράγοντα περιορισμού του πολιτικού ελέγχου των μαζών.

Ενώ λοιπόν το επίκεντρο -όπως το ονομάσαμε- της αστάθειας βρίσκεται στον ΣΥΡΙΖΑ (όπου εξελίσσονται θεαματικές καταστάσεις), ταυτόχρονα παρατηρούμε και διαπιστώνουμε πως σε όλα τα κόμματα του πολιτικού συστήματος εμφανίζονται και παράγονται τριβές, αντιθέσεις, αναστατώσεις. Από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ ως την «Πλεύση», την «Ελληνική Λύση» και το μόρφωμα των «Σπαρτιατών» εκδηλώνονται διάφορα ζητήματα που άλλοτε βρίσκονται με ένταση στην επιφάνεια και άλλοτε αποσύρονται-συγκαλύπτονται. Η «εξαιρέση» του ΚΚΕ δεν είναι εξαιρέση γιατί τα προβλήματα που υπάρχουν ελέγχονται ως τώρα σε σημαντικό βαθμό, αλλά ταυτόχρονα θεωρούμε πως συσσωρεύονται.

Μια πρώτη γενική παρατήρηση είναι πως δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Οι αστάθειες σε ένα «κουτσό» πολιτικό σύστημα μεταφέρονται, επιδρούν, επηρεάζουν όλα τα μέρη του και τα μέλη του. Οι «ρόλοι» είναι περιπλεγμένοι, σε κάθε μεγάλο (αλλά και μικρότερο) ταξικό -πολιτικό ζήτημα «αναζητείται» το ποιος θα αναλάβει ποιες και πόσες ευθύνες.

Ερχόμαστε έτσι στη βάση του ζητήματος, στις αιτίες εξαιτίας των οποίων προέκυψε το «κουτσό» πολιτικό σύστημα και ο κατακερματισμός του. Στο γιατί και πώς είναι τόσο ολοφάνερα απαξιωμένο στο λαό και στη νεολαία ενώ ταυτόχρονα συνεχίζει συνολικά ως πολιτικό σύστημα να μεταποπίζεται δεξιά και αντιδραστικά και άρα να γίνεται πιο μακρινό και εχθρικό για το λαό.

Αυτή η κατάσταση δεν είναι βέβαια «καινούρια», δεν διαμορφώθηκε στις βουλευτικές εκλογές του 2023. Από το 2010 μέχρι σήμερα μπορούμε να μετρήσουμε μια σειρά κόμματα «διαφόρων αποχρώσεων» (ΛΑΟΣ, Ποτάμι, ΔΗΜΑΡ, Λεβέντης, ΑΝΕΛΛ...) που παρά τις φιλοδοξίες τους «κάπκαν» υπηρετώντας το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Μπορούμε να μετρήσουμε πλειάδα κυβερνητικών λύσεων και συνδυασμών που καλέστηκαν (ακόμα και με ανοιχτές έξωθεν παρεμβάσεις, όπως ο Παπαδήμος) να δώσουν «συνέχεια» στην πολιτική του συστήματος. Και βέβαια δεν μπορούμε να ξεχνάμε την κατακρήμνιση του ΠΑΣΟΚ (που υπήρξε βασικός πολιτικός πυλώνας του συστήματος σε όλη τη μεταπολίτευση) που μετά από μια σειρά «μεταμφιέσεων» («Ελιά», ΚΙΝΑΛΛ...) και αποχωρήσεων-δισπάσεων (το ΚΙΔΗΣΟ του ΓΑΠ) συνεχίζει να αναζητά την

ανασυγκρότησή του. Από τον ορυμαγδό δεν ξέφυγε ούτε η ΝΔ (οι ΑΝΕΛΛ ήταν κομμάτι της, η Μπακογιάννη ίδρυσε το 2010 τη ΔΗΣΥ...) και στον ορυμαγδό αυτό εντάσσεται και η ανάδειξη της ΧΑ που το σύστημα προσπάθησε αλλά δεν κατάφερε να την κάνει «κανονική».

Η σύντομη και ενδεικτική αυτή αναδρομή γίνεται για να δείξουμε τη συνέχεια στην αναπαραγωγή των αδιεξόδων της άρχουσας τάξης, που αποτελεί τη βάση της απαξίωσης, του κατακερματισμού και της διαρκούς αντιδραστικής μετατόπισης του πολιτικού συστήματος. Γίνεται για να υπενθυμίσουμε και να αναδείξουμε πως όλα αυτά τα χρόνια, αν κάτι είναι σταθερό και επαναλαμβανόμενο, αυτό δεν είναι άλλο από τις διαψεύσεις των αφηγήσεων που παρουσιάζουν στο λαό οι κυβερνήσεις και τα κόμματα του συστήματος. Από το “success story” του Σαμαρά ως την «ανάπτυξη-σταθερότητα» του Μητσοτάκη. Ενδιαμέσως διαψεύστηκαν ακόμα πιο παταγωδώς τα υπερφίαλα «αλλάζουμε την Ελλάδα και την Ευρώπη» του Τσίπρα-ΣΥΡΙΖΑ. Και δεν πρόκειται «απλώς» για μια πορεία διαψεύσεων, αλλά για μια πορεία διαρκούς και δραματικής επιδείνωσης των πιο στοιχειωδών όρων ζωής και δουλειάς του λαού και της νεολαίας.

Στην πραγματικότητα, λοιπόν, η απάντηση στο ερώτημα «ποια είναι η βάση της σημερινής κατάστασης του πολιτικού συστήματος» βρίσκεται σε αυτά που καταγράφουμε στις δύο προηγούμενες ενότητες αυτής της εισήγησης. Ωστόσο, αν επιδιώξουμε να κωδικοποιήσουμε και να επικεντρώσουμε την απάντηση αυτή, θα επισημάνουμε:

- Την πορεία καταβύθισης των μικρών και μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων που αφορά πια και «μεγαλομεσαία» τμήματα, όπως το είδαμε και στους αγρότες. Η πορεία αυτή εντείνεται στη βάση της γενικευμένης κρίσης και της οξύνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Οι εξελίξεις μετά το 2022 (Ουκρανία) οξύνουν ιδιαίτερα πλευρές αυτής της κρίσης (ενεργειακό) και ανεβάζουν το επίπεδο των ιμπεριαλιστικών απαιτήσεων για τη χώρα με πολλαπλές αρνητικές συνέπειες (όροι δανεισμού, φορολογία) για τα στρώματα αυτά. Αυτή η καταβύθιση αποτελεί βασική αιτία της αποστοίχισης-απομάκρυνσης των στρωμάτων αυτών από τα βασικά κόμματα του συστήματος και συνολικά παράγοντα αναίρεσης των κοινωνικών-πολιτικών ισορροπιών που το σύστημα χρειάζεται. Στο ζήτημα αυτό αναδεικνύεται ότι η μεγαλοαστική τάξη στη βάση της εξάρτησής της και των χαρακτηριστικών της και στις δοσμένες διεθνείς συνθήκες δεν μπορεί να λειτουργήσει σαν μια δύναμη αναφοράς και συγκρότησης για όλα τα αστικά στρώματα.

- Η γενικευμένη αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική από την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία βιώνεται καθημερινά ως μια διακήρυξη, το «αύριο θα είναι πολύ χειρότερο από το σήμερα». Αυτή η σωστή αντίληψη - όσον αφορά την κατεύθυνση του συστήματος - διευρύνει το ταξικό χάσμα, μεγαλώνει στους από κάτω την αποστροφή, την οργή για τα κόμματα του συστήματος. Η (εκλογική) αποχή, τα ποσοστά

τού «κανένα» στα γκάλοπ, μια σειρά στάσεις και συμπεριφορές της νεολαίας (από 15 έως 30 χρονών) καταγράφουν μεγέθη μιας διογκούμενης άρνησης-απόρριψης πριν από όλα σε αυτούς που κυβερνούν ή θέλουν να κυβερνήσουν.

- Μέσα στην ίδια την άρχουσα τάξη και τις ηγεσίες των κομμάτων της υπάρχουν αναστατώσεις, αναζητήσεις, τριβές που προκαλούνται από τα ερωτήματα που παράγουν οι συνθήκες. Ερωτήματα που αφορούν τη διαχείριση των αλληλοσυγκρουόμενων απαιτήσεων των πολλαπλών προστατών τους και το ζήτημα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Ερωτήματα και προσεγγίσεις που διέπονται από το κράμα υποτέλειας-εθνικισμού-τυχοδιωκτισμού σε μεταβαλλόμενες δοσολογίες εξαιτίας των συνθηκών και του ανιστόρητου χαρακτήρα που αυτές οι δυνάμεις έχουν. Σε αυτές τις τριβές αντανακλώνονται επίσης και οι πιέσεις των μεσοστρωμάτων και οι αναζητήσεις-αντιστάσεις-διεκδικήσεις του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Και αν τις πρώτες επιχειρούν να δείξουν πως τις «συμμερίζονται» (διαψεύδοντας ωστόσο διαρκώς τον εαυτό τους), για τις δεύτερες τα ερωτήματα αφορούν το «πόσο πολύ» θα είναι βίαιη και απόλυτη η κατάπνιξή τους.

Με βάση τα παραπάνω, αυτό που προκύπτει ως κύριο συμπέρασμα είναι η αδυναμία του συστήματος στις σημερινές συνθήκες να διαμορφώσει μια σε κάποιο βαθμό εναλλακτική πολιτική διαχείριση. Μια διαχείριση που θα έχει ορατές διαφορές από την υπάρχουσα, που οπωσδήποτε δεν θα ταυτίζεται με αυτήν. Αυτό είναι το πρόβλημα που στοίχισε στο σύστημα την απώλεια του δεύτερου πολιτικού πυλώνα. Αυτή είναι και η βάση της καταβαράθρωσης του ΣΥΡΙΖΑ που επιπλέον ήταν και ο «κατάλληλος» για να την υποστεί. Γιατί η ραγδαία άνοδος του και μετεξέλιξη του από ένα μικροαστικό ρεφορμιστικό κόμμα σε κόμμα του συστήματος και φορέα της άγριας επίθεσης πάτησε και εκβιάστηκε από τις έκτακτες συνθήκες που παρήγαγαν τα μνημόνια. Αναδείχτηκε δηλαδή ως λύση ανάγκης για το σύστημα και χρειάστηκαν «εντατικά φροντιστήρια» (όπως έλεγε ο Μείμαράκης) για να ξεπεράσει αυταπάτες και να προσαρμοστεί στην πραγματικότητα που καλούνταν να υπηρετήσει. Με βάση αυτή την προέλευση και τη διαδρομή, ήταν το «κατάλληλο» κόμμα που θα «πλήρωνε» τις αναπόφευκτες πολιτικές συνέπειες των αδιεξόδων του συστήματος. Εξάλλου, στην περίοδο 2019-23 και στις εκλογές του 2023 ο Τσίπρας επιβεβαίωσε το αντίθετο από αυτό που καλλιεργούσε η αστική φιλολογία για τις «σπουδαίες δυνατότητες» και τις «μεγαλοφυείς τακτικές» του. Έστρωσε έτσι το δρόμο στη ΝΔ και το Μητσοτάκη που με τη στήριξη των κέντρων και την «υπόσχεση» (που βασίστηκε στην πανδημία) για «ανάταξη» των μεσαίων στρωμάτων –και πάντα στη βάση των άγριων εκλογικών εκβιασμών– έσυρε τα στρώματα αυτά και κατέγραψε το 41% του Ιούνη του 2023. Ωστόσο, όπως ήδη ζούμε, η «υπόσχεση» διαψεύδεται παταγωδώς και η απόσταση από τον Ιούνη του 2023 μεγαλώνει.

Για τα κόμματα του πολιτικού συστήματος

Η ΝΔ είναι, θα λέγαμε, το κατεξοχόν κόμμα του συστήματος. Είναι διαχρονικά το κόμμα των «μεγάλων πολιτικών οικογενειών» του συστήματος, σάρκα από τη σάρκα των μεγαλοαστικών τζακιών, οργανική δύναμη των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της αστικής τάξης και της χώρας. Σε αυτή τη βάση και όπως δείχνουν οι μεταπολεμικές εξελίξεις του (Ελληνικός Συναγερμός, ΕΡΕ) αποτελεί την «πολιτική σταθερά» των δυνάμεων της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και σε αυτή τη βάση είχε και τις σχετικά μικρότερες –αλλά όχι μικρές– συνέπειες από την «κρίση των μνημονίων». Στις σημερινές συνθήκες αποτελεί το βασικό και κύριο κόμμα του συστήματος που επιχειρεί να απαντήσει τα πολιτικά ζητήματα που παράγονται από το κουτσό πολιτικό σύστημα με ταυτόχρονη ενίσχυση και απορρόφηση δυνάμεων και από τα ακροδεξιά του και από το –πάλαι ποτέ– «κέντρο». Αυτό το «υβρίδιο» (για το οποίο έχει κατηγορηθεί εξ οικείων ο Μητσοτάκης) αποτελεί μια «απάντηση» αλλά και μια συσσώρευση αντιφάσεων εντός της ΝΔ. Αντιφάσεις που εκδηλώνονται και μορφοποιούνται από τους Σαμαρά-Καραμανλή και αφορούν τα βασικά ζητήματα («δοσολογία εξαρτήσεων», ελληνοτουρκικά) που παραπάνω αναφέραμε. Γύρω από αυτές τις αντιφάσεις «στροβιλίζονται» δεκάδες βουλευτές του κυβερνητικού κόμματος, όπως έδειξε και η ψηφοφορία για το γάμο των ομοφύλων. Τα ζητήματα αυτά είναι ανοιχτά και μαζί με την πολιτική που χτυπάει ακόμα και ψηλά κοινωνικά στρώματα θα αποτελούν πεδία «κρίσης» για το κόμμα αυτό, που ωστόσο στις δοσμένες συνθήκες η συνοχή του και η στήριξή του καθοδηγείται στενά από τα βασικά κέντρα του συστήματος για προφανείς λόγους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μετά τον Τσίπρα και τις εκλογές του 2023 βρίσκεται σε διαδικασία κατεδάφισης (αυτού που υπήρχε) και ταυτόχρονα σε διαδικασία «αναδόμησης» για να φτιαχτεί ένα «άλλο κόμμα». Το σύστημα έχει κρίνει –και θα λέγαμε σωστά– πως ο ΣΥΡΙΖΑ που υπήρχε δεν μπορεί στις δοσμένες συνθήκες με «μερεμέτια» να διαμορφωθεί σε ένα κόμμα που θα το υπηρετεί αποτελεσματικά, πόσο μάλλον που θα έχει τη δυναμική της εναλλακτικής λύσης του.

Αυτό είναι το έργο που έχει αναλάβει – σε αναφορά και για λογαριασμό κέντρων έξω και μέσα στη χώρα – ο Κασσελάκης. Ένα έργο που έχει την ιδιαίτερη δυσκολία της απαλλαγής από το τμήμα εκείνο του πολιτικού προσωπικού του παλιού ΣΥΡΙΖΑ που δεν έχει τις προδιαγραφές να ανταποκριθεί στο νέο εγχείρημα, ενώ ταυτόχρονα πρέπει να βρεθεί το νέο πολιτικό προσωπικό που θα υπηρετήσει το έργο αυτό. Αυτή είναι η ιδιαίτερη παράμετρος που παράγει τις απίστευτες φαρσοκωμωδίες που εξελίσσονται στο κόμμα αυτό.

Ωστόσο, η βασική δυσκολία είναι το «ποιο θα είναι» αυτό το «άλλο κόμμα». Στο ερώτημα αυτό στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν απαντήσεις από τη με-

ριά του συστήματος. Γιατί πρέπει και το «άλλο κόμμα» να συντάσσεται με όλες τις επιλογές του συστήματος στα βασικά ζητήματα (επίθεση, εξάρτηση) και με τη σφοδρότητα που αυτές σήμερα έχουν. Αυτή τη γραμμή παρουσιάζει ο Κασσελάκης, αναζητώντας «φόρμες» που θα την εμφανίζουν σαν «διαφορετική». Και βέβαια ο ίδιος ο Κασσελάκης επιλέχθηκε, προωθήθηκε και στηρίζεται από κέντρα του συστήματος ακριβώς γιατί δεν φέρει ίχνος δεσμεύσεων που θα δυσκόλευαν το «άλλο κόμμα» που καλείται να φτιάξει, ούτε στο περιεχόμενό του ούτε στη λειτουργία του και τη μορφή του.

Με αυτή την έννοια, η «ασχετοσύνη» του για τα πολιτικά-κομματικά ζητήματα όχι μόνο δεν είναι «μειονέκτημα» αλλά βασικό πλεονέκτημα που μέτρηση στην επιλογή του. Δεν πρόκειται συνεπώς για α-πολιτική ή για μετα-πολιτική. Πρόκειται για την πολιτική που έχει ανάγκη στις παρούσες συνθήκες το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Είναι άλλο ζήτημα –που αφορά στα καθαυτά αδιέξοδα της άρχουσας τάξης– το τι μπορεί τελικά να καταφέρει σε σχέση με αυτούς τους στόχους ο (όποιος) Κασσελάκης. Εξάλλου, μέσα σε αυτό τον αναζητούμενο «τετραγωνισμό του κύκλου» υπάρχει και η σημαντική έως κρίσιμη παράμετρος της συμπόρευσης-συγχώνευσης με το ΠΑΣΟΚ, που έχει τεθεί ανοιχτά από στελέχη και των δύο πλευρών.

Το ΠΑΣΟΚ, διαλύοντας βίαια το 2010 από το Καστελόριζο με τον ΓΑΠ ό,τι είχε απομείνει από τα στοιχεία συμβιβασμού μερίδων της μεγαλοαστικής τάξης με μικρά και μεσαία στρώματα, έχασε τη βάση πάνω στην οποία αποτέλεσε βασικό πυλώνα και κυβερνητικό εκφραστή του συστήματος για δεκαετίες. Κατακρημνίστηκε και μπήκε σε περιδίνηση που στην πραγματικότητα συνεχίζεται ακριβώς γιατί ποτέ «δεν βγήκαμε από τα μνημόνια», ακριβώς γιατί δεν υπάρχει το έδαφος ανασύστασης μιας κάποιας σοσιαλδημοκρατίας, έστω και πολύ δεξιάς, σαν αυτή του Σημίτη. Ή, όπως θα έλεγε ο Βενιζέλος (που άλλαξε τις «συνταγματικές εκτιμήσεις του» για τα ιδιωτικά ΑΕΙ, καταπώς απαιτούν οι καιροί), «δεν υπάρχουν αφηγήσεις» και γι' αυτό το «όλον ΠΑΣΟΚ» δεν μπορεί να ανασυσταθεί. Έτσι, το ΠΑΣΟΚ «καταφέρνει», ενώ ο υποτιθέμενος όμορος ανταγωνιστής του (ΣΥΡΙΖΑ) βρίσκεται σε κατάρρευση, το ίδιο να δίνει στελέχη στη ΝΔ ή στελέχη του που παραμένουν στο ΠΑΣΟΚ να αρνούνται τις όποιες διαφοροποιήσεις επιχειρεί ο Ανδρουλάκης από την ευθεία στήριξη της κυβερνητικής πολιτικής (π.χ. Γιαννακοπούλου για ιδιωτικά ΑΕΙ). Με άλλα λόγια, ο Λοβέρδος έχασε τη μάχη της ηγεσίας στο ΠΑΣΟΚ, αλλά η γραμμή του δεκανικιού της ΝΔ είναι ισχυρή μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ο Ανδρουλάκης (και αυτός) δεν μπορεί να βρει γραμμή και κατεύθυνση που θα παρουσιάζει το ΠΑΣΟΚ σαν «άλλο κόμμα» από τη ΝΔ.

Συνολικά εκτιμούμε πως κέντρα του συστήματος θεωρούν «πολυτέλεια» την ξεχωριστή ύπαρξη των δύο αυτών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ) και αναγκαία τη συνένω-

σή τους για τη διαμόρφωση ενός άλλου, σχετικά αξιόπιστου συστημικού κόμματος. Με την ανακατασκευή του ΣΥΡΙΖΑ σε πλήρη εξέλιξη και μετά τις ευρωεκλογές (και στη βάση των αποτελεσμάτων που θα υπάρξουν) ίσως δούμε εξελίξεις σχετικά με αυτή την επιδίωξη.

Τα ακροδεξιά-φασιστικά κόμματα και μορφώματα (Βελόπουλος-ΝΙΚΗ-Σπαρτιάτες) μαζί με άλλα που δεν μπήκαν στη Βουλή κατέγραψαν στις βουλευτικές εκλογές του 2023 αθροιστικά ποσοστό περίπου 13%. Στο μέγεθος αυτό απεικονίζεται αφενός η μεγάλη αντιδραστική μετατόπιση του πολιτικού συστήματος, η κλιμάκωση των αντιδραστικών πολιτικών σε όλα τα ζητήματα (εκμετάλλευση, εξαθλίωση, εθνικισμός, ρατσισμός, μετανάστες, γυναικείο, κοινωνικά δικαιώματα, ελευθερίες) που αποτελούν το έδαφος και τον τροφολόχο αυτών των δυνάμεων. Εξάλλου, οι βασικές πολιτικές δυνάμεις του συστήματος έχουν με τις επιλογές τους όλα τα προηγούμενα χρόνια (ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ, απορρόφηση ΛΑΟΣ από τη ΝΔ, συνεργασία και των δύο με τη Χρυσή Αυγή) προσφέρει τη μέγιστη πολιτική νομιμοποίηση στις δυνάμεις αυτές.

Αφετέρου, όμως, στο ποσοστό αυτό απεικονίζονται οι ευθύνες, οι καθυστερήσεις, η αδράνεια, η συμμόρφωση των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά απέναντι σε όλα τα βασικά μέτωπα (εκμετάλλευση, ιμπεριαλισμός, πόλεμος, εξάρτηση) που αντιμετωπίζουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Επιμένουμε συνεπώς ότι η σχετική αυτοτέλεια της αντιφασιστικής πάλης, της πάλης ενάντια στο σκοταδισμό που εκπροσωπούν και υπηρετούν οι δυνάμεις αυτές, είναι ακριβώς...σχετική! Η αντιμετώπισή τους πρώτα και κύρια βρίσκεται στη συγκρότηση και ανάπτυξη των βασικών μετώπων πάλης που αναφέραμε. Μέσα σε αυτή την πάλη διαμορφώνονται και αναπτύσσονται οι πιο βασικοί ιδεολογικοί, πολιτικοί και οργανωτικοί όροι που δίνουν διεξόδους στην οργή λαού και νεολαίας και θωρακίζουν τα εργατικά-λαϊκά στρώματα από την επίδραση των μαύρων ιδεών και δυνάμεων.

Το ίδιο το σύστημα και τα κόμματά του χρησιμοποιούν και προσβλέπουν στην αξιοποίηση (και την κοινοβουλευτική) των δυνάμεων αυτών για τη στήριξη της πολιτικής τους. Έχοντας ωστόσο και την εμπειρία της Χρυσής Αυγής, διαμορφώνουν όρους ελέγχου των δυνάμεων αυτών (ή και ομηρίας, όπως στην περίπτωση των Σπαρτιατών) ώστε να αποφύγουν ανεπιθύμητες παρενέργειες σε μια περίοδο «εύφλεκτο» και στο κοινωνικό πεδίο και στα κρίσιμα και ανοιχτά γεωπολιτικά ζητήματα.

Η περίπτωση της «Πλεύσης», δίπλα στην ανάδειξη των πιο άθλιων αστικών «αξιακών» χαρακτηριστικών που έχει ως μόρφωμα (με όσα πάρε-δώσε εντός του συμβαίνου), ανέδειξε και τον μοναδικό πολιτικό ρόλο που μπορούσε να υπηρετήσει. Αυτόν του αντιδραστικού μπαλαντέρ που είναι πρόθυμος για κάθε και όποια χρήση απαιτηθεί.

Η **Νέα Αριστερά** είναι ένα κόμμα που βρίσκεται σαφώς πιο δεξιά από εκεί που ξεκινούσε ο ΣΥΡΙΖΑ την πορεία τής ανόδου του. Δεν είναι μόνο ότι είναι το κόμμα υπουργών του Τσίπρα που υπηρέτησαν με συνέπεια την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική των κυβερνήσεων του και όλες τις επιλογές των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου. Είναι κυρίως ότι σε αυτή την πολιτική και σήμερα ορκίζονται, εντός των ορίων που θέτει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης συγκροτούν τη διαμαρτυρία τους. Εξάλλου, και η «μεγάλη» πολιτική πρότασή τους σε αυτό που προσβλέπει είναι να γίνουν ο «καταλύτης» και το συμπλήρωμα σε μια συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Σε αυτή τη βάση αναζητούν «έγκριση χρησιμότητας» από το σύστημα. Αυτή είναι και η μόνη βάση στην οποία μπορούν να διανοούνται την πολιτική τους προοπτική, που την αντιλαμβάνονται οπωσδήποτε εντός και στο πλαίσιο του επίσημου πολιτικού σκηνικού.

Η ηγεσία του ΚΚΕ συμμετείχε και ακολούθησε όλα αυτά τα χρόνια τη δεξιά - αντιδραστική μετατόπιση του πολιτικού συστήματος. Μετά την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ και τον κατακερματισμό του πολιτικού συστήματος που προέκυψε από τις βουλευτικές εκλογές του 2023, η ηγεσία του κόμματος αυτού επιδιώκει να ισχυροποιήσει τον πολιτικό ρόλο της ανταποκρινόμενη στις ανάγκες που τίθενται για την άρχουσα τάξη από τα προβλήματα του πολιτικού συστήματος. Η επιδίωξη αυτή βασίζεται και πηγάζει από το ρεφορμιστικό DNA του κόμματος αυτού και εκδηλώνεται σε όλα τα βασικά πολιτικά και ταξικά ζητήματα:

- Στην «κατάργηση» της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της άρχουσας τάξης, δηλαδή στη συμμόρφωσή του να μην τίθεται το ζήτημα στο οποίο θεμελιώνεται η εξουσία της και παράγει το πλαίσιο που ορίζει την πολιτική της. Η πρόσφατη «κατάργηση» και του ρόλου των ΗΠΑ στη δικτατορία αποτελεί αναβάθμιση αυτής της πολιτικής και γι' αυτό έτυχε μεγάλης προβολής από τα αστικά ΜΜΕ.

- Στην πολιτική στήριξη που παρέχει στην αστική τάξη στον αντιδραστικό της ανταγωνισμό με την αντίστοιχη της Τουρκίας μέσω του θεωρήματος της «τουρκικής επιθεικότητας», που καταλήγει σε μια διαπραγματευτικά χρήσιμη (για την άρχουσα τάξη) «καταγγελία» της «υποχωρητικότητας» της ντόπιας αστικής τάξης.

- Στην υπόκλιση στην αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση απέναντι στην οποία το όριο που θέτει το ΚΚΕ είναι η διαμαρτυρία που θα «εμπέδωσε» στη συνείδηση λαού και νεολαίας την «καταδίκη» της πολιτικής του συστήματος. Σε αυτή τη βάση πρωτοστατεί στην απονεύρωση-αποσυγκρότηση σωματείων και συλλόγων για να μην ξεπερνούν το δικό του πολιτικό όριο, για να μην «ξεφεύγουν» στην κατεύθυνση της πάλης για την ανατροπή της επίθεσης και της διεκδίκησης δικαιωμάτων. Στην ίδια βάση μεθοδεύει την πολιτική και πρακτική διάσπαση των αντιστάσεων (πρόσφατα με φοιτητές-αγρότες-εργαζόμενους), την αποτροπή δηλαδή ακόμα και

στοιχείων συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης απέναντι στην άγρια και γενικευμένη επίθεση. Εξάλλου, η «καταδίκη» συμπληρώνεται από τη βροχή των προτάσεων νόμου στη Βουλή, που απογειώνουν τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό και συνθέτουν ένα σοσιαλδημοκρατικό πρόγραμμα που αποτελεί την «πρόταση του ΚΚΕ στο λαό».

Με όλα αυτά η ηγεσία του ΚΚΕ υπηρετεί την ταξική συνεργασία, δηλαδή την ταξική υποταγή στα όλο και πιο στενά όρια που το σύστημα θέτει. Γι' αυτό κερδίζει πολλαπλούς συστημικούς επαίνους και μια κάποια «συνεργασία» με το σύστημα, που έγινε ακόμα πιο φανερή στην περίοδο της πανδημίας και των απαγορεύσεων. Ταυτόχρονα με όλα αυτά επιδιώκει να διαχειρίζεται την εργατική-λαϊκή βάση του παρουσιάζοντας ίσως σαν πιο ισχυρό ατού αυτής της πολιτικής την ισχυροποίησή του στις (κάθε είδους) εκλογές καθώς σε αυτή τη δεξιά πορεία του εισπράττει εκλογικά μέρος του κενού που δημιουργεί η μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ. Η «ευχέρεια» που η ηγεσία αυτή έχει να προωθή όλους τους συμβιβασμούς, τις προσαρμογές και τις εικονικές και ψεύτικες επιτυχίες της σε σημαντικό βαθμό οφείλεται στη δορυφοροποίηση στο ρεφορμιστικό και στην κατάσταση παραίτησης και παράλυσης που βρίσκονται οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Αυτή η πολιτική και η πρακτική της ηγεσίας του ΚΚΕ είναι φανερό ότι είναι όλο και πιο επιζήμια για την υπόθεση της μαζικής πάλης και του κινήματος, ότι αποτελεί βασικό αρνητικό παράγοντα στην υπόθεση συνολικά της αναγκαίας ιδεολογικής πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής-αντιιμπεριαλιστικής-αντιδιαχειριστικής κατεύθυνσης. Ταυτόχρονα, αυτή η (κατά βάση επιτυχημένη ως τώρα) δεξιά πορεία και προσαρμογή στις δοσμένες συνθήκες που βρίσκεται το πολιτικό σύστημα φέρνει πιο κοντά την ηγεσία του ΚΚΕ στο ενδεχόμενο να χρειαστεί να αναλάβει ρόλο **και** στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Βεβαίως, θα είναι πριν από όλα ζήτημα του συστήματος να εκτιμήσει και να αποφασίσει αν θα χάσει την άτυπη αλλά πολύτιμη «συγκυβέρνησή» του με την ηγεσία του ΚΚΕ μέσα στους χώρους των εργαζομένων και της νεολαίας για να τη χρησιμοποιήσει στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

Οι «απαντήσεις» στην αστάθεια

Ένα βασικό συμπέρασμα που προκύπτει από τα παραπάνω είναι ότι η κοινωνικοοικονομική κατάσταση στη χώρα αποτελεί ένα όριο, έναν φραγμό στις επιδιώξεις του συστήματος να συγκροτήσει ένα σταθερό πολιτικό σύστημα με δύο βασικούς πυλώνες που θα παρουσιάζονται σαν «εναλλακτικές» κυβερνητικές λύσεις. Με τη σειρά της αυτή η κοινωνικοοικονομική κατάσταση στην οποία η ταξική πόλωση γίνεται ολοένα οξύτερη **και** λόγω του διαρκούς υποβιβασμού των μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων, δεν μπορεί να ανακοπεί, πολύ περισσότερο να εξομαλυνθεί. Τροφοδοτείται διαρκώς από τον

παρασιτισμό και το μεταπρατισμό της άρχουσας τάξης, από το βάθεμα της εξάρτησης και των συνεπειών της εξάρτησης σε όλα τα ζητήματα. Αυτή η φύση, αυτός ο χαρακτήρας της άρχουσας τάξης στις σημερινές συνθήκες της διεθνούς κρίσης και της κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών παράγει διαρκώς όρους πολιτικής αστάθειας. Όχι μόνο στη βάση των κοινωνικών-οικονομικών δεδομένων που δημιουργεί, αλλά και **«απευθείας» στο πολιτικό σύστημα**, στη βάση της μεγάλης εμπλοκής και χρήσης της χώρας στο γεωπολιτικό-πολεμικό πεδίο που διαμορφώνουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, επεμβάσεις και πόλεμοι στην περιοχή.

Συνεπώς, δεν είναι ορατή μια ανασύλωση-σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος. Η άρχουσα τάξη θα συνεχίσει να πορεύεται με κουτσό και ασταθές πολιτικό σύστημα, ανεξάρτητα από τις ειδικότερες και συγκεκριμένες μορφές που αυτό θα παίρνει. Επιπλέον, η κατάσταση αυτή μπορεί και να γίνει χειρότερη, να αντιμετωπίσει κι άλλες περιπλοκές, αφού, όπως αναφέραμε, και το «καλό πόδι» του πολιτικού συστήματος (η ΝΔ) αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα.

Βεβαίως η άρχουσα τάξη και τα κόμματά της και συνολικά το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, με τα κέντρα του μέσα και έξω από τη χώρα, κάθε άλλο παρά παραιτείται! Θα συνεχίσει να κάνει (μέσα στο πλαίσιο των αδιεξόδων του και των αντιδραστικών αντιφάσεων του) όσα μπορεί:

- Να κατασκευάζει και να σερβίρει «αφηγήματα» για «ανάπτυξη και σταθερότητα» την ίδια μέρα που θα έχουν διαψευστεί τα προηγούμενα που κυκλοφόρησε, επιμένοντας πως αυτή η άρχουσα τάξη με τους πάτρωνές της και τα δεσμά τους είναι ο μόνος δρόμος που έχει να ακολουθήσει ο λαός και η νεολαία της χώρας.

- Να «παράγει» κάθε λογής κομματίδια και μορφώματα που για ένα βραχύ διάστημα θα αναλαμβάνουν αντιδραστικούς ρόλους συμπλήρωσης του πολιτικού συστήματος, ακόμα και των κυβερνητικών λύσεων που έζηθεν και άνωθεν θα προκρίνονται.

- Να επιδιώκει μεγαλύτερα και πιο «φιλόδοξα μερέμια» του πολιτικού συστήματος (όπως π.χ. τη συνεργασία-συνένωση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) και να τα παρουσιάζει με τις πιο στομφώδεις –αλλά διαρκώς πιο δεξιές– μεγαλοστομίες, παρόλο που τα βασικά κέντρα έχουν επίγνωση των μικρών ορίων, της μικρής εμβέλειας που μπορούν να έχουν (και) αυτές οι επιδιώξεις.

- Να διαμορφώνει συνολικά ένα πολιτικό σύστημα ολόένα και πιο αντιδραστικό. Ένα πολιτικό σύστημα στο οποίο όλοι οι συντελεστές του, μόνιμοι και προσωρινοί, «σοβαροί» και γραφικοί, θα βομβαρδίζουν λαό και νεολαία νυχθημερόν με αντιδραστικά κηρύγματα, με «πολύμορφα» καλέσματα παραίτησης και υποταγής.

Στα προηγούμενα μπορούν να προστεθούν και μια σειρά άλλα που όλα μαζί συνιστούν την πολιτική ισχύ του συστήματος.

Να προστεθεί ο ρόλος των ΜΜΕ, έντυπων και ηλεκτρονικών, που η εξέλιξη τους και η αυξανόμενη (στα ηλεκτρονικά) «ποικιλία» τους είναι τέτοια και τόσο ώστε να γίνονται διαρκώς πιο κυνικά όργανα-απολογητές του συστήματος του κέρδους, της εκμετάλλευσης, της κοινωνικής βαρβαρότητας και της υποτέλειας.

Να προστεθεί ο ρόλος των λεγόμενων “social media” που μάλλον και οι πιο αφελείς αντιλαμβάνονται πλέον ότι δεν είναι γενικά «της κοινωνίας». Ότι είναι μέσα της **συγκεκριμένης (καπιταλιστικής) κοινωνίας**. Και γι’ αυτό δεν «δόθηκαν» στο λαό και στη νεολαία για να χειραφετηθούν, αλλά για να υπηρετήσουν τα αφεντικά αυτής της συγκεκριμένης κοινωνίας. Γι’ αυτό προωθούνται ως εργαλεία που θα συμβάλλουν στην αποξένωση, στην απομάκρυνση όχι μόνο από το συλλογικό αλλά ακόμα και από το επίπεδο της συντροφιάς και της παρέας. Και γι’ αυτό βέβαια τα ποτάμια που κυκλοφορούν μέσα στις οπτικές ίνες τους κυριαρχούνται από τα μηνύματα, τις «αξίες» και τις αντιλήψεις που παράγονται και διαμορφώνονται από το σύστημα και τους κάθε λογής και επιπέδου “influencers” του.

Να προστεθεί επίσης ο ρόλος της Εκκλησίας που όσο κουτσαίνει και απαξιώνεται το πολιτικό σύστημα τόσο βαρύτερος χρειάζεται –για το σύστημα– να γίνεται. Για να συνδράμει πιο αποφασιστικά με τα «θεία θεωρήματά» της στο σκοταδισμό, στην απαξίωση του εργατή, του μετανάστη, της γυναίκας, της ίδιας της ζωής. Για να συμβάλει δηλαδή πιο αποφασιστικά με τους πολυπλόκαμους μηχανισμούς της και τα «μοντέρνα στέκια της» στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και στο προσκύνημα των μεγάλων ιμπεριαλιστικών αφεντάδων. Κάπως έτσι έφτασε το «μεγάλο κόμμα της» (η «Ιερά Σύνοδος») να αποκτήσει και «παράρτημα» μέσα στη Βουλή.

Ωστόσο το σύστημα κρίνει –και σωστά– ότι η πολιτική ισχύς που συγκροτούν όλα τα προηγούμενα δεν του είναι αρκετή. Δεν του είναι αρκετή για να αντιμετωπίσει την κύρια και βασική απειλή της πολιτικής του σταθερότητας (όποια σήμερα έχει), την απρόσκοπτη συνέχεια της άγριας επίθεσής του (και οπωσδήποτε όχι την «αντιστροφή» της, όπως λέει και ο Στουρνάρας), τη διάθεση της χώρας στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της. Η (πραγματική) αυτή απειλή δεν είναι άλλη από την ανάπτυξη της μαζικής πάλης λαού και νεολαίας με όλους τους (επίσης πραγματικούς) μεγαλύτερους κινδύνους για το σύστημα που αυτή μπορεί να δημιουργήσει. Τη «συνάντηση» μαζών με την αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντιδιαχειριστική κατεύθυνση. Τη συγκρότηση οργάνων πάλης εργαζομένων και νεολαίας. Τη διαμόρφωση όρων Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης που θα αντιπαρατάσσεται με έναν πιο συνολικό τρόπο με την πολιτική του συστήματος. Την ανάδειξη και ενίσχυση μέσα σε όλη αυτή την πορεία της επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης, της κατεύθυνσης της αναμέτρησης με το σύστημα.

Απέναντι σε αυτή την απειλή και τους κινδύνους που

γεννά, το κουτσό και απαξιωμένο πολιτικό σύστημα, για να υπηρετήσει το σύστημα του εξαρτημένου καπιταλισμού, οχυρώνεται με την **πολιτική της φασιστικοποίησης** και με την ακατάπαυτη ένταση του **αντικομμουνισμού**.

Πάντα και παντού το καπιταλιστικό σύστημα θεμελιώνεται στη βία, στην καταπίεση της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Ακριβώς επειδή είναι ένα σύστημα ταξικό, ακριβώς επειδή η αναπαραγωγή του βασίζεται στην εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και στη ληστεία του εργαζόμενου λαού, η βία και η καταπίεση είναι βασικό και μόνιμο συστατικό του. Σε κάθε χώρα, σε κάθε περίοδο, όσο «ανθηρή» και «στέρεη» και αν είναι. Πάντα και παντού οι όροι οργάνωσης και πάλης των μαζών, οι ελευθερίες τους και τα δημοκρατικά τους δικαιώματα περιστέλλονται και καταστέλλονται ώστε να εξασφαλιστεί η ελευθερία των εκμεταλλευτών, ώστε να διασφαλίζεται η κυριαρχία και η εξουσία της άρχουσας τάξης.

Στη χώρα μας (και όχι μόνο στη χώρα μας) εδώ και χρόνια βρισκόμαστε σε μια σταθερή πορεία κλιμακούμενης περιστολής και κατάργησης όλων αυτών των δικαιωμάτων των μαζών. Δεν πρόκειται για μια «αντιδημοκρατική εκτροπή», όπως - το λιγότερο αποπροσανατολιστικά - ισχυρίζονται δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, καλλιεργώντας τις χειρότερες αυταπάτες για έναν «δημοκρατικό καπιταλισμό» στις σημερινές συνθήκες. Πρόκειται για μια πολιτική του συστήματος (και όχι κάποιας κυβέρνησής του ή τάσης του) που αποτελεί **αναγκαίο συνοδό** της συνολικής πολιτικής του στις δοσμένες συνθήκες κρίσης φτώχειας, εξαθλίωσης και μετατροπής της χώρας σε πολεμικό προπύργιο των ΗΠΑ-NATO. Πρόκειται για μια πολιτική που αποτελεί **πια οργανικό τμήμα** της συνολικής πολιτικής του συστήματος με την οποία εκτός των άλλων επιχειρεί να «αντισταθμίσει» όσα πλέον δεν έχει:

- Τα μεσοστρώματα, που λειτουργούσαν ως «μαξιλάρια» απορρόφησης των ταξικών κραδασμών των από κάτω, ενώ σήμερα γίνονται τα ίδια αυτά μεσοστρώματα παράγοντας που τροφοδοτεί την πολιτική αναστάτωση και την πολιτική αστάθεια.

- Τα δύο ισχυρά κόμματα που άθροιζαν ποσοστά πάνω από 80% στις βουλευτικές εκλογές και με ισχυρούς μηχανισμούς και δίκτυα δυνάμεων σε σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, δήμους, περιφέρειες.

- Την πολύ πιο ισχυρή από σήμερα δυνατότητα των δυνάμεων του συστήματος να παρουσιάζονται σαν «ηγασίες» σε Συνομοσπονδίες, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα και να έχουν αυξημένο διαμεσολαβητικό ρόλο για την αφομοίωση-εκτόνωση των εργατικών-λαϊκών διαθέσεων. Σήμερα η διαμεσολάβηση σχεδόν δεν είναι ανεκτή γιατί αφενός το σύστημα δεν θέλει ούτε ψίχουλα να δώσει και αφετέρου γιατί το «έθιμο» της κήρυξης, π.χ., μιας απεργίας για τον προϋπολογισμό μπορεί στις σημερινές συνθήκες να αποδειχτεί «παιχνίδι με τη φωτιά». Γι' αυτό και οι εργατοπατέρες του συστήματος έχουν βρεθεί στη σημερινή κατάσταση πλήρους

απαξίωσης από τον κόσμο της δουλειάς και αναζητούν ρόλο στις σημερινές συνθήκες.

Όλες αυτές οι «κανονικότητες» λοιπόν δεν ισχύουν πλέον και «αντικαθίστανται» από την πολιτική της φασιστικοποίησης. Την πολιτική που θέτει απαγορευτικούς όρους για την πραγματοποίηση μιας διαδήλωσης, μιας απεργίας και ορίζει ως «παράνομη» την προπαγάνδισή της απεργίας. Την πολιτική που έχει δηλωμένο με το «νόμο» το στόχο της κατάργησης του σωματείου και του φοιτητικού συλλόγου, την απαγόρευση του ταξικού και αγωνιστικού συνδικαλισμού. Την πολιτική που με ιδιαίτερη λύσσα κυνηγά και διώκει τους νέους και τις νέες. Στα πάρκα και στις πλατείες. Στα σχολεία και στις σχολές, με εισβολές ένοπλων πραιτοριανών και με συντεταγμένες δυνάμεις από Διευθύνσεις και Πρυτανείες. Την πολιτική που καταργεί το Άσυλο, που απαγορεύει τη διακίνηση ιδεών και την αφισκοκόλληση παντού. Την πολιτική των μαζικών δικαστικών διώξεων αγωνιστών (ακόμα και γιατί «έκφρασαν γνώμη»!) και με «αποδεικτικά στοιχεία» την προκήρυξη που διακινούσαν (όπως συμβαίνει στον Πειραιά). Την πολιτική που σχεδόν ανακαλεί απόφαση δικαστηρίου (Κολωνός) γιατί δεν θα είναι καταδικαστική. Την πολιτική που τσαλαπατά και φυλακίζει μαζικά μετανάστες και πρόσφυγες και απαγορεύει στον ημεδαπό να κάθετο στο ίδιο παγκάκι και να συζητά με τον μετανάστη χωρίς την «άδεια των Αρχών». Την πολιτική που διώκει την παιστινιακή σημαία και ορίζει «εκτός συνταγματικού τόξου» τη θέση ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στους φονιάδες των λαών.

Η πολιτική αυτή έχει χρόνια πίσω της. Τη μάθαμε και τη ζήσαμε και στις πιο μεγάλες της κλίμακες. Όταν το Δεκέμβριο του 2008 «συζητήθηκε το ενδεχόμενο» να χρησιμοποιηθεί στρατός για την αντιμετώπιση της νεολαιίστικης έκρηξης. Όταν ανακοινώνονταν στρατιωτικές ασκήσεις «αντιμετώπισης πλήθους» μέσα σε πόλεις. Όταν τα Wikileaks «μας ενημέρωναν» για την απαίτηση των ΗΠΑ να πάψουν οι σχολές να είναι χώροι αγωνιστικής συγκρότησης της σπουδάζουσας νεολαίας. Όταν ο «Αστυνομικός Διευθυντής» στη διάρκεια της πανδημίας αποφάσιζε την «απαγόρευση των συναθροίσεων 3 ατόμων και άνω καθ' άπασα την επικράτεια». Έτσι φτιάσαμε στην ψήφιση του νόμου για τους νέους ποινικούς κώδικες, και βέβαια η πολιτική αυτή θα συνεχιστεί ως βασική συνιστώσα της πολιτικής και των αναγκαιοτήτων του συστήματος.

Μαζί της θα συνεχιστεί και ο αντικομμουνιστικός οχετός. Ένας οχετός που έχει και «εξωσυστημικούς» αναμεταδότες καθώς δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και βέβαια η αναρχοαυτονομία γοπεύονται από τις πιο χυδαίες παραχάξεις της Ιστορίας της πάλης των εργατών και των λαών και από τις «ριζοσπαστικές αναζητήσεις» διανοουμένων που βρίσκονταν στις καταστάσεις μισθοδοσίας της CIA. Σε κάθε περίπτωση –και ενώ είναι αναγκαίο ένα σταθερό ιδεολογικό και πολιτικό μέτωπο στον αντικομμουνισμό- αυτή η συστημική υστερία που θέλει να «προφυλάξει τις κοινωνίες από

τον κομμουνιστικό κίνδυνο» είναι μια ομολογία ότι αυτό που πτιήθηκε χρειάζεται να ανασυγκροτηθεί και να νικήσει. Γιατί η κομμουνιστική επαναστατική κατεύθυνση αποτελεί τη μοναδική πραγματική διέξοδο από το σημερινό ζόφο.

Ας ολοκληρώσουμε την ενότιτα αυτή με μια σύντομη αλλά θεωρούμε βασική πολιτική επισήμανση σχετικά με τη φασιστικοποίηση. Το σύστημα με την πολιτική αυτή περίπου θέλει «να καταργήσει την ταξική πάλη»! Φυσικά αυτό δεν μπορεί να συμβεί, όπως δείχνει η ίδια η κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα. Οι απαγορευμένες διαδηλώσεις, καταλήψεις, απεργίες γίνονται ξανά και ξανά, θωρακισμένες από το δίκιο τους και τη μαζικότητά τους. Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μαζών στην οργάνωση και στην πάλη είναι υπόθεση της πάλης τους και θα κρίνεται μέσα σε αυτήν και με αυτήν. Με τους αγώνες που υπερασπίζονται δικαιώματα και διεκδικούν κατακτήσεις απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση. Με τους αγώνες ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, σε αλληλεγγύη με τους λαούς της περιοχής, τους λαούς όλου του κόσμου.

Δ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Στο μεγάλο αυτό ζήτημα τα τελευταία χρόνια επιδρούν ταυτόχρονα και προς αντίθετες κατευθύνσεις δύο βασικά παράγοντες. Από τη μια οι εξελίξεις στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό και με επίκεντρο τα διαδραματιζόμενα στον ΣΥΡΙΖΑ. Από την άλλη, η ολοένα μεγαλύτερη ένταση της επίθεσης, οι εξελίξεις στην περιοχή (άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, σιωνιστική σφαγή στην Παλαιστίνη) και τα μεγάλα αδιέξοδα, ερωτήματα και αγωνίες που όλα αυτά φέρνουν στη ζωή της νεολαίας και του εργαζόμενου λαού. Ας καταγράψουμε λοιπόν βασικά στοιχεία και ζητήματα που παράγουν αυτές οι επιδράσεις.

1. Όσο αποτελεσματικά υπηρέτησε ο ΣΥΡΙΖΑ τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού και την επιτάχυνση της δεξιάς πορείας του πολιτικού συστήματος ως κυβέρνηση και ως αξιωματική αντιπολίτευση (2019-23), το ίδιο και περισσότερο αποτελεσματικά υπηρέτει τις ίδιες δυνάμεις και την ίδια κατεύθυνση με την κατεδάφισή του. Η αποτυχία του ως κόμμα και τα αδιέξοδα του κόμματος αυτού όχι μόνο δεν χρεώνονται εκεί που πραγματικά ανήκουν (στην πολιτική που υπηρέτησε και στα αδιέξοδα του συστήματος) αλλά αντίθετα σαν «αιτίες» τους παρουσιάζονται τα υποτιθέμενα «αριστερά χαρακτηριστικά» που τάχα το κόμμα αυτό είχε. Λαός και νεολαία βομβαρδίζονται με μια καταπιεστική προπαγάνδα από όλες τις πλευρές και δυνάμεις του συστήματος που επανεκδίδει το «τέλος της Ιστορίας» αλλά ελληνικά, που διακηρύσσει πως η Αριστερά είναι συνώνυμο του τυχοδιωκτισμού και μόνο δεινά μπορεί να φέρνει για το λαό και τη χώρα.

Το «μάθημα» προς τον προοδευτικό κόσμο της χώρας συνεχίζεται με το εγχείρημα της οικοδόμησης του «άλλου κόμματος» που επιχειρεί ο Κασσελάκης, με το οποίο το «δίευρο» βάζει στην άκρη κάθε έννοια συλλογικότητας, συμμετοχής και κοινής πάλης και αποθεώνεται η πιο χυδαία εκδοχή της αστικής έννοιας του κόμματος. Η «αυτοκριτική» Τσίπρα (στο συνέδριο της «Καθημερινής») είναι άλλη μια μεγάλη υπόκλιση στα σημερινά όρια και απαιτήσεις του συστήματος, που σπρώχνει τους επιγόνους του ακόμα πιο δεξιά.

Τελικά, με όλα αυτά το σύστημα «αποφαινεται»: Ο λαός μπορεί να είναι μόνο ψηφοφόρος, αυτή είναι η μόνη πολιτική πράξη που δικαιούται να κάνει ακόμα και στο επίπεδο του (όποιου) κόμματός του. Επιπλέον, όμως, και στο επίπεδο της ψήφου, η μόνη δυνατή (και πολιτικά επιτρεπτή) επιλογή του είναι αυτή που (ξεκινώντας από την ακροδεξιά, ενδεχομένως και τις φασιστικές δυνάμεις) μπορεί να «φτάνει» ως αυτό που ονομάζεται σήμερα «κεντροαριστερά». Με άλλα λόγια, το σύστημα επιδιώκει να επιβάλει τον εαυτό του σαν «μονόδρομο» για το λαό, να χρησιμοποιήσει τα δικά του αντιδραστικά πολιτικά αδιέξοδα ως «καύσιμο» για τη συνέχιση της αντιδραστικής πορείας του πολιτικού συστήματος.

2. Στο χώρο του εξωκοινοβουλίου από το 2015 και μετά (με την «προσαρμογή» του ΣΥΡΙΖΑ και την ανάδειξή του σε φορέα της επίθεσης και υπηρέτη της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης) εξελίσσεται μια κατάσταση κατακερματισμού και εκφυλισμού δυνάμεων, που «σφραγίζεται» από μια δεξιά πορεία σε θέσεις και επιλογές.

Μια πορεία που τα δεξιά της πολιτικά χαρακτηριστικά εκδηλώνονται σε όλα τα βασικά ζητήματα και επίπεδα. Ευθεία (αλλά και έμμεση) στοίχιση στο ρεφορμισμό (ΚΚΕ). Θέσεις (ή απουσία θέσεων και περίσσειμα ομορτυνισμών) για τον πόλεμο στην Ουκρανία και στο Παλαιστινιακό. Πλατφόρμες «αντιμετώπισης» της ακρίβειας με ΑΤΑ και εθνικοποιήσεις. «Πλατιά» εκλογική συγκόλληση στις τοπικές εκλογές (με δοσμένη την αδυναμία στοιχειώδους συμπίεσης από τις ίδιες δυνάμεις στο κίνημα) και αθόρυβη αποδοχή («χάριν της ενότιτας») της στήριξης του ΠΑΣΟΚ («χωρίς αυταπάτες») στο Δήμο της Αθήνας. Κλιμακούμενος και γενικευμένος διαγωνισμός τραμπουκισμών και πραξικοπημάτων στο φοιτητικό κίνημα και στους συλλόγους, όπου παράλληλα υμνείται ο «πρωτοπόρος ρόλος»... των καθηγητών και καταπίνεται η πλε-ξεταστική...

Όλα αυτά και πολλά άλλα ανάλογα μαζί με μια στάση ανυποληψίας στο επίπεδο του κινήματος αναδεικνύουν μια διαρκώς πιο αρνητική εικόνα και κατάσταση των δυνάμεων αυτών. Για το καθένα από αυτά τα πολιτικά ζητήματα υπάρχουν ανάλογες πολιτικές στάσεις και επιλογές στα (πολλά) προηγούμενα χρόνια, αφού αποτελούν εκφράσεις του ιδεολογικοπολιτικού τους πυρήνα. Ταυτόχρονα, ωστόσο, είναι φανερό πως έχουν μειωθεί έως μηδενισμού τα όποια αγωνιστικά και κινηματικά ανακλαστικά είχαν –κάποιες έστω– οι

δυνάμεις αυτές. Πως έχει επικρατήσει η πολιτική ουράς στις θέσεις και αντιλήψεις του καθεστωτικού ρεφορμισμού. Πως στο σύνολό τους οι δυνάμεις αυτές έχουν ακολουθήσει τη δεξιά μετατόπιση του επίσημου πολιτικού συστήματος.

Η αιτία για αυτή τη νέα κατάσταση βρίσκεται στην ήττα των αυταπατών του κυβερνητισμού τους. Ακόμα χειρότερα, η αιτία βρίσκεται στο ότι **δεν θέλουν και δεν μπορούν** να βγάλουν τα συμπεράσματα που απαιτούνται από την ήττα αυτή και στην πραγματικότητα αυτό που αναζητούν είναι μια νέα φόρμα ανασύστασης των αυταπατών τους. Ακριβώς γιατί τα συμπεράσματα που απαιτούνται σημαίνουν να αρνηθούν την ίδια τη βάση της συγκρότησής τους και να διαμορφώσουν μια νέα βάση. Μια βάση που να ανταποκρίνεται στα πραγματικά δεδομένα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, στα πραγματικά δεδομένα της κατάστασης στη χώρα και στην κοινωνία.

Όμως αυτά τα δεδομένα θα έδειχναν έναν άλλο, πολύ πιο μακρύ δρόμο από αυτόν που σκιαγραφούν οι εκλογικές εκτινάξεις, οι... προγραμματισμένες δυαδικές εξουσίες και μια «εργατική τάξη» που εκτείνεται ως τα πολύ ψηλά στρώματα των μισθωτών. Επιμένουν λοιπόν να «αναλύουν» έναν «καπιταλισμό» που «δεν έχει» ιμπεριαλισμό (ο οποίος αποτελεί μεγάλη περιπλοκή και καθυστέρηση στο δρόμο για τον κομμουνισμό...), έναν «καπιταλισμό» «έτοιμο» να βγάλει από τα σπλάχνα του τον κομμουνισμό. Οι «νοθεύσεις» που στο σχέδιο αυτό επιβάλλει η... πραγματικότητα (λόγου χάρη Παλαιστινιακό) ξεπερνιούνται με ακροβασίες και υπεκφυγές για να αναζητηθεί ο (σύντομος) δρόμος προς το κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Η ΑΡΙΣ «τον βρήκε» στο ΚΚΕ, η ΑΡΑΣ στη ΛΑΕ και στο ΜέΡΑ25, ενώ το ΝΑΡ που «καθυστερεί» (παρόλο που έχει το ΣΕΚ να το έλκει στα πιο αποφασιστικά βήματα...) γίνεται πλατφόρμα κινηματισμού και επιχειρεί να ανακόψει τις απώλειές του με ένα «κομμουνιστικό πρόγραμμα» που σφραγίζεται από τη θεωρία της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

Όλα αυτά βρίσκονται «πίσω» από την κατάσταση πολιτικής ρευστοποίησης εντός και μεταξύ των δυνάμεων αυτών που γίνονται όλο και πιο πολιτικά ευάλωτες στο ΚΚΕ (παρά τη μεγάλη δεξιά μετατόπισή του), ενώ ταυτόχρονα «επικοινωνούν» και χάνουν δυνάμεις προς την αναρχία/αυτονομία/ακτιβισμό. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι ενώ βρισκόμαστε στο 2024 και παρόλα όσα έχουν εξελιχθεί και συνεχίζουν να εξελίσσονται στον ΣΥΡΙΖΑ, οι δυνάμεις αυτές ασκούν (στην πραγματικότητα από δεξιά) κριτική στο ΚΚΕ που «δεν σήριξε το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015»! Πρόκειται για την πιο τρανταχτή εκδήλωση του αγκιστρώματός τους στη χίμαιρα που «έζησαν» όταν θεώρησαν ότι θα αναδειχτούν ως η «αντικαπιταλιστική δύναμη» που θα σπρώξει την «ταλαντευόμενη μεταβατική» κυβέρνηση προς την υλοποίηση του προγράμματός τους.

Όλα αυτά είναι οι αιτίες του εκφυλισμού της κοινής δράσης, οι αιτίες που όχι μόνο δεν ευοδώνονται οι όποιες

προσπάθειες για συντονισμό, αλλά που δεν υπάρχουν καν οι όροι μιας ουσιαστικής, δημοκρατικής, ανοιχτής και διάζωσης συζήτησης ενόψει των προσπαθειών για συντονισμό και κοινή δράση. Οι όποιες εξαιρέσεις στην κατάσταση αυτή (π.χ. στη Θεσσαλονίκη) οφείλονται σε ιδιαίτερους όρους και δεν αναιρούν τις γενικές πολιτικές αιτίες της.

Μέσα σε αυτές τις αιτίες βρίσκεται και η αντίληψη και η στάση του Μ-Λ ΚΚΕ που στη βάση της γενικής του λαθεμένης θεώρησης για τη συγκρότηση κόμματος και κομμουνιστικού κινήματος αρνείται και εναντιώνεται σε κάθε προσπάθεια κοινής δράσης, κοινής κινηματικής πρωτοβουλίας, όσο κραυγαλέα και αν είναι η αναγκαιότητά της. Αντί για αυτές υποτίθεται πως «περιμένει» αποφάσεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για να υπάρξουν κινητοποιήσεις και αγώνες, σαν να μην έχει αντιληφθεί τίποτα από τις πολιτικές συνθήκες που έχει επιβάλει το σύστημα! Διασφαλίζει έτσι την «καθαρότητα» του και υπερασπίζεται τον «συνολικό του πολιτικό λόγο» ενώ ταυτόχρονα έχει τις γνωστές επιλογές σε εκπαιδευτικούς και φοιτητές, στους οποίους εκτός από τα άλλα έχει τη θέση της μη-κατάθεσης πολιτικών πλαισίων στις ΓΣ των Φ.Σ.

3. Στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που δείχνουν τα προηγούμενα δύο σημεία βρίσκονται οι διαπιστώσεις που καταγράφουμε στο σημείο αυτό.

α) Μαζικές έως και πολύ μαζικές ήταν οι διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών. Στο Πολυτεχνείο, στην (απογευματινή) διαδήλωση της 6^{ης} Δεκεμβρίου (χωρίς τη συμμετοχή του ΚΚΕ), στην απεργία της 28/2, πολλές χιλιάδες λαού και νεολαίας βρέθηκαν στους δρόμους στην Αθήνα και σε όλη τη χώρα. Αξιόλογη μαζικότητα είχαν και αρκετές διαδηλώσεις για το Παλαιστινιακό. Με τη δοσμένη κατάσταση των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά, χωρίς στην πραγματικότητα σωματεία και μαζικές διαδικασίες σε χώρους δουλειάς, γειτονιάς κ.λπ., με σταθερά ενεργοποιημένη την κρατική τρομοκρατία (μέχρι και εκρηκτικός μηχανισμός εμφανίστηκε στο κέντρο της Αθήνας...), αυτή η μαζική συμμετοχή έχει ιδιαίτερη σημασία. Ακόμα περισσότερη σημασία όμως έχει μια επισήμανση που ήδη σε άλλες ευκαιρίες έχουμε κάνει. Σε αυτές τις μαζικές διαδηλώσεις, μπλοκ χιλιάδων νέων και εργαζομένων πορεύονται με συνθήματα που είναι στην πραγματικότητα αντίθετης πολιτικής γραμμής και κατεύθυνσης από αυτή που έχουν οι πολιτικές δυνάμεις που «έχουν» τα μπλοκ αυτά!

Η φωνή της μαζικής πάλης δεν μπορεί να εκφραστεί με τη γραμμή και τις φαινές των δυνάμεων του συμβιβασμού, του κυβερνητισμού και των κοινοβουλευτικών αυταπατών. Η αγριότητα και η πυκνότητα των εξελίξεων στην περιοχή και στη χώρα δεν μπορεί να βρει απάντηση στο επίπεδο της μαζικής πάλης από τις δυνάμεις αυτές που εξάλλου αναζητούν αλλά δεν βρίσκουν ένα κάποιο «αφήγημα» που να είναι διακριτό από την υπεράσπιση του εθνικοαπελευθερωτικού παλαιστινιακού αγώνα, από την καταγγελία

των ιμπεριαλιστών που με «το αίμα των λαών τα σύνορα χαράζουν», από την «αντίσταση και πάλη που είναι ο μόνος δρόμος για το λαό και τη νεολαία».

Επιπλέον, είναι επίσης στοιχείο «των καιρών» ότι ομάδες από το χώρο της αναρχίας αυτοπροσδιορίζονται ως «αναρχοκομμουνιστικές». Ενώ από τη μια για μας είναι προφανής η αντίφαση του όρου, οφείλουμε ταυτόχρονα να αξιολογήσουμε ότι στις δοσμένες συνθήκες οι ομάδες αυτές δεν καλύπτονται από τα (μικρο)αστικού χαρακτήρα θεωρήματα του αναρχισμού και αναζητούν –και παρά τον αντικομμουνισμό που επικρατεί– δάνεια ή και μια άλλη βάση στήριξης της υπόστασής τους.

β) Η «εισβολή» δεκάδων χιλιάδων φοιτητών στο πεδίο του μαζικού αγώνα είναι ένα δεδομένο που πρέπει να αξιολογηθεί πολιτικά ως ένα ζήτημα που δεν αφορά «μόνο» το Φ.Κ. αλλά συνολικά τις διεργασίες και τις αναζητήσεις στην «αφανή» (και «απολίτικη») μάζα της νεολαίας και συνολικά στο λαό (που «δεν καταλαβαίνει»). Πρόκειται για μια «εισβολή» που έγινε και γίνεται με όρους μαζικών ΓΣ των ΦΣ, από τους οποίους το σύστημα είχε υποτίθεται «ξεμπερδέψει» με όλα τα μέτρα που προώθησε το προηγούμενο διάστημα. «Πίσω» από αυτήν την εισβολή που είχε και έχει ισχυρό κίνητρο να εκδηλωθεί την κεντρική επίθεση του συστήματος (ιδιωτικά ΑΕΙ), βρίσκεται η συσώρευση όρων αγανάκτησης και αποστροφής. Όροι που αφορούν αυτά που ζει η σπουδάζουσα νεολαία και τη δικιά της ζωή στην κοινωνία και στην περιοχή, αλλά και όροι που αφορούν το μαύρο μέλλον που το σύστημα της έχει ορίσει ως προοπτική.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή η εισβολή ήταν σχεδόν για όλους απροσδόκητη. Η κυβέρνηση θεωρούσε πως η αδράνεια των 15 και περισσότερων χρόνων, τα χτυπήματα στους Φ.Σ. και το φοιτητικό συνδικαλισμό μαζί με τον εκβιασμό της εξεταστικής ήταν αρκετά για να περάσει εύκολα το νόμο της. Ανάλογες θεωρούμε ότι ήταν και οι εκτιμήσεις του ΚΚΕ, που με την ΚΝΕ πρώτη δύναμη στα ΑΕΙ «όφειλε» να διοργανώσει μια διαμαρτυρία. Μια διαμαρτυρία σύντομης διάρκειας και μικρής κλίμακας, που θα ήταν ελεγχόμενη και θα έμπαινε και αυτή στο «εκλογικό ταμείο» ενόψει φοιτητικών εκλογών και ευρωεκλογών. Η γραμμή του και η στάση του (στις σχολές που ελέγχει πλήρως δεν υπήρξαν καταλήψεις) αυτόν το σχεδιασμό απηχούσε από την αρχή.

Οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου μπήκαν βέβαια στην κίνηση του κόσμου μέσω των ΕΑΑΚ, αλλά με βάση τα χαρακτηριστικά τους ταυτόχρονα την υπονόμευαν. Δεν διανοούνταν το προχώρημα του αγώνα χωρίς τη στοίχιση ή τουλάχιστον τη σύμπλευση με το ΚΚΕ και την ΚΝΕ, προσέβλεπαν σταθερά στη νομιμοποίηση και στήριξη του από το καθηγητικό κατεστημένο. Αυτούς τους συμβιβασμούς τους –με άθλιες μεθοδεύσεις και πρακτικές– έβαλαν απέναντι στην ανάγκη πολιτικής χειραφέτησης των αγωνιζόμενων μαζών και απέναντι στην ανάγκη της ενιαίας και δημοκρατικής έκφρασης των ΦΣ και του ΦΚ.

Η φοιτητική μάζα ωστόσο ξεπέρασε όλα τα αρνητικά δεδομένα, όλες τις μεθοδεύσεις, τους εκβιασμούς και την ανοιχτή τρομοκρατία και καταστολή, ώστε ο αγώνας να υπάρξει και να ξεδιπλωθεί σαφώς πιο πέρα από τις κυρίαρχες (τουλάχιστον) εκτιμήσεις. Κρίσιμο ήταν και συνεχίζει να είναι –για τη συνέχεια του αγώνα που είναι ζητούμενο– η διεύρυνσή του σε πανεκπαιδευτικό επίπεδο. Για το ζήτημα αυτό, το σύστημα ενεργοποίησε κάθε αντιδραστικό μηχανισμό του για να μην μπει στον αγώνα η μεγάλη (και σε μεγάλα αδιέξοδα) μαθητική μάζα και ως τώρα τα κατάφερε. Τα κατάφερε με τη σημαντική βοήθεια και των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών (που επιμελώς κράτησαν μακριά και τους εκπαιδευτικούς) και του ΚΚΕ.

Σε κάθε περίπτωση και με όσα ως τώρα έχουν γίνει και αναδειχθεί, ο αγώνας αυτός είναι αποκαλυπτικός των όσων υπάρχουν κάτω από την επιφάνεια της «σταθερότητας», της επίθεσης που «δεν έχει αντίπαλο», ακόμα και των υποτιθέμενων «μεγάλων αριστερών δυνάμεων» που η κυριαρχία τους είναι «δεδομένη». Απέναντι σε όλα αυτά είναι πολιτικά ενδεικτικό ότι οι Αγωνιστικές Κινήσεις (που ξεκίνησαν από πολύ χαμηλούς όρους την παρέμβασή τους στον αγώνα αυτό) κατόρθωσαν σε κάποιες περιπτώσεις είτε να πάρουν μόνες τους σημαντικά ποσοστά σε μαζικές ΓΣ είτε ακόμα και να πάρουν την πλειοψηφία της ΓΣ. Και είναι βέβαιο ότι τα δεδομένα που παρήγαγε ο αγώνας αυτός μέχρι τώρα τροποποιούν τους αρνητικούς όρους, διαμορφώνουν νέες δυνατότητες για την υπόθεση της πάλης του φοιτητικού κόσμου.

γ) Ακόμα πιο σημαντικό από τα προηγούμενα (αν και για ευνόητους λόγους υποβαθμισμένο έως αποκλεισμένο από την ειδησιογραφία) είναι το δεδομένο της «επιστροφής» των εργατικών αγώνων, όπως αυτοί που υπήρξαν τα προηγούμενα χρόνια στην Καβάλα Oil, στη Μαλαματίνα, στην Cosco αλλά και στην e-food και σε άλλες περιπτώσεις. Πρόκειται για την τάση-ανάγκη της εργατικής τάξης να αντισταθεί και να διεκδικήσει απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση. Μια τάση που είναι διεθνής και όχι «προσωρινή» και που εμείς τη διαβάζουμε ως μια τάση που αναζητά τη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της.

Σαν τέτοια –και με όλους τους μεγάλους κινδύνους που θέτει για το σύστημα– η τάση αυτή συναντά από την πρώτη στιγμή της την απόλυτη εχθρότητα και καταστολή του συστήματος αλλά και την υπονόμηση από τις δυνάμεις του συμβιβασμού-ρεφορμισμού, που έχουν άλλα σχέδια και προγράμματα. Οι μεγάλες έως πρωτόγνωρες (για μας) δυνατότητες που βρήκε η παρέμβασή μας σε αυτούς τους εργατικούς αγώνες (που ήταν ταυτόχρονα σχολείο για τις δικές μας δυνάμεις) βασίστηκαν σε αυτή την εναντίωση–άρνησή τους από τις δυνάμεις του συστήματος και του συμβιβασμού ή, αλλιώς, στο «πολιτικό κενό» που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη σε αυτά τα «πρώτα» βήματα που επιχειρεί για την ανασυγκρότησή της. Η πολύτιμη εμπειρία μας από τις παρεμβάσεις και την άμεση εμπλοκή μας σε αυτούς τους εργατικούς

αγώνες πρέπει να «περάσει» συνολικά στην Οργάνωση ως ένας πρώτος εξοπλισμός της για το ρόλο και τις σχέσεις που οφείλουμε να κατακτήσουμε στη μεγάλη πορεία που έχει να διανύσει η εργατική τάξη για τη συγκρότησή της.

Θα κλείσουμε την ενότητα αυτή καταγράφοντας συνοπτικά **βασικά συμπεράσματα** που θεωρούμε ότι προκύπτουν από όλα τα παραπάνω.

- Η άγρια επίθεση **τροφοδοτεί διαρκώς τους όρους μαζικών ξεσπασμάτων, ξεσηκωμών και αγώνων**. Οι όροι αυτοί επίσης τροφοδοτούνται από τους πολέμους, τις σφαγές, το αίμα και την καταστροφή που κυκλώνει την περιοχή, ενώ προς την ίδια κατεύθυνση επιδρούν οι αγώνες εργατών και λαών που ξεσπούν και αναπτύσσονται με πυκνότητα σε όλο τον κόσμο. Τροφοδοτούνται ακόμα από τη βαρβαρότητα και τον κυνισμό των κυρίαρχων δυνάμεων διεθνώς και στη χώρα. Από τους Μπάιντεν-Πούτιν που διακηρύσσουν την προετοιμασία πυρηνικού πολέμου ως τον Μακρόν που αναγγέλλει το «τέλος της ανεμελιάς και των βεβαιοτήτων». Από τις ωμές διακηρύξεις των κυβερνητικών για τις 13 ώρες δουλειά και τις «συμβάσεις μηδενικού χρόνου» ως τα παπαγαλάκια τους που «εξηγούν» στα κανάλια ότι «4 τοστ είναι αρκετά για να φάει μια 4μελής οικογένεια».

- Σε αυτό το πλαίσιο παράγονται διαρκώς ερωτήματα, ανησυχίες και αγωνίες σε πολύ μεγάλα τμήματα νεολαίας και εργαζομένων, που δεν καλύπτονται και δεν απαντώνται από τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα, στις οποίες επικρατεί η παραίτηση, η υποταγή, η συμμόρφωση στις πολιτικές του συστήματος. Μια εκδήλωση αυτής της «αναντιστοιχίας» είναι η **κινητικότητα, οι μετατοπίσεις αγωνιστών που διαπιστώνουμε εδώ και ένα διάστημα στο φάσμα από το ΚΚΕ ως την αναρχία**. Οι «απαντήσεις» που δίνονται στην κατάσταση αυτή βασίζονται σε εκλογικούς και οργανωτικούς εκβιασμούς καθώς μεταξύ όλων αυτών των δυνάμεων διαμορφώνεται μια «ομοιογένεια» όσον αφορά τις πολιτικές αντιλήψεις και κατευθύνσεις. Χρειάζεται συνεπώς να παρέμβουμε - να παρεμβαίνουμε - πολιτικά και ιδεολογικά, αλλά με τακτική ευελιξία και έχοντας επίγνωση των συγκύσεων που επικρατούν.

- Η γραμμή της συμμόρφωσης, του ρεφορμισμού, του συμβιβασμού είναι πολύ ανίσχυρη στις κινητοποιήσεις, στα ξεσπάσματα, στους αγώνες. Οι δυνατότητες που σε μικρό βαθμό ανιχνεύσαμε στον φοιτητικό αγώνα δεν είναι «εξαιρεση» αλλά κανόνας! Χρειάζεται να αντιληφθούμε την ιδιοτυπία των συνθηκών που ζούμε. **Οι αγώνες δεν ξεσπούν γιατί «υπάρχουν συγκροτημένες δυνάμεις που τους σπκώνουν»** αλλά γιατί οι από κάτω δεν αντέχουν την πολιτική του συστήματος και στην πραγματικότητα, βγαίνοντας στη μαζική πάλη, ξεπερνούν τις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής. Αυτή η ιδιοτυπία δεν είναι καινούρια, αλλά οξύνεται με βάση την ένταση της αγριότητας του συστήματος και την παράλληλη πορεία παραίτησης και συμμόρφωσης των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κί-

νημα. Αυξάνονται έτσι οι δικές μας δυνατότητες και ευθύνες όσον αφορά το ρόλο μας στην πάλη, όσον αφορά την αμεσότητα του λόγου μας, την αποτελεσματικότητα της τακτικής μας που αυτές οι συνθήκες απαιτούν.

- Αν στο προσκάνιο της μαζικής πάλης έχουν ήδη βγει δεκάδες χιλιάδες νέοι και εργαζόμενοι, «πίσω» από αυτό το προσκάνιο υπάρχει μια πολύ μεγαλύτερη μάζα μαθητών, νέων εργαζομένων και λαού που αναζητούν -μισοσυνειδητά, ενστικτώδικα- διέξοδο στη μαζική πάλη, στην αγωνιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, αντιδιαχειριστική κατεύθυνση. Έχουμε επίγνωση των συσχετισμών, αλλά δεν έχουμε μοιρολατρία! Χρειάζεται συνεπώς η προπαγάνδα μας και οι παρεμβάσεις μας σε όλες τους τις μορφές να αναζητούν αυτή τη «μεγάλη μάζα» και τη σύνδεσή μας με κόσμο από αυτήν!

Ε. ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Η άγρια καπιταλιστική επίθεση μαζί και δίπλα με τις συνθήκες προετοιμασίας παγκόσμιου πολέμου που εξελίσσονται στην περιοχή ματοκυλώντας λαούς και με τη χώρα μας σε ρόλο προπύργιου των αμερικανονατοϊκών φονιάδων διαμορφώνουν και προσδιορίζουν τα μέτωπα στα οποία απαιτείται να αναπτυχθεί η πάλη της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Τα καθήκοντά μας προσδιορίζονται στη βάση αυτών των μετώπων. Με τα καθήκοντά μας υπηρετούμε την ανάδειξη αυτών των μετώπων πάλης με προσδιορισμένη κατεύθυνση και γραμμή που θεωρούμε αναγκαία να προβάλλεται και να παλεύεται μέσα στα μέτωπα αυτά. Για να συγκροτούμε στη βάση αυτής της κατεύθυνσης και γραμμής δυνάμεις πάλης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, για να διαμορφώσουμε δεσμούς και σχέσεις στη βάση αυτής της κατεύθυνσης και γραμμής. Είναι προφανές ότι στην εισήγηση αυτή δεν μπορούν να προσδιοριστούν οι πιο συγκεκριμένες προτεραιότητες, ιεραρχήσεις και επιλογές που θα απαιτηθούν σε όλο το επόμενο διάστημα στη βάση των εξελίξεων που θα υπάρξουν και των απαιτήσεων που θα θέσει η ταξική και πολιτική πάλη.

Ωστόσο, και με δεδομένο το κεντρικό καθήκον του βηματισμού προς μια αξιόμαχη επαναστατική κομμουνιστική Οργάνωση με αναβαθμιζόμενο ρόλο στο κίνημα και στη μαζική πάλη, όπως έχει προσδιοριστεί από την εισήγηση του ΚΟ στον πρώτο κύκλο της διαδικασίας της Συνδιάσκεψης, θεωρούμε σημαντικό και αναγκαίο να καταθέσουμε τις κατευθύνσεις και τους στόχους πάλης που προκρίνουμε για τα μέτωπα αυτά. **Κατευθύνσεις και στόχους πάλης** που συγκροτούν τη δική μας πρόταση στο κίνημα, τη δική μας πρόταση προς την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία. **Κατευθύνσεις και στόχους πάλης** που, είτε είναι άμεσοι είτε αφορούν τις στρατηγικές μας κατευθύνσεις, θεωρούμε ότι αποτελούν το περιεχόμενο και τον προσανατολισμό που χρειάζεται να

κατακτήσουν οι αγώνες για να έχουν επιτυχίες και νίκες, για να γίνονται βήματα χειραφέτησης από το σύστημα και τις δυνάμεις του, για να τροποποιείται ο αρνητικός συσχετισμός. **Κατευθύνσεις και στόχους πάλης** στη βάση των οποίων χρειάζεται και μπορεί να συγκροτηθεί ένα διακριτό πολιτικό ρεύμα απέναντι στο σύστημα και τις δυνάμεις του και κόντρα στη γραμμή της συμμόρφωσης και της υποταγής των δυνάμεων του ρεφορμισμού και του συμβιβασμού.

Καταγράφουμε λοιπόν κατευθύνσεις και στόχους πάλης στα βασικά μέτωπα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία, που η «συνόψισή» τους είναι η **«πάλη για ζωή και δουλειά με δικαιώματα»**. Κατευθύνσεις και στόχους πάλης που αφενός εντάσσονται στην πάλη που απαιτείται από τους εργάτες και τους λαούς του πλανήτη απέναντι στην προετοιμασία του παγκόσμιου πολέμου και τον όλεθρο με τον οποίο αυτός μας απειλεί. Κατευθύνσεις και στόχους πάλης που ταυτόχρονα –και σε αλληλοτροφοδότηση με την πάλη ενάντια στον πόλεμο, την εξάρτηση και τον ιμπεριαλισμό- επιδιώκουν στη διαρκώς διευρυνόμενη και μεγαλύτερη αγωνία **για επιβίωση των εργατικών-λαϊκών μαζών** να δώσουν διέξοδο στους αγώνες για την ανατροπή της άγριας καπιταλιστικής επίθεσης και τη διεκδίκηση δικαιωμάτων.

Εξάρτηση-πόλεμος-ιμπεριαλισμός

- ΈΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΕΕ - ΈΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ - ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ στον άδικο πόλεμο (Ουκρανία) και στη σιωνιστική σφαγή - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ-ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ «ΑΞΟΝΕΣ» ΤΩΝ ΗΠΑ.
- ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ - ΗΠΑ, ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ & ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΗ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ «ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»
- ΌΧΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ, ΦΙΛΙΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ & ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
- ΟΥΤΕ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ ΟΥΤΕ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ - ΚΥΠΡΟΣ ΕΝΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ. ΌΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ-ΡΑΤΣΙΣΜΟ- ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
- ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΕΡΓΑΤΩΝ-ΛΑΩΝ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Καπιταλιστική-αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση

- ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΣΘΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ- ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ, ΜΟΝΙΜΗ, ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ- 5ΝΘΗΜΕΡΟ-8ΩΡΟ-ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ. ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ-ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ. ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΑΞΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑ
- ΌΧΙ ΣΤΗ ΦΟΡΟΛΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΜΑΖΩΝ

Εκπαίδευση-μαθητές-φοιτητές

- ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ
- ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΙΕΡΡΑΚΑΚΗ (ιδιωτικά ΑΕΙ) και του ΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
- ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΕΒΕ - ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ
- ΌΧΙ ΣΕ ΤΗΛΕ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕ-ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
- ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟΥ ΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ Φ.Σ. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ. ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ - Φ.Σ. ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΗΓΗΤΙΚΗ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ
- Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ, ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Υγεία-περίθαλψη

- ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΙΣΗ, ΠΛΗΡΗ ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ
- ΌΧΙ ΣΤΑ ΚΛΕΙΣΙΜΑΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ-ΔΟΜΩΝ ΥΓΕΙΑΣ - ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ-ΜΑΖΙΚΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ - ΜΟΝΙΜΗ, ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΩΝ

Για τη φτωχομεσαία αγροτιά

- ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΚΛΗΡΙΣΤΕΙ Η ΦΤΩΧΟΜΕΣΑΙΑ ΑΓΡΟΤΙΑ-ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ, ΝΑ ΖΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΤΗΣ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΕΕ, ΝΑ ΜΗΝ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ Η ΝΕΑ ΚΑΠ-ΚΑΜΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΩΝ ΣΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ

- ΠΛΗΡΕΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΖΗΜΙΩΝ-ΤΙΜΕΣ ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ
- ΜΕ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ ΕΝΙΑΙΟΥΣ- ΟΡΓΑΝΑ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΟΜΕΣΑΙΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Δημοκρατικά δικαιώματα

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ-ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ. ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ, ΤΗΝ ΑΦΙΣΟΚΟΛΛΗΣΗ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΙΔΕΩΝ - ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΥΛΟ, ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ

Γυναικείο ζήτημα

- ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΠΟΧΡΩΣΗΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ
- ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΙΣΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
- Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΗ. Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Πρόσφυγες-μετανάστες

- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ/ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΓΙΑ ΙΣΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ. ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
- ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΜΑΖΙΚΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ – ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΛΑΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ/ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ
- ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ-ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΥΣ/ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΔΙΧΑΣΜΟΥΣ

Πάλη για το περιβάλλον και τους όρους ζωής του λαού

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ «ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ – ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ (πάρκα, πλατείες, παραλίες)
- Ο ΦΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ!
- ΟΧΙ ΣΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΒΟΥΝΩΝ – ΚΑΜΠΩΝ - ΝΗΣΙΩΝ ΣΕ ΠΑΡΚΑ ΚΕΡΑΙΩΝ-ΑΝΕΜΟΓΕΝΝΗΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΦΩΤΟΒΟΛΤΑΪΚΩΝ
- ΚΑΝΕΝΑ ΧΑΡΑΤΣΙ ΣΤΟ ΛΑΟ ΓΙΑ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ-ΠΥΡΚΑΓΕΣ. ΠΛΗΡΕΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΓΕΝΤΕΣ. ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΕΤΡΩΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΔΑΣΗ-ΥΠΑΙΘΡΟ

Μέτωπο σε φασισμό-σκοταδισμό-αντικομμουνισμό

- ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΠΙΟ ΦΑΝΑΤΙΚΟ ΥΠΗΡΕΤΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ! ΟΧΙ ΣΤΙΣ «ΠΟΛΥΜΟΡΦΕΣ» ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΟΥΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟ, ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ
- ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ – ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ - ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΩΣ ΜΟΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ-ΛΑΪΚΩΝ ΜΑΖΩΝ.

Είναι, νομίζουμε, προφανές ότι με τα παραπάνω επιχειρούμε να προσδιορίσουμε τις βασικές κατευθύνσεις στα κυριότερα μέτωπα πάλης. Αυτό σημαίνει ότι για το καθένα από αυτά απαιτείται επιλογή και συγκεκριμένη ανάδειξη και ανάπτυξη των στόχων πάλης που τίθενται σε κάθε περίπτωση μιας κινητοποίησης, μιας διαδικασίας μέσα σε έναν μαζικό χώρο, σε μια γειτονιά κ.λπ. Ανάδειξη συγκεκριμένων στόχων πάλης που θα απαντούν στον εργαζόμενο κόσμο ή/και τη νεολαία σε αυτό που αντιμετωπίζει και για το οποίο καλείται να κινητοποιηθεί και να αγωνιστεί. Αλλά ταυτόχρονα αυτή η ανάδειξη του «συγκεκριμένου» χρειάζεται να γίνεται έτσι ώστε να αναδεικνύεται η σύνδεσή του, η εξάρτησή του με το «συνολικότερο» που αντιμετωπίζει. Και γι' αυτό (με βάση τις σημερινές συνθήκες) η αντιμετώπισή του θα χρειάζεται να συνδέεται –είτε έμμεσα είτε άμεσα, ανάλογα με το συγκεκριμένο ζήτημα και πεδίο- και με την επαναστατική προοπτική που η πάλη και το κίνημα χρειάζεται να διαμορφώσει και να κατακτήσει.